DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA KRÓLESTWA GALICYI

I LODOMERYI WRAZ Z WIELKIEM KSIĘSTWEM

KRAKOWSKIEM

Rocznik 1911.

WE LWOWIE.
Z DRUKARNI WŁ. ŁOZIŃSKIEGO.
Zarządca J. Niedopad.

Spis chronologiczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1911.

Spis alfabetyczny
Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych
dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1911.

A.

B.

C.

D.

F.

G.

H.

I.

J.

K.

L.

M.

R.

S.

T.

U.

W.

Z.

Ż.

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część I. — Wydana i rozesłana dnia 30. stycznia 1911.

Nr. 1.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 13. stycznia 1911 L. XVI 3482/16, o podziale dotychczasowego rewiru rybackiego dorzecza Sanu na dwa rewiry a mianowicie IX i LXXIX.

Wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z 27. października 1910 L. 46.388/1.588, zmienia się ogłoszony w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych Nr. 88, z roku 1906 na str. 255, podział dorzecza Sanu na rewiry rybackie w sposób następujący:

IX rewir, obejmujący rzeczkę Wetlinkę od granicy między gminami Wetlina i Smerek do miejsca w którem granica między gminami Jaworzec i Tworylcze dotyka prawego brzegu rzeki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Smerek, Kalnica ze Strubowiskami, Jaworzec, Łucz i część Zawoji, tudzież wszystkie dopływy wpadające do Wetlinki na tej przestrzeni uznaje się za rewir dzierżawny.

LXXIX (nowy) rewir obejmujący zlewisko rzeki Wetlinki ze wszystkimi dopływami w całym biegu od granicy między gminami Berehy górne i Wetlina, do granicy między gminami Wetlina i Smerek w obrębie gminy i obszaru dworskiego Wetliny — uznaje się za rewir dzierżawny.

Zresztą edykt c. k. Namiestnictwa z 29. kwietnia 1901 L. 22.640, ogłoszony w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych Nr. 88, pozostaje niezmieniony.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 2.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 18. stycznia 1911, L. 657/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 8. stycznia 1911, raczył najmiłościwiej zatwierdzić następujące dwie uchwały galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. września 1909 i z 18. lutego 1910 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Dąbrowa.

I. Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Dąbrowie zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874, Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1909 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości $42\frac{1}{2}\%$ (czterdzieści dwa i pół %) od państwowych podatków bezpośrednich, w powiecie przypisanych, z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, Dz. u. kr. Nr. 155.

II. Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Dąbrowie zezwala się pobierać w r. 1910, na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 56% (pięćdziesiąt sześć %)

od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 3.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 29. grudnia 1910 L. 155.309, dotyczące podwyższenia taksy, leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Jaśle.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkim Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Jaśle: dla dorosłych na 1 K 70 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 85 h dziennie, począwszy od 1-go stycznia 1911 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 4.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. grudnia 1910 L. 156.780, w przedmiocie zezwolenia gminie Frysztak, powiat Jasło, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Frysztak w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 9.

lutego 1906 Dz. u. kr. Nr. 34, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać począwszy od 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231 następujące opłaty gminne:

I. od napojów spirytusowych, przez czas dziewięciu lat t. j. do końca roku 1919 w następującej wysokości:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieściadwa) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieściadwie) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esencyi, śliwowicy, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście K);

II. od piwa przez czas dziewięciu lat t. j. do końca roku 1919 a to:

1. w czasie do końca roku 1914 w wysokości 3 (trzy) K 40 h od jednego hektolitra, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków.

2. w czasie od 1. stycznia 1915 do końca roku 1919 w wysokości 2 (dwie) K od jednego hektolitra.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Frysztak.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 5.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 31. grudnia 1910 L. 156.779, w przedmiocie zezwolenia gminie Biecz, powiat Gorlice, na pobór opłaty gminnej od piwa.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala

gminie Biecz w miejsce dotychczas pobieranej opłaty gminnej od piwa pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1914, t. j. przez cztery lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, opłatę gminną od piwa w wysokości 3 (trzy) K 40 h od jednego hektolitra.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Biecz.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 6.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. stycznia 1911 L. 257, w przedmiocie zezwolenia gminie Jazłowiec, powiat Buczacz, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Jazłowiec pobierać od 1. stycznia 1911 do końca r. 1919 t. j. przez 9 dziewięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieścia dwa) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieścia dwie) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Jazłowiec.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 7.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. grudnia 1910 L. 156.777, w przedmiocie zezwolenia gminie Radymno, powiat Jarosław, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Radymno w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 18. marca 1906 Dz. u. k. Nr. 61, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1914 t. j. przez cztery lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 (szesnaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 16 (szesnaście) K;
2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;
3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K;
4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku i maliniaku, po 4 (cztery) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Radymno.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 8.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. stycznia 1911 L. 1016, w przedmiocie zezwolenia gminie Zakopane, powiat Nowy Targ, na pobór opłat gminnych od piwa.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie ze-

zwala gminie Zakopane w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 16 grudnia 1903 Dz. u. kr. Nr. 140, pobieranych opłat gminnych od piwa pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1914 t. j. przez cztery lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, opłatę gminną w kwocie 3 (trzy) korony 40 h od jednego hektolitra piwa, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków.

Dochód z tych opłat ma w myśl ustawy z 29. sierpnia 1906 Dz. u. kr. Nr. 128, służyć wyłącznie na pokrycie rat anuitetowych zagwarantowej przez kraj pożyczki do wysokości 400.000 K na budowę wodociągu i na oświetlenie elektryczne i wpływać bezpośrednio do Kasy Wydziału krajowego.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Zakopane.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 9.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. stycznia 1911 roku L. 258, w przedmiocie zezwolenia gminie Olchowce, powiat Sanok, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Olchowce pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1919 t. j. przez dziewięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 8 (ośm) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 8 (ośm) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytu-

sowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 4 (cztery) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 1 (jednej) K 50 h;

4. od jednego hektolitra miodu po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Olchowce.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 10.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. stycznia 1911 L. 259, w przedmiocie zezwolenia gminie Tarnopol na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Tarnopol w miejsce dotychczas pobieranych opłat od trunków pobierać przez lat dziesięć począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 45·33 h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 45 (czterdzieścipięć) K 33 h;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 6 (sześć) K;

4. jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Tarnopol.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 11.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. stycznia 1911 roku L. 260, w przedmiocie zezwolenia gminie Lubaczów, powiat Cieszanów, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28 września 1910 Dz. u. kr Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Lubaczów w miejsce dotychczas pobieranych opłat od trunków pobierać przez dziesięć lat począwszy od dnia 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 50 (pięćdziesiąt) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 50 (pięćdziesiąt) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 50 (pięćdziesiąt) K;

3) od jednego hektolitra piwa po 4 (cztery) K 50 h;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Lubaczów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 12.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. grudnia 1910 L. 156.778, w przedmiocie zezwolenia gminie Gwoździec, powiat Kołomyja, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala

2

gminie Gwoździec w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 7. marca 1908 Dz. u. kr. Nr. 63, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1918 t. j. przez ośm lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 14 (czternaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 14 (czternaście) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 12 (dwanaście) K;

5. od jednego hektolitra wiśniaku i maliniaku po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Gwoździec.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 13.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. stycznia 1911 L. 150.901, w sprawie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Rozdole, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr pod Brzeziną.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, Dz. u. kr. Nr. 155, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumiu z c. k. Namiestnictwem przedłuża obszarowi dworskiemu w Rozdole, na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 17. sierpnia 1901

Dz. u. kr. Nr. 89/I, do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr pod Brzeziną, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 14.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z 24. stycznia 1911 L. 10.694, w przedmiocie zezwolenia gminie Rozdół, powiat Żydaczów, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Rozdół, pobierać począwszy od 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

I. od napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku przez czas dziewięciu lat t. j. do końca roku 1919 w następującej wysokości:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieścia dwa) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowege alkoholu po 22 (dwadzieściadwie) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3) od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku, poziomczaku i dereniaku po 12 (dwanaście) K;

II. od piwa przez czas dziewięciu lat t. j. do końca roku 1919 a to:

1. w czasie do końca roku 1914 w wysokości 3 (trzy) K 40 h od jednego hektolitra, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków.

2. w czasie od 1. stycznia 1915 do końca roku 1919 w wysokości 2 (dwóch) K od jednego hektolitra.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Rozdół.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 15.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 24. stycznia 1911 L. 10.693, w przedmiocie zezwolenia gminie Tarnobrzeg na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Tarnobrzeg w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 25. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 97, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1913 t. j. przez trzy lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 8 (ośm) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 8 (ośm) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 6 (sześć) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K 40 h;

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku i maliniaku po 4 (cztery) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Tarnobrzeg.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 16.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. stycznia 1911 L. 11.327, w przedmiocie zezwolenia gminie Kuty, powiat Kosów, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Kuty, w miejsce dotychczas pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1914 t. j. przez cztery lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieściadwa) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieściadwie) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Kuty.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 17.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. stycznia 1911 L. 11.961/11, w przedmiocie zezwolenia gminie Skole, powiat Skole, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala

gminie Skole w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 30. marca 1904 Dz. u. kr. Nr. 47, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1914 t. j. przez cztery lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieściadwa) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po (22 (dwadzieściadwie) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K 40 h, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków;

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku po 20 (dwadzieścia) K;

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Skole.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 18.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. stycznia 1911 L. 11.328, w przedmiocie zezwolenia gminie Niżankowice, powiat Przemyśl, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Niżankowice pobierać począwszy od 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

I. od napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku i maliniaku, przez czas dziewięciu lat t. j. do końca roku 1919 w następującej wysokości:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 10 (dziesięć) K;

3. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku i maliniaku po 10 (dziesięć) K.

II. Od piwa przez czas dziewięciu lat t. j. do końca roku 1919 a to:

1. w czasie do końca roku 1914 w wysokości 3 (trzech) K od jednego hektolitra, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 125% tych podatków;

2. w czasie od 1. stycznia 1915 do końca roku 1919 w wysokości 2 (dwóch) K od jednego hektolitra.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Niżankowice.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 19.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. stycznia 1911 L. 11.964, w przedmiocie zezwolenia gminie Ropczyce, powiat Ropczyce, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Ropczyce w miejsce dotychczas pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1916 t. j. przez sześć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 (jedenaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 (jedenaście) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku po 10 (dziesięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Ropczyce.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 20.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. stycznia 1911 L. 11.962, w przedmiocie zezwolenia gminie Bóbrka, powiat Bóbrka, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Bóbrka w miejsce dotychczas pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1913 t. j. przez 3 lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieściadwa) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieściadwie) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowzch, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K 40 h, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Bóbrka.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część II. — Wydana i rozesłana dnia 28. lutego 1911.

Nr. 21.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 31. stycznia 1911 L. 872/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowości Zbydniów, powiatu tarnobrzeskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości Zbydniów, powiatu tarnobrzeskiego.

§ 2.

Przekroczenie przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 22

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 2. lutego 1911 L. I. $\frac{832}{32}$/5, którem wydaje się dla gminy król. stoł. miasta Krakowa regulamin w sprawie oglądania mieszkań i innych przedmiotów najmu.

Na zasadzie art. XI. 1. ustawy z dnia 1. sierpnia 1895 Dz. u. p. Nr. 112, c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z c. k. wyższym Sądem krajowym w Krakowie rozporządza co następuje:

§ 1.

W braku odmiennej umowy wolno oglądać mieszkania i inne przedmioty najmu po dokonanem ich wypowiedzeniu tylko w czasie od godziny 12 do 1-szej w południe i od 4-tej do 5-tej popołudniu w dnie powszednie.

§ 2.

Przy oglądaniu przedmiotów najmu musi oglądającym towarzyszyć właściciel lub jego zastępca lub dozorca domu.

§ 3.

Oglądanie nie może być dla lokatora zbyt uciążliwe i nie powinno przechodzić koniecznej potrzeby.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

Lwów, dnia 2. lutego 1911.

Nr. 23.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. stycznia 1911 L. 11.963/11, w przedmiocie zezwolenia gminie Dynów, powiat Brzozów, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208. Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Dynów w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 10. sierpnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 111, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1919 t. j. przez dziewięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 (jedenaście) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 (jedenaście) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu, po 5 (pięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Dynów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r

Nr. 24.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. stycznia 1911 L. 11.967, w przedmiocie zezwolenia gminie Mościska, powiat Mościska, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Mościska w miejsce dotychczas na postawie ustawy z dnia 6. listopada 1907 Dz. u. kr. Nr. 153 i ust. z dnia 2. marca 1887 Dz. u. kr. Nr. 24, względnie rozporządzenia Wydziału krajowego z dnia 3. stycznia 1908, Dz. u. kr. Nr. 10, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od roku 1911 do końca roku 1914 t. j. przez cztery lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieścia dwa) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowege alkoholu po 22 (dwadzieściadwie) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K 40 h, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków;

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku i maliniaku, po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Mościska.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 25.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. stycznia 1911 L. 11.966, w przedmiocie zezwolenia gminie Zaleszczyki na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28 września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Zaleszczyki w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 17. kwietnia 1895 Dz. u. k. Nr. 36, względnie rozporządzenia Wydziału krajowego z dnia 5. grudnia 1905 Dz. u. kr. Nr. 4, z roku 1906, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać począwszy od 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

I. od napojów spirytusowych, i miodu, przez czas dziewięciu lat t. j. do końca roku 1919 w następującej wysokości:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieście dwa) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieścia dwie) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra miodu, po 12 (dwanaście) K;

II. od piwa przez czas dziewięciu lat t. j. do końca roku 1919 a to:

1. w czasie do końca roku 1914 w wysokości 3 (trzy) K 40 h od jednego hektolitra, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków;

2. w czasie od 1. stycznia 1915 do końca roku 1919 w wysokości 2 (dwóch) K od jednego hektolitra.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Zaleszczyki.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 26.

Ustawa

z dnia 27. stycznia 1911 o utworzeniu z przysiółka Kielanówka, należącego do związku gminy Racławówka, powiatu rzeszowskiego, samoistnej gminy administracyjnej.

Z godnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Przysiółek Kielanówka, o ile tworzy zwarte terytoryum, wyłącza się w tem zwartem terytoryum ze związku gminy Racławówka, powiatu Rzeszów, i tworzy się z niego samoistną gminę administracyjną pod nazwą Kielanówka.

Art. II.

Do trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, ma być Rada gminna w Racławówce rozwiązaną, a natomiast mają być zarządzone i przeprowadzone wybory do Rady gminnej w Racławówce i Kielanówce.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 27. stycznia 1911.

Franciszek Józef w. r.

Wickenburg w. r.

Nr. 27.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 4. lutego 1911 L. 15.290, dotyczące podwyższenia taksy, leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Husiatynie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkim Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Husiatynie: dla dorosłych na 1 K 60 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 80 h dziennie, począwszy od 1-go stycznia 1911 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 28.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 31. grudnia 1910 L. 156.776, w przedmiocie zezwolenia gminie Buczacz na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Buczacz w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 4. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 139, pobieranych opłat gminnych od trunków spirytusowych i piwa, tudzież na podstawie ustawy z dnia 10. sierpnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 119, pobieranych opłat od miodu pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1914 t. j. przez cztery lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieściadwa) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieścia dwie) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K 40 h, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków;

4. od jednego hektolitra miodu po 12 (dwanaście) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina admistracyjna Buczacz.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 29.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. lutego 1911 L. 12.822, w sprawie zezwolenia gminie Chyrów, powiat Stary Sambor, na dalszy pobór opłat gminnych od trunków.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Chyrów na dalszy pobór opłat gminnych od trunków na przeciąg lat trzech do końca roku 1913 w wysokości oznaczonej w ustawie z dnia 30. marca 1909 Dz. u. kr. Nr. 48, oraz pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 30.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. stycznia 1911 L. 11.959, w przedmiocie zezwolenia gminie Jabłonów, powiat Peczeniżyn, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Jabłonów w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 25. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 94, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1914 t. j. przez cztery lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 20 (dwadzieścia) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 20 (dwadzieścia) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 10 (dziesięć) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K.

4. od jednego hektolitra miodu po 3 (trzy) K;

5. od jednego hektolitra wiśniaku i maliniaku po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Jabłonów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 31.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. stycznia 1911 L. 11.960, w przedmiocie zezwolenia gminie Kałusz, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Kałusz w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 27. kwietnia 1888 Dz. u. kr. Nr. 52, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać począwszy od 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

I. od napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku, maliniaku, poziomczaku i dereniaku przez czas dziesięciu lat t. j. do końca roku 1920 w następującej wysokości:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieściadwa) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieściadwie) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K;

II. Od piwa przez czas czterech lat t. j. do końca roku 1914 a to w wysokości 3 (trzy) K 40 h od jednego hektolitra.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Kałusz.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 32.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. stycznia 1911 L. 11.965, w przedmiocie zezwolenia gminie Baranów, powiat Tarnobrzeg, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Baranów w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 28. września 1900 Dz. u. kr. Nr. 92, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać począwszy od 1. stycznia 1911 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

I. od napojów spirytusowych i miodu przez czas dziesięciu lat t. j. do końca roku 1920 w następującej wysokości:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 3 (trzy) K);

3. od jednego hektolitra miodu, po 6 (sześć) K;

II od piwa przez czas czterech lat t. j. do końca roku 1914 a to w wysokości po 2 (dwie) K 40 h. od jednego hektolitra, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 125% tych podatków.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina admistracyjna Baranów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 33.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 26. stycznia 1911 L. 11.958, w przedmiocie zezwolenia gminie Rudnik, powiat Nisko, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Rudnik w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 10. sierpnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 116, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1913 t. j. przez trzy lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2 grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 (jedenaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 (jedenaście) K;

2. od jednego hektolitra rumu, ponczowej esencyi, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 10 (dziesięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Rudnik.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 34.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. lutego 1911 L. 12.823, w przedmiocie zezwolenia gminie Biały Kamień, powiat Złoczów, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala

gminie Biały Kamień pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1919 t. j. przez dziewięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 4 (cztery) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 4 (cztery) K;

2. od jednego hektolitra rumu, i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 4 (cztery) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

4. od jednego hektolitra miodu, po (dwie) K;

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Biały Kamień.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 35.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. stycznia 1911 L. 11.968, w przedmiocie zezwolenia gminie Nowemiasto, powiat Dobromil, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Nowemiasto pobierać od 1. stycznia 1911 do końca r. 1919 t. j. przez 9 dziewięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 12 (dwanaście) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 12 (dwanaście) K;

2. od jednego hektolitra rumu, koniaku, likieru, i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznacyyć za pomocą alkoholometra po 10 (dziesięć) K.

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu i nalewek miodowych po (cztery) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Nowemiasto.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 36.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. lutego 1911 L. 17.077/11, w przedmiocie zezwolenia gminie Zborów, powiat Zborów, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Zborów w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 10. sierpnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 118, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1914 t. j. przez cztery lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieściadwa) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieściadwie) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K 40 h, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków;

4. od jednego hektolitra miodu, po 20 (dwadzieścia) K;

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Zborów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 37.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. lutego 1911 L. 14.700, w przedmiocie zezwolenia gminie Kamionka strumiłowa na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Kamionka strumiłowa w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 18 listopada 1902 Dz. u. kr. Nr. 106, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od dnia 1. stycznia 1911 do końca roku 1914 t. j. przez cztery lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 10 (dziesięć) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 125% tych podatków.

4. od jednego hektolitra miodu po 5 (pięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Kamionka strumiłowa.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 38.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. lutego 1911 L. 16.094, w przedmiocie zezwolenia gminie Komarno, powiat Rudki, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala

gminie Komarno w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 9. lutego 1906 Dz. u. kr. Nr. 37, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1914 t. j. przez cztery lata pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieściadwa) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieściadwie) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K 40 h, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków;

4. od jednego hektolitra miodu, i maliniaku po 10 (dziesięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Komarno.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część III. — Wydana i rozesłana dnia 10. marca 1911.

Nr. 39.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. lutego 1911 L. 16.095, w sprawie zezwolenia gminie Rawa ruska na dalszy pobór opłat gminnych od trunków.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Rawa ruska na dalszy pobór opłat gminnych od trunków do końca roku 1912 w wysokości oznaczonej w ustawie z dnia 11. lutego 1906 Dz. u. kr. Nr. 40, oraz pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 40.

U s t a w a

z dnia 5. lutego 1911 o wyłączeniu pewnej części gruntów ze związku gminy Zawadówka, powiatu Podhajeckiego i wcieleniu do związku gminy administracyjnej Huta nowa, powiatu Buczackiego.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Wchodzące w skład gminy katastralnej Zawadówka, powiatu Podhajeckiego, parcele gruntowe l. kat. 1.406/3 do 1.406/45, 1.406/47, 1.406/48, 1.406/49, 1.406/50, 1.406/51, 1.406/52, 1.406/54, 1.406/55, dalej 1.407/1 do 1.407/114, 1.408/1, 1.408/2, 1.409 i parc. bud. l. kat. 112 wyłącza się ze związku gminy administracyjnej Zawadówka i wciela się do związku gminy administracyjnej Huta nowa, powiatu Buczackiego.

Art. II.

Tem samem zmienione zostają odpowiednio granice okręgów Reprezentacyi powiatowej w Podhajcach i Buczaczu.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 5. lutego 1911.

Franciszek Józef w. r.

Wickenburg w. r.

Nr. 41.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 11. lutego 1911 L. 18.429, w przedmiocie zezwolenia gminie Jaryczów, powiat Lwów, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208. Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Jaryczów w miejsce dotychczas pobieranych opłat gminnych od trunków, pobierać od 1. stycznia 1911 do końca roku 1920 t. j. przez dziesięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieściadwa) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jedn go hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieściadwie) K;
2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;
3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K 40 h;
4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Jaryczów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 42.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. lutego 1911 L. 12.892, w sprawie przedłużenia gminie miasta Tarnowa koncesyi do pobierania opłat kopytkowych.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża gminie miasta Tarnowa na lat trzy koncesyę z dnia 11. lipca 1901 (Dz. u. kr. Nr. 64) do pobierania opłat myta kopytkowego w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 43.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. lutego 1911 L. 14.216, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Bochni, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Rabę między Ujściem Solnem a Niedarami.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Radzie powiatowej w Bochni na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 17. lutego 1901 (Dz. u. kr. Nr. 34 XXVIII) do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Rabę między Ujściem solnem a Niedarami w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 44.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. lutego 1911 L. 12.890, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Dobromilu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Krościenko-Kuźmina.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Radzie powiatowej w Dobromilu na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 10. kwietnia 1895 (Dz. u. kr. Nr. 28/III) do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Krościenko - Kuźmina w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 45.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Sądu krajowego wyższego w Krakowie z dnia 25. stycznia 1911 L. 1386/Pr., którem się ogłasza listę zamianowanych na rok 1911 znawców do ocenienia gruntów mogących uledz wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych, tudzież praw i urządzeń wodnych, dla budowy dróg wodnych i regulacyi rzek.

C. k. Sąd krajowy wyższy w Krakowie w myśl § 24. ustawy z dnia 18. lutego 1878, Dz. p. p. Nr. 30, tudzież w myśl § 14. rozp. minist. z dnia 23. kwietnia 1903, Dz. p. p. Nr. 90, zgodnie z wnioskiem c. k. Namiestnictwa we Lwowie mianuje dla okręgu krakowskiego c. k. Sądu krajowego wyższego na rok 1911 znawcami do oszacowania gruntów i innych przedmiotów mogących uledz wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych lub z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek, następujące osoby:

A. z zawodu gospodarstwa wiejskiego.

1. Jana Wykowskiego, dzierżawcę dóbr w Łęszkowicach, powiat Bochnia (pow. sąd. Niepołomice).
2. Zdzisława de Laveaux, dzierżawcę dóbr w Łętowicach, powiat Brzesko (powiat sąd. Wojnicz).
3. Kazimierza Iłowieckiego, dzierżawcę dóbr w Adamierzu, powiat Dąbrowa (powiat sąd. Żabno).
4. Stanisława Włodka w Przysiekach, powiat Jasło (pow. sąd. Jasło).
5. Jana Paska Błotnickiego, właściciela dóbr w Dzikowcu, powiat Kolbuszowa (pow. sąd. Kolbuszowa).

6. Zygmunta Białobrzeskiego, administratora dóbr w Wilczej woli, powiat Kolbuszowa (pow. sąd. Sokołów).

7. Dra Stefana Skrzyńskiego, właściciela dóbr w Karniowicach, powiat Kraków.

8. Józefa Cieślewicza, dzierżawcę dóbr w Wadowie, powiat Kraków.

9. Jana Rolę Rogawskiego, właściciela dóbr w Ołpinach, powiat Jasło, (pow. sąd. Jasło).

10. Władysława Turskiego, em. starszego inżyniera Wydziału krajowego w Krakowie, powiat i miasto Kraków.

11. Włodzimierza Gasparskiego, byłego dzierżawcę dóbr w Polance, powiat Krosno, (powiat sąd. Krosno).

12. Jana Artwińskiego, właściciela dóbr w Kliszowie, powiat Mielec.

13. Feliksa Kwiatkowskiego, właściciela dóbr w Lisowku, powiat Mielec, (pow. sąd Mielec).

14. Bolesława Targowskiego, właściciela dóbr w Tokarni, powiat Myślenice (powiat sąd. Jordanów)

15. Władysława Komorowskiego, właściciela dóbr w Bojanowie, powiat Nisko, (pow. sąd. Nisko).

16. Franciszka Kopaczyńskiego, właściciela realności w Nowym Sączu, powiat Nowy Sącz (powiat sąd. Nowy Sącz).

17. Adama Rudolphiego, dzierżawcę dóbr w Borku szlacheckim, powiat Podgórze, (powiat sądowy Skawina).

18. Zdzisława Wolskiego, właściciela dóbr w Siennowie, powiat Przeworsk, (powiat sądowy Przeworsk).

19. Karola Skalaka, właściciela folwarku w Przybyszówce, powiat Rzeszów, (powiat sąd. Rzeszów).

20. Jana Mazarakiego, dzierżawcę dóbr w Krasnem, powiat Rzeszów.

21. Stanisława Dydyńskiego, administratora fundacyi ś. p. Antoniego Dydyńskiego w Godowej, powiat Strzyżów, (powiat. sąd. Strzyżów).

22. Józefa Reczyńskiego, rządcę dóbr w Grębowie, powiat Tarnobrzeg.

23. Franciszka Kisielewskiego, byłego właściciela dóbr w Tarnowie, powiat Tarnów, (powiat sąd. Tarnów).

24. Stanisława Straszewskiego, dzierżawcę dóbr w Mikołajowicach, powiat Tarnów.

25. Karola br. Lewartowskiego, dzierżawcę dóbr w Wierzchosławicach, powiat Tarnów.

26. Dominika Kwiatkowskiego, właściciela dóbr w Buchcicach ad Meszna szlachecka, powiat Tarnów, (powiat. sąd. Tuchów).

27. Stefana hr. Bobrowskiego, właściciela dóbr w Andrychowie, powiat Wadowice, (powiat sąd. Andrychów).

28. Dr. Franciszka Łubieńskiego, właściciela dóbr w Stryszowie, powiat Wadowice (powiat sąd. Kalwarya).

29. Adama Finka, właściciela dóbr w Komornikach, powiat Wieliczka, (powiat sąd. Dobczyce).

30. Maksymiliana Budinera, arcyksiążęcego rządcę ekonomicznego w Obszarze ad Sporysz, powiat Żywiec, (powiat sąd. Żywiec).

31. Czesława Smolarskiego, właściciela dóbr w Przybradziu, powiat Wadowice, (powiat sąd. Zator).

32. Romualda Makarewicza, b. dyrektora Towarzystwa wzajemnej pomocy urzędników prywatnych we Lwowie, powiat i miasto Kraków.

33. Jana Rybczyńskiego, starszego inspektora c. k. kolei państwowych w Krakowie, od 1. lutego 1911 na emeryturze, powiat Kraków.

B. z zawodu leśnictwa.

1. Władysława Drezińskiego, leśniczego w Płokach powiat Chrzanów.

2. Erwina Preglera, samoistnego gospodarza lasowego w Świerczowie, powiat Kolbuszowa, (powiat sąd. Kolbuszowa).

3. Stanisława Remina, leśniczego hrabstwa Tenczyńskiego, powiat Kraków.

4. Włodzimierza Gasparskiego, b. dzierżawcę dóbr w Polance, powiat Krosno, (powiat sąd. Krosno).

5. Michała Jaworowskiego, leśnika Rady powiatowej w Nisku, powiat Nisko, (powiat sąd. Nisko).

6. Michała Kabłąka, lustratora lasów gminnych w Nowym Targu, powiat Nowy Targ, (powiat sąd. Nowy Targ).

7. Stefana Krokowskiego, c. k. komisarza inspekcyi leśnej w Rzeszowie, powiat Rzeszów, (powiat sąd. Rzeszów).

8. Jana Pospiszila, nadleśniczego w Rzeczycy długiej, powiat Tarnobrzeg, (powiat sąd. Rozwadów).

9. Franciszka Pauera, gen. zarządcę lasów w dobrach ks. Sanguszki w Wierzchosławicach, powiat Tarnów, (powiat sąd. Tarnów).

10. Antoniego Bardeckiego, leśniczego w dobrach hr. Władysława Branickiego w Lachowicach, powiat Żywiec, (powiat sąd. Sucha).

11. Romualda Makarewicza, b. dyrektora Towarzystwa ubezpieczeń urzędników prywatnych we Lwowie, powiat i miasto Kraków.

C. z zawodu budownictwa i inżynieryi.

1. Tomasza Słomskiego, rządowo upoważnionego inżyniera i geometrę w Krośnie, powiat Krosno, (powiat sąd. Krosno).

2. Władysława Turskiego, emeryt. starszego inżyniera Wydziału krajowego w Krakowie, powiat i miasto Kraków.

3. Edwarda Uderskiego, inżyniera cywilnego w Krakowie, powiat Kraków.
4. Ferdynanda Wseteczkę, em. Radcę budownictwa w Krakowie, powiat Kraków.
5. Jana Rybczyńskiego, starszego inspektora c. k. kolei państw. w Krakowie, od 1. lutego 1911 na emeryturze, powiat i miasto Kraków.
6. Kazimierza Górskiego, autor. inżyniera budownictwa w Nowym Sączu, powiat Nowy Sącz, (powiat sąd. Nowy Sącz).
7. Gustawa Szurka, autor. inżyniera w Skawinie, powiat Podgórze, (powiat sąd. Skawina).
8. Janusza Rypuszyńskiego, budowniczego i inżyniera w Tarnowie, powiat Tarnów, (powiat sąd. Tarnów).
9. Władysława Rippera, inżyniera w Wadowicach, powiat Wadowice.
10. Jacka Matusińskiego, budowniczego w Krakowie, Kraków miasto.

D. z zawodu fabrykantów.

1. Maksymiliana Schmeję, fabrykanta w Białej, powiat Biała, (powiat sąd. Biała).
2. Michała Rossknechta, dyrektora browaru w Okocimie, dla powiatu brzeskiego i chrzanowskiego, (powiat sąd. Brzesko).

E. z zawodu górnictwa.

1. Ferdynanda Jastrzębskiego, c. k. Radcę górnictwa z Krakowa, powiat Kraków.
2. Władysława Długosza, kierownika kopalni w Siarach, powiat Gorlice, (powiat sąd. Gorlice).
3. Franciszka Strzemeckiego, inżyniera i dyrektora kopalni węgla kamiennego w Brzeszczu, powiat Oświęcim, (powiat sąd. Oświęcim).

F. Specyalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek.

1. Oskara z Rudna Rudzińskiego, właściciela dóbr w Osieku, powiat Biała, (powiat sąd. Kęty).
2. Rudolfa Pfistera, inżyniera prywatnego w Białej, powiat Biała.
3. Erwina Zipsera, fabrykanta sukna w Mikuszowicach, powiat Biała, (powiat sąd. Biała).
4. Mieczysława Jaszczurowskiego, em. c. k. starszego inżyniera kolej. i właściciela dóbr w Połoniu małem, powiat Brzesko, (powiat sąd. Brzesko).

5. Ludwika Nowakowskiego, zarządcę dóbr z Kościelca, powiat Chrzanów, (powiat sąd. Chrzanów).

6. Stanisława Stokłosińskiego, leśniczego w Brodłach, powiat Chrzanów, (powiat sąd. Krzeszowice).

7. Ferdynanda Wseteczkę, em. c. k. Radcę budownictwa w Krakowie, powiat Kraków.

8. Władysława Turskiego, starszego inżyniera Wydziału krajowego w Krakowie, powiat Kraków.

9. Jana Rybczyńskiego, starszego inspektora c. k. kolei państw. w Krakowie, od 1. lutego 1911 na emeryturze, powiat Kraków.

10. Maryana Kwiatkowskiego, inżyniera Rady powiatowej w Limanowej, powiat Limanowa, (powiat sąd. Limanowa).

11. Kazimierza Bzowskiego, właściciela dóbr w Drogini, powiat Myślenice, (powiat sąd. Myślenice).

12. Juliusza Wenuscha, dyrektora dóbr w Nisku, powiat Nisko, (powiat sąd. Nisko).

13. Michała Gottwalda, dyrektora lasów Zdzisława hr. Tarnowskiego w Budzie stalowskiej, powiat Tarnobrzeg, (powiat sąd. Tarnobrzeg).

14. Stanisława Straszewskiego, dzierżawcę dóbr w Mikołajowicach, powiat Tarnów, (powiat sąd. Tarnów).

15. Fryderyka Muchę, arcyksiążęcego inspektora polowego i mierniczego w Isepie, powiat Żywiec, (powiat sąd. Żywiec).

Kraków, dnia 25. stycznia 1911.

Nr. 46.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 24. lutego 1911 L. 2538/pr., o poborze dodatków krajowych do państwowych podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w roku 1911 i o upoważnieniu Wydziału krajowego przez Sejm Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem do zaciągnięcia pożyczki w kwocie 2,860.804 K.

Jego Ces. i król. Apostolska Mość raczył najłaskawiej Najwyższem postanowieniem z 17. lutego 1911 zatwierdzić uchwałę Sejmu Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w sprawie ustanowienia dodatków krajowych na rok 1911 i upoważnienia Wydziału krajo-

wego do zaciągnięcia pożyczki w kwocie 2,860.804 K, a to co do poboru dodatków krajowych pod warunkami unormowanymi Najwyższem postanowieniem z 1. lipca 1898.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały:

1. dodatek do państwowego podatku gruntowego, do państwowego podatku domowo-czynszowego, domowo-klasowego i 5% podatków od domów wolnych po 72 hal. od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków.

2. dodatek do państwowych bezpośrednich podatków osobistych wprowadzonych ustawą z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220, z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego, w wysokości po 78 hal. od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków, nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień unormowanych Najwyższem postanowieniem z 25. listopada 1858 ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. listopada 1858 Dz. p. p. Nr. 220.

W mieście Krakowie tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim pobierany będzie dodatek do podatków wymienionych powyżej w ustępie 1. w wysokości po 67 hal., zaś do podatków w ustępie 2. wymienionych po 73 hal.

Pożyczka w kwocie 2,860.804 K ma być użytą na pokrycie niedoboru w roku 1911.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 47.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 27. grudnia 1910 L. 150.490, dotyczące oznaczenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Kosowie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem Lwowie,

taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Kosowie dla dorosłych na 1 K 70 h, a dla dzieci do lat 7. na na 85 h dziennie, począwszy od 23. listopada 1910 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 48.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. lutego 1911 L. 19717, w sprawie przedłużenia obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Czułowicach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Wereszycy.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Czułowicach (powiat Rudki) na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 19. marca 1895 (Dz. u. kr. Nr. 24) do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Wereszycy w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część IV. — Wydana i rozesłana dnia 15. marca 1911.

Nr. 49.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 4. marca 1911 L. 1766/pr., którem w porozumieniu z Wydziałem krajowym na zasadzie Art. XIII. ustawy z 19. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 243, wyznacza się termin, od którego wymienione w art. I. tej ustawy gminy, a mianowicie: Dąbie z Beszczem i Głębinowem, oraz Ludwinów, tudzież obszar dworski Ludwinów, przejdą pod zarząd Rady miejskiej i Magistratu stoł. król. miasta Krakowa.

Na zasadzie Art. XIII. ustawy z 19. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 243, wyznacza c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym dzień 1. kwietnia 1911 jako termin, od którego wymienione w Art. I. tej ustawy gminy, a mianowicie: Dąbie z Beszczem i Głębinowem, oraz Ludwinów, tudzież obszar dworski Ludwinów, przejdą pod zarząd Rady miejskiej i Magistratu stoł. król. miasta Krakowa.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 50.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 21. lutego 1911 L. 22.212, w sprawie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Rozhurczu, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Stryj w Rozhurczu.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża obszarowi dworskiemu w Rozhurczu (powiat Stryj), na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 29. kwietnia 1894 (Dz. u. kr. Nr. 47) do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Stryj w Rozhurczu w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 51.

Obwieszczenie

C. k. Sąd krajowy wyższy we Lwowie zamianował na wniosek c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 16. stycznia 1911 L. IX a 64/68 w myśl § 24 ustawy z dnia 18. lutego 1878, Dz. p. p Nr. 30, tudzież rozporządzenia wykonawczego do ustawy z 18. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 103, dla ocenienia przedmiotów na rzecz kolei żelaznych, względnie także dla wywłaszczenia praw i budowli wodnych w celu regulacyi rzek, następujących znawców:

A. z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1. Karola Groeglera, zarządcę dóbr w Sołotwinie, powiat Bohorodczany.
2. Tomasza Schweinera, właściciela dóbr w Łyścu, pow. Bohorodczany.
3. Oktawa Salę, właściciela dóbr w Wysocku, powiat Brody.

4. Edmunda Krzyżanowskiego, ajenta Krakowskiego Towarzystwa asekuracyjnego w Kozowej, powiat Brzeżany.

5. Mieczysława Urbańskiego, właściciela dóbr w Haczowie, powiat Brzozów.

6. Aleksandra Gniewosza, właściciela dóbr w Potoku złotym, powiat Buczacz.

7. Leona Moszyńskiego, dyrektora dóbr hr. Agenora Gołuchowskiego, powiat Cieszanów.

8. Stanisława Dydyńskiego, właściciela dóbr Grąziowa, powiat Dobromil.

9. Sylwestra Hołubowskiego, właściciela dóbr w Broszniowie, powiat Dolina.

10. Józefa Weigla Milloreta, właściciela dóbr w Żarniskach, powiat Gródek Jagielloński.

11 Jana Głowackiego, właściciela dóbr w Leśniowicach, powiat Gródek Jagielloński.

12. Leszka Cieńskiego, zarządcę dóbr w Oknie, powiat Horodenka.

13. Dra Kornela Paygerta, właściciela dóbr w Sidorowie, powiat Husiatyn.

14. Stanisława Ujejskiego, właściciela dóbr w Zaciszu, powiat Husiatyn.

15. Adama Chlebowicza, rządcę dóbr w Porudnie, powiat Jaworów.

16. Romana Ujejskiego, właściciela dóbr w Pawłowie, powiat Kamionka strumiłowa.

17. Władysława Ossolińskiego, dzierżawcę dóbr w Horpinie, powiat Kamionka strumiłowa.

18. Feliksa Domańskiego, właściciela dóbr w Ubiniu, powiat Kamionka strumiłowa.

19. Marcina Dembińskiego, dyrektora dóbr hr. Badeniego w Busku, powiat Kamionka strumiłowa.

20. Franciszka Markesa, zarządcę dóbr w Jasieniowie górnym, powiat Kosów.

21. Jana Zatorskiego, właściciela dóbr w Myczkowie, powiat Lisko.

22. Tadeusza Langiego, właściciela dóbr ziemskich we Lwowie, powiat i miasto Lwów.

23. Romualda Makarewicza, b. dyrektora Towarzystwa wzajemnych ubezpieczeń urzędników prywatnych we Lwowie, powiat i miasto Lwów.

24. Stanisława Osuchowskiego, ukończonego słuchacza Akademii rolniczej we Lwowie, powiat Lwów.

25. Józefa Wasilewskiego, b. zarządcę dóbr i nadleśniczego we Lwowie, powiat Lwów.

26. Bolesława Śmiałowskiego, właściciela dóbr w Stojańcach, powiat Mościska.

27. Dra Andrzeja Jeża, właściciela obszaru dworskiego w Hawryłówce, powiat Nadwórna.

28. Władysława Bogdańskiego, właściciela dóbr w Przemyślu, powiat Przemyśl.

29. Adama Tretera, właściciela dóbr w Laszkach królewskich, powiat Przemyślany.

30. Augusta Matkowskiego, em. starszego inspektora kolei i właściciela dóbr w Majdanie lipowieckim, powiat Przemyślany.

31. Bogusława Stamirowskiego, zarządcę dóbr hr. Potockiego w Wołkowie, powiat Przemyślany.

32. Włodzimierza Padlewskiego, dzierżawcę dóbr w Brzuchowicach, powiat Przemyślany.

33. Wincentego Żelechowskiego, właściciela dóbr w Hrehorowie, powiat Rohatyn.

34. Józefa Fischera, ajenta krakowskiego Towarzystwa wzajemnych ubezpieczeń w Rohatynie, powiat Rohatyn.

35. Władysława Olszańskiego, zarządcę dóbr hr. Badeniowej w Nowosiółkach gościnnych, powiat Rudki.

36. Gracyana Januszkiewicza, dyrektora lasów w Koszarkach, powiat Rudki.

37. Karola Jędrzejowicza, właściciela dóbr w Humieńcu, powiat Sambor.

38. Stanisława Liwickiego, dzierżawcę dóbr w Besku, powiat Sanok.

39. Bronisława Rozwadowskiego, właściciela dóbr w Turówce, powiat Skałat.

40. Stefana br. Moysę Rosochackiego, właściciela dóbr w Rudnikach, powiat Śniatyn.

41. Józefa Csadka, zarządcę dóbr w Tuturkowicach, powiat Sokal

42. Wacława Fabiańskiego, zarządcę dóbr w Poturzycy, powiat Sokal.

43. Jana Pachmarskiego, zarządcę dóbr w Wolicy komarowej, powiat Sokal.

44. Bolesława Rozwadowskiego, em. c. k. Starostę i b. właściciela dóbr w Stanisławowie, powiat Stanisławów.

45. Juliana br. Brunickiego, właściciela dóbr w Podhorcach ad Stryj, powiat Stryj.

46. Bolesława Kuziona, dzierżawcę dóbr w Szlachcińcach, powiat Tarnopol.

47. Antoniego Abgarowicza, właściciela dóbr w Bratyszowie, powiat Tłumacz.

48. Adama Mysłakowskiego, dzierżawcę dóbr w Mogilnicy, powiat Trembowla.

49. Ottomara Baborskiego, dzierżawcę dóbr w Łozówce powiat Trembowla.

50. Dra Adama Głażewskiego, właściciela dóbr w Chmielowej, powiat Zaleszczyki.

51. Józefa Bernsteina, właściciela dóbr w Koszyłowcach, powiat Zaleszczyki.

52. Zygmunta Dierżanowskiego, ajenta krakowskiego Towarzystwa ubezpieczeń w Zbarażu, powiat Zbaraż.

53. Juliana Tobisa, zarządcę dóbr ks. Sanguszki w Podhorcach, powiat Złoczów.

54. Adama Obertyńskiego, właściciela dóbr w Nowemsiole, powiat Żółkiew.

55. Andrzeja Broniewskiego, c. k. lustratora lasów państwowych we Lwowie, Lwów miasto.

56. Jana Rybczyńskiego, c. k. st. inspektora c. k. kolei państwowych w Krakowie od 1. lutego 1911, na emeryturze, Lwów powiat i miasto.

57. Jana Bentza, dzierżawcę dóbr w Kijowcu, powiat Żydaczów.

B. z zawodu leśnictwa:

1. Rudolfa Prevosta, leśniczego w Babińcach ad Krzywcze, powiat Borszczów.

2. Kazimierza Gepperta, c. k. zarządcę lasów w Michowie, powiat Dobromil.

3. Józefa Zeńczaka, c. k. radcę leśnictwa w Lisowicach, powiat Dolina.

4. Adama Schwarza, c. k. zarządcę lasowego w Suchodole, powiat Dolina.

5. Jana Głowackiego, właściciela dóbr w Leśniowicach, powiat Gródek Jagielloński.

6. Konstantego Linderskiego, leśniczego w Jaworowie, powiat Jaworów.

7. Erazma Chmielewskiego, nadleśniczego dóbr hr. Badeniego w Połonicznej, powiat Kamionka strumiłowa.

8. Romualda Makarewicza, b. dyrektora Towarzystwa wzajemnych ubezpieczeń urzędników prywatnych, powiat i miasto Lwów.

9. Stanisława Sokołowskiego, prof. krajowej Szkoły gospodarstwa asowego we Lwowie, powiat Lwów.

10. Antoniego Góralczyka, em. c. k. Radcę leśnictwa we Lwowie, powiat Lwów.

11. Adama Tretera, właściciela dóbr w Laszkach królewskich, powiat Przemyślany.

12. Hieronima Żeńczaka, leśniczego w Ordynacyi ks. Czartoryskich w Puławach, powiat Sanok.

13. Bronisława Rozwadowskiego, właściela dóbr w Turówce, powiat Skałat.

14. Stefana Drezińskiego, lustratora lasów gminnych w Starym Samborze, powiat Stary Sambor.

15. Aleksandra Błażyńskiego, nadleśniczego lasów miejskich w Trembowli, powiat Trembowla.

16. Tadeusza Rosinkiewicza, leśniczego w Szczytowcach, powiat Zaleszczyki.

17. Franciszka Lewitowicza, zarządcę dóbr w Hnilicach, powiat Zbaraż.

18. Adolfa Korpaka z Nuszcza, powiat Zborów.

19. Tadeusza Langiego właściciela dóbr ziemskich we Lwowie, powiat i miasto Lwów.

C. z zawodu budownictwa i inżynieryi:

1. Władysława Stojowskiego, inżyniera Wydziału krajowego w Buczaczu, powiat Buczacz.

2. Stanisława Rutkowskiego, budowniczego miejskiego w Jarosławiu, powiat Jarosław.

3. Klaudyusza Angermana, autoryzowanego inżyniera we Lwowie, powiat Lwów.

4. Józefa Jägermanna, autoryzowanego inżyniera we Lwowie, powiat Lwów.

5. Seweryna Blaima, em. inspektora c. k. kolei państwowych we Lwowie, powiat Lwów.

6. Ludwika Mianowskiego, autoryzowanego inżyniera budownictwa we Lwowie, powiat Lwów.

7. Jana Rybczyńskiego, starszego inspektora kolei państwowych w Krakowie, od 1. lutego 1911 na emeryturze, powiat i miasto Lwów.

8. Juliusza Reinigera, autor. inżyniera w Przemyślu, powiat Przemyśl.

9. Artura Kühnela, autor. inżyniera w Samborze, powiat Sambor.

10. Leona Wierzbickiego, autoryzowanego inżyniera w Stanisławowie, powiat Stanisławów.

11. Jana Strońskiego, inżyniera powiatowego w Tarnopolu, powiat Tarnopol.

12. Teodora Rybaka, autoryzowanego inżyniera w Tarnopolu, powiat Tarnopol.

13. Romualda Winiarskiego, budowniczego miejskiego w Trembowli, powiat Trembowla.

D. z zawodu fabrykantów:

1. Lubina Biskupskiego, właściciela fabryki narzędzi rolniczych w Kołomyi, powiat Kołomyja.

2. Franciszka Vincenza, b. właściciela destylarni nafty w Sopowie, powiat Kołomyja.

3. Leopolda Baczewskiego, właściciela fabryki w Zniesieniu, powiat i miasto Lwów.

4. Feliksa Liebermanna, właściciela fabryki drożdży w Knihininie, powiat Stanisławów.

E. z zawodu górnictwa:

1. Kazimierza Gąsiorowskiego, inżyniera górniczego w Borysławiu, powiat Drohobycz.

2. Leona Syroczyńskiego, profesora szkoły politechnicznej we Lwowie, powiat i miasto Lwów.

3. Juliana Niedźwieckiego, Radcę Dworu i profesora szkoły politechnicznej we Lwowie, powiat i miasto Lwów.

4. Klaudyusza Angermanna, autoryzowanego inżyniera budownictwa i górnictwa we Lwowie, powiat i miasto Lwów.

F. Specyalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek:

1. Władysława Serwatowskiego, właściciela dóbr w Jezierzanach, powiat Buczacz.

2. Dra Włodzimierza Trzeciaka dyrektora dóbr w Radziechowie, powiat Kamionka strumiłowa.

3. Hyacynta Markiewicza, przełożonego obszaru dworskiego w Brodkach, powiat Lwów.

4. Jana Rybczyńskiego, starszego inspektora c. k. kolei państwowych w Krakowie, od 1. lutego 1911 na emeryturze, powiat i miasto Lwów.

5. Adolfa Turnaua, dzierżawcę dóbr w Tyszkowicach, powiat Przemyśl.

6. Karola Dudika, nadleśniczego w Koszarkach, powiat Rudki.

7. Zygmunta Reinspergera, dyrektora dóbr hr. Baworowskich w Krzywem, powiat Skałat.

8. Stanisława Pieniążka, dzierżawcę dóbr w Meduszce, powiat Stanisławów.

9. Adama Mysłakowskiego, dzierżawcę dóbr w Mogilnicy, powiat Trembowla.

10. Teodora Kozieka, właściciela dóbr w Lackiem wielkiem, powiat Złoczów.

Lwów, dnia 7. lutego 1911.

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część V. — Wydana i rozesłana dnia 30. marca 1911.

Nr. 52.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 8. marca 1911 L. 2950/pr.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej Najwyższem postanowieniem z 26. lutego 1911 zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem powziętą na posiedzeniu z 3. listopada 1910 co do przyjęcia przez kraj poręki za lokowane w galicyjskiej Kasie oszczędności we Lwowie wkładki:

Sejm zmieniając uchwały z 27. lutego 1899, z 18. listopada 1902, z 7. listopada 1904 i z 15. października 1909, postanawia: jak długo trwa gwarancya kraju w artykule pierwszym powyższej uchwały z dnia 27. lutego 1899 (Dz. u. kr. Nr. 35) określona nie może stan kapitałów wkładkowych w galicyjskiej Kasie oszczędności we Lwowie ulokowanych, przewyższyć sumy 120,000.000 K.

Suma ta może być zmienioną tylko na podstawie uchwały Sejmu krajowego.

Co się podaje niniejszem do powszechnej wiadomości wskutek reskryptu Pana Ministra spraw wewnętrznych z 28. lutego 1911 L. 6975.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 53.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. lutego 1911 L. 25.420, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Miłocin-Bratkowice.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Wydziałowi powiatowemu Rzeszowie na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 30. kwietnia 1895 (Dz. u. kr. Nr. 44/I.) do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Miłocin-Bratkowice w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 54.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. lutego 1911 L. 26.060, w przedmiocie zezwolenia gminie Wiśnicz nowy powiat Bochnia na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala

gminie Wiśnicz nowy w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 14. lipca 1898 Dz. u. kr. Nr. 64, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać do końca roku 1914 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieścia dwa) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu 22 (dwadzieścia dwie) K;

2. od jednego hektolitra rumu, śliwowicy, likieru i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K 40 h, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków;

4. od jednego hektolitra miodu i napojów miodowych 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Wiśnicz nowy.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 55.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 24. marca 1910, L. XV. e. 1942/13, uzupełniające przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 15. kwietnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 122, którą nadano gminie król. stoł. miasta Krakowa prawo poboru opłat gminnych od trunków.

Po myśli artykułu IX. ustawy z 19. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 243, ustawy krajowe obowiązujące w mieście Krakowie obowiązywać mają także w przyłączonych do miasta Krakowa gminach Dąbie z Beszczem i Głębinowem tudzież gminie Ludwinów i obszarze dworskim Ludwinów a to po myśli obwieszczenia Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 4. marca 1911 L. 1766/pr., z dniem 1. kwietnia 1911.

Skutkiem tego c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym postanawia, że ustanowiony w § 42 rozporządzenia wykonawczego z dnia 21. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 242, termin 60-dniowy w którym przedsiębiorcy browarów, gorzelń, rafineryi, innych fabryk wódki dalej osoby trudniące się wyszynkiem, handlem lub sprzedażą wódki, wina i piwa obowiązane są na żądanie organów akcyzowych wykazywać się z nabycia lub uiszczenia dodatkowej opłaty od znajdujących się w ich posiadaniu napojów, a organom administracyi akcyzy służy prawo wstępu do ich lokalności przemysłowych, prawo przeprowadzenia potrzebnych dochodzeń i badania zapasów napojów, liczyć się ma dla wyż wymienionych przyłączonych do miasta Krakowa terytoryów od dnia 1. kwietnia 1911.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część VI. — Wydana i rozesłana dnia 3. kwietnia 1911.

Nr. 56.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. marca 1911 L. 28.457, w przedmiocie zezwolenia gminie Delatyn, powiat Nadwórna, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Delatyn w miejsce dotychczas pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać do końca roku 1912 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2 grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 12 (dwanaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 12 (dwanaście) K;

2. od jednego hektolitra śliwowicy i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 6 (sześć) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 125% tych podatków;

4. od jednego hektolitra miodu po 5 (pięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Delatyn.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 57.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. marca 1911 L. 29.362, w przedmiocie zezwolenia gminie Ulanów, powiat Nisko, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Ulanów w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 14. lipca 1906 Dz. u. kr. Nr. 105, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać do końca roku 1916 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 (jedenaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 (jedenaście) K;

2. od jednego hektolitra, araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 10 (dziesięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Ulanów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 58.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. marca 1911 L. 30.780, w przedmiocie zezwolenia gminie Posada nowomiejska, powiat Dobromil, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Posada nowomiejska pobierać przez pięć lat pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 12 (dwanaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 12 (dwanaście) K;

2. od jednego hektolitra rumu, likieru i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć zapomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu i nalewek miodowych po 4 (cztery) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Posada nowomiejska.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 59.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 13. marca 1911 L. 29.497, o wyborach do komisyi szacunkowych podatku osobisto-dochodowego w okręgach szacunkowych „powiat polityczny Stryj z wyłączeniem miasta Stryja" i „powiat polityczny Skole".

Na mocy najwyższego postanowienia z dnia 9. listopada 1910 (Dz. u. p. Nr. 204), utworzono z gmin wydzielonych z powiatu politycznego Stryj a stanowiących powiat sądowy Skole, nowy powiat polityczny Skole.

Wskutek tego utworzyło Ministerstwo skarbu reskryptem z dnia 8. lutego 1911 L. 6170, w miejsce dotychczasowego okręgu szacunkowego podatku osobisto-dochodowego „powiat polityczny Stryj z wyłączeniem miasta Stryja“ nowe okręgi szacunkowe a mianowicie „powiat polityczny Stryj z wyłączeniem miasta Stryja“ (dla zmniejszonego powiatu politycznego po odłączeniu gmin przydzielonych do nowo utworzonego powiatu politycznego Skole), oraz zupełnie nowy okręg szacunkowy podatku osobisto-dochodowego „powiat polityczny Skole“.

Krajowa Dyrekcya skarbu rozwiązując przeto niniejszem na mocy powołanego reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 8. lutego 1911 L. 6170 komisyę szacunkową dla wspomnianego dotychczasowego okręgu szacunkowego „powiat polityczny Stryj z wyłączeniem miasta Stryja“ rozpisuje zarazem wybory do nowo ukonstytuować się mającej komisyi szacunkowej dla wspomnianego zmniejszonego okręgu szacunkowego „powiat polityczny Stryj z wyłączeniem miasta Stryja“ oraz do nowo powstać mającej komisyi szacunkowej dla wspomnianego nowo utworzonego okręgu szacunkowego Skole i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące terminy:

dla I. koła wyborców dzień 10. kwietnia 1911
dla II. koła wyborców dzień 11. kwietnia 1911
dla III. koła wyborców dzień 12. kwietnia 1911.

Funkcya wspomnianych wyżej nowych komisyi szacunkowych trwać będzie wyjątkowo tylko przez okres trzechletni (od 1911 roku do inkl. 1913) a z upływem pierwszego roku (1911) nastąpi wylosowanie połowy wybranych i mianowanych członków i zastępców członków komisyi.

Wybory odbędą się w siedzibach Starostw i przeprowadzone zostaną przez ich Kierowników względnie przez wyznaczonych w tym celu komisarzy wyborczych.

O zaliczeniu do kół wyborczych i uprawnieniu do głosowania uwiadomieni zostaną P. T. kontrybuenci przez kompetentne władze podatkowe I. instancyi osobnemi legitymacyami oznaczającemi dokładnie miejsce wyborów, lokal wyborczy, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów oraz liczbę członków i zastępców członków komisyi która ma być wybraną.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania urzędowe karty wyborcze.

Warunki czynnego i biernego prawa wyboru oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§ 179, 181 i 183—186 ustawy z dnia 25. października 1896 (Dz. ust. p. Nr. 220), względnie §§ 7, 9, 10, 14, 16 i 26—45 przepisów wyborczych (Dodatek D rozp. wykonawcz. do I. działu powołanej ustawy.

Szlachtowski w. r.

Nr. 60.

O g ł o s z e n i e

c. k. Starostwa górniczego dla Galicyi i Wielkiego Księstwa Krakowskiego w Krakowie z dnia 28. lutego 1911 L. 5560 ex 1909, w sprawie ustanowienia rejonu ochronnego dla źródeł, zasilających wodociąg miasta Nowego Sącza.

C. k. Urząd górniczy okręgowy w Jaśle, w porozumieniu z c. k. Starostwem powiatowem w Nowym Sączu, ustanowił wskutek prośby gminy król. wolnego miasta Nowego Sącza i po przeprowadzeniu dochodzeń i rozpraw komisyjnych, rozporządzeniem z dnia 7. maja 1906, L. 2211, rejon ochronny dla zabezpieczenia źródeł zasilających wodociąg miasta Nowego Sącza; c. k. Starostwo górnicze w Krakowie w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie orzeczeniem z dnia 28 lutego 1911, L. 5560/09, wydanem w załatwieniu rekursu i zażaleń gminy Gaj i innych, zatwierdziło rozporządzenie I-szej instancyi i ustaliło dalszą treść tego rozporządzenia w następującem brzmieniu:

Rejon ochronny ustanawia się w myśl postanowień §§ 18, 220 i 222 powszechnej ustawy górniczej z 23. maja 1854 Dz. u. p. Nr. 146, §§ 34 i 36 kraj. ustawy naftowej z 17. grudnia 1884 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 35 ex 1886 i w myśl postanowień §§ 72 i 74 krajowej ustawy naftowej z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj Nr. 61, ze względów dobra publicznego i w granicach następujących:

Granica północna ciągnie się od punktu zetknięcia się koryta Dunajca l. k. 693/1 w gminie Świniarsko z linią graniczną gmin katastralnych Świniarsko i Chełmiec, wzdłuż tejże linii granicznej aż do punktu zetknięcia się z linią graniczną gminy Szymanowice a w tejże gminie wzdłuż południowego kraju parceli drog. l. k. 931, 932 aż do punktu zetknięcia się z parc. drog. l. k. 929 gminy Szymanowice.

Granica zachodnia biegnie w dalszym ciągu, od ostatnio opisanego punktu, wzdłuż zachodniego kraju parc. drog. l. k. 929 i 897 gminy Szymanowice, aż do punktu zetknięcia się parc. l. k. 897 z linią graniczną gminy Chochorowice, w tejże gminie wzdłuż wschodniego kraju parc. drog. l. k. 514 aż do punktu zetknięcia się tejże parceli z linią graniczną gminy Brzezna, w gminie Brzezna wzdłuż wschodniego kraju parc. drog. l. k. 1198 aż do punktu zetknięcia się tejże parceli z potokiem Brzezna l. k. 1219 i wzdłuż wscho-

dniego brzegu tego potoku, aż do punktu zetknięcia się z linią graniczną gminy Wyglanowice i w tejże gminie wzdłuż wschodniego kraju parceli drog. l. k. 245, przez potok l. k. 251 i parcelę drog. l. k. 246, aż do punktu zetknięcia się z linią graniczną gminy Stadło, w tejże gminie wzdłuż wschodniego kraju parc. drog. l. k. 333 i 332 aż do punktu zetknięcia się tejże parceli z parc. drog. l. k. 331, dalej południowym krajem parc. drog. l. k. 331 i 330, a następnie wschodnim krajem parceli drogowej l. k. 329 aż do punktu zetknięcia się tejże parceli z granicą gminy Podegrodzie.

Granica południowa ciągnie się od tego punktu w kierunku południowo-wschodnim wzdłuż linii granicznej gminy Stadło i Podegrodzie aż do punktu zetknięcia się tejże linii z północno-zachodnim brzegiem Dunajca l. k. 360/2 gm. Stadło.

Granica wschodnia ciągnie się wzdłuż lewego brzegu koryta rzeki Dunajca przez gminy katastralne Stadło, Wyglanowice, Brzezna, Podrzecze i Świniarsko aż do początkowego punktu granic rejonu ochronnego.

W tym, w ten sposób ograniczonym rejonie ochronnym zakazuje się, bez wyjątku, na przyszłość, a mianowicie na czas trwania wymagających niniejszego zarządzenia względów publicznych:

1. prowadzenia wszelkich robót odkrywkowych tak za minerałami ustawą zastrzeżonymi jakoteż i minerałami żywicznymi, dozwalając takich robót, w miarę uznania przez Władzę górniczą, jedynie tam tylko gdzie one z terenu, położonego poza rejonem ochronnym, wchodziłyby w głębokości 22 metrów pod powierzchnię tego rejonu.

Wyłączności górnicze Spółki „Hubert Haas, Gotfryd Haas i Jan Bondkowski“ ll. 579, 581, 583 i 589 ex 1903, z których tylko jedna wyłączność l. 583 ex 1903 leży w całości a trzy pozostałe wyłączności tylko częścią w obrębie wyżej oznaczonego rejonu ochronnego, pozostają w mocy, co do prowadzenia w nich jakichkolwiek robót górniczych w przyszłości wskazuje się na zastrzeżenia w poprzednim ustępie podane.

2. Kopania odkrywkowe za gliną, żwirem lub kamieniem w obrębie tego rejonu ochronnego mają być w odnośnych wypadkach poddane przez Władzę polityczną pewnym zastrzeżeniom co do sposobu prowadzenia robót i odprowadzania wody powierzchnej i głębnej.

3. Głębsze poszukiwania wody zapomocą studzien lub otworów wiertniczych w obrębie tego rejonu ochronnego mają być dozwolone przez Władzę polityczną tylko o tyle, o ile przyszłemu wodociągowi miasta Nowego Sącza szkodzić nie będą.

Powyższe orzeczenie uzasadnione jest z jednej strony doniosłością, jaką ustanowiony rejon ochronny posiada pod względem publicznym dla zaopatrzenia miasta Nowego Sącza w wodę, z drugiej strony tem, że w granicach

powyżej określonych można zupełnie wykluczyć znajdowanie się minerałów żywicznych, zaś z minerałów ustawą zastrzeżonych znajduje się jedynie węgiel brunatny (lignit), a wykonane dotąd roboty górnicze i oznaki na powierzchni nie przemawiają stanowczo za przyszłym jakimkolwiek większym rozwojem górnictwa węglowego, zresztą wyrażone pod 1 zastrzeżenie nie stoi wcale rozwojowi tego górnictwa na przeszkodzie.

Nr. 61.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 28. lutego 1911 L. XVII. $\frac{3132}{3}$/5, tyczące wyłączenia niektórych miejscowości z obszaru pogranicznego.

C. k. Namiestnictwo zmieniając częściowo obwieszczenie z 6. października 1882 L. 46.813, wyłącza na podstawie reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z 15. lutego 1911 L. $\frac{43\,017}{7.804}$ ex 1910 z obszaru pogranicznego następujące gminy i obszary dworskie i tak:

1. w powiecie politycznym Biała: Łęki i Osiek;
2. w powiecie politycznym Oświęcim: Jawiszowice i Piotrowice;
3. w powiecie politycznym Bochnia: Lipica murowana, Lipica dolna i Łąkta górna;
4. w powiecie politycznym Tarnów: Błonie, Koszyce wielkie, Tarnów z przedmieściem, Wola rzędzińska i Jodłówka ad Wałki;
5. w powiecie politycznym Pilzno: Czarna;
6. w powiecie politycznym Ropczyce: Męciszów ad Korzeniów;
7. w powiecie politycznym Mielec: Białybór i Blizna;
8. w powiecie politycznym Kolbuszowa: Ranischau, Wola raniżowska i Raniżów;
9. w powiecie politycznym Łańcut: Podźwierzyniec;
10. w powiecie politycznym Przeworsk: Studzian i Mokra strona;
11. w powiecie politycznym Cieszanów: Lipowiec z Majdanem;
12. w powiecie politycznym Rawa: Parypse;
13. w powiecie politycznym Kamionka: Jazienica polska i Grabowa;
14. w powiecie politycznym Złoczów: Juśkowice;
15. w powiecie politycznym Tarnopol: Zastawie i Kozówka;

16. w powiecie politycznym Zaleszczyki: Chartanowce, Dzwiniacz, Dupliska, Ślinkowce i Uhryńkowce.

Rozporządzenie to obowiązuje od 1. marca 1911, co się podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 28. lutego 1911.

Za c. k. Namiestnika:
Szeligowski w. r.

Nr. 62.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 23. marca 1911 L. 3634/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach Jeleń z Borami i Dąb powiatu chrzanowskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości: Jeleń z Borami i Dąb w powiecie chrzanowskim.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

Lwów, dnia 23. marca 1911.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część VII. — Wydana i rozesłana dnia 15. kwietnia 1911.

Nr. 63.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 28. marca 1911 L. V a 90/36.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości ustanowiony na podstawie § 42 części I. przepisów wykonawczych do ustawy wojskowej program czynności ruchomych komisyi poborowych dla przeprowadzenia głównego poboru wojskowego w r. 1911 w Galicyi.

Lwów, dnia 28. marca 1911.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	Stawiennictwa miejsce
W okręgu c. i k. komendy			
13.	I.	Kraków miasto	Kraków
		Kraków powiat	Kraków
		Podgórze	Podgórze
		Bochnia	Bochnia
	II.	Wieliczka	Wieliczka
			Dobczyce
		Chrzanów	Chrzanow
			Jaworzno
			Krzeszowice
20.	I.	Limanowa	Limanowa
			Mszana dolna
		Nowy Targ	Nowy Targ
			Krościenko
		Nowy Sącz	Nowy Sącz
			Muszyna
		Gorlice	Gorlice
			Biecz
		Grybów	Grybów
56.	I.	Żywiec	Milówka
			Żywiec
			Sucha
		Myślenice	Maków
			Jordanow
			Myślenice
		Wadowice	Kalwarya
			Wadowice
			Andrychów
		Biała	Kęty
			Biała
	II.	Oświęcim	Oświęcim
			Zator

Dnie poboru w miesiącu kwietniu	maju	czerwcu
1. korpusu w Krakowie.		
19. 20. 21. 22. 24. 25. 26. 27. 28.		
29.	1. 2. 3. 4. 5. 6.	
	8. 9. 10. 11. 12.	
	15. 16. 17. 18. 19. 20. 22. 23. 24. 26. 27. 29. 30. 31.	
19. 20. 21. 22. 24.		
26. 27. 28. 29.		
	1. 2. 3. 4. 5. 6. 8.	
	9. 10. 11.	
	12. 13. 15. 16.	
19. 20. 21. 22. 24. 25.		
26. 27. 28.		
29.	1. 2. 3. 4.	
	6. 8.	
	10. 11. 12. 13. 15. 16. 17. 18. 19.	
	22. 23. 24.	
	26. 27. 29. 30. 31.	
		2. 3. 6.
		7. 8. 9. 10.
19. 20. 21.		
22. 24. 25. 26. 27. 28. 29.		
	1. 2. 3.	
	4. 5. 6.	
	8. 9. 10.	
	12. 13. 15. 16.	
	17. 18. 19.	
	20. 22. 23. 24.	
	26. 27. 29.	
	30. 31.	1. 2.
		3. 6. 7. 8. 9. 10.
19. 20. 21.		
22. 24.		

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	Stawiennictwa miejsce
57.	I.	Dąbrowa	Dąbrowa
		Brzesko	Brzesko
			Wojnicz
			Zakliczyn
		Pilzno	Pilzno
			Brzostek
		Jasło	Jasło
			Żmigród
	II.	Tarnów	Tuchów
			Tarnów

W okręgu c. i k. komendy

9.	I.	Dolina	Rożniatów
			Dolina
			Bolechów
		Żydaczów	Mikołajów
			Żydaczów
			Żurawno
		Skole	Skole
		Stryj	Stryj
	II.	Kałusz	Kałusz
			Wojniłów
10.	I.	Dobromil	Bircza
			Dobromil
		Brzozów	Brzozów
			Dynów
		Przemyśl	Krzywcza
			Przemyśl
40.	I.	Tarnobrzeg	Tarnobrzeg
		Mielec	Mielec
		Rzeszów	Rzeszów
	II.	Kolbuszowa	Sokołów
			Kolbuszowa
		Ropczyce	Dębica
			Ropczyce
		Strzyżów	Strzyżów

Dnie poboru w miesiącu		
kwietniu	maju	czerwcu
19. 20. 21. 22. 24. 25. 26. 27.		
29.	1. 2. 3. 4. 5. 6.	
	8. 9.	
	10. 11.	
	13. 15. 16. 17.	
	18. 19.	
	22. 23. 24. 26. 27.	
	29. 30.	
19. 20. 21.		
22. 24. 25. 26. 27. 28. 29.		

10. korpusu w Przemyślu.

26. 27. 28. 29.		
	1. 2. 3. 4. 5. 6.	
	8. 9. 10. 11.	
	13. 15. 16.	
	17. 18. 19.	
	20. 22. 23.	
	24. 26. 27. 29. 30.	
		2. 3. 6. 7. 8. 9. 10.
	1. 2. 3. 4. 5. 6. 8. 9. 10.	
	12. 13. 15. 16.	
26. 27. 28. 29.		
	1. 2. 3. 4. 5. 6.	
	8. 9. 10. 11. 12. 13.	
	15. 16. 17.	
	18. 19. 20.	
	22. 23. 24. 26. 27. 29. 30. 31.	2.
19. 20. 21. 22. 24. 25. 26. 27. 28. 29.		
	1. 2. 3. 4. 5. 6. 8. 9. 10.	
	12. 13. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 22. 23. 24. 26. 27. 29. 30. 31.	1. 2. 3.
19. 20. 21. 22.		
24. 25. 26. 27. 28. 29.		
	1. 2. 3.	
	5. 6. 8. 9. 10. 11. 12.	
	13. 15. 16. 17. 18. 19.	

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	Stawiennictwa miejsce
45.	I.	Krosno	Krosno
			Dukla
		Sanok	Rymanów
			Bukowsko
			Sanok
		Lisko	Lutowiska
			Ustrzyki dolne
			Lisko
			Baligród
77.	I.	Drohobycz	Podbuż
			Drohobycz
			Medenice
		Stary Sambor	Stary Sambor
		Turka	Turka
	II.	Sambor	Sambor
89.	I.	Rawa ruska	Rawa ruska
		Rudki	Komarno
			Rudki
		Gródek Jagiell.	Janów
			Gródek Jagiell.
	II.	Mościska	Sadowa Wisznia
			Mościska
		Jaworów	Krakowiec
			Jaworów
90.	I.	Nisko	Nisko
		Łańcut	Leżajsk
			Łańcut
		Jarosław	Jarosław
			Radymno
			Pruchnik
			Sieniawa
	II.	Przeworsk	Przeworsk
		Cieszanów	Lubaczów
			Cieszanów

Dnie poboru w miesiącu		
kwietniu	maju	czerwcu
19. 20. 21. 22. 24. 25.		
27. 28. 29.		
	1. 2. 3.	
	5. 6. 8. 9.	
	10. 11. 12. 13. 15. 16. 17.	
	19. 20. 22.	
	24. 26. 27.	
	29. 30. 31.	2. 3.
		6. 7. 8. 9. 10.
26. 27. 28.		
	1. 2. 3. 4. 5. 6. 8. 9. 10. 11. 12. 13.	
	15. 16. 17. 18.	
	20. 22. 23. 24. 26. 27. 29. 30.	
		2. 3. 6. 7. 8. 9. 10. 13. 14. 16.
26. 27. 28. 29.	1. 2. 3. 4. 5. 6. 8.	
26. 27. 28. 29.	1. 2. 3. 4. 5. 6. 8. 9. 10.	
	12. 13. 15. 16.	
	18. 19. 20. 22.	
	24. 26. 27.	
	29. 30. 31.	2. 3.
	11. 12. 13.	
	15. 16. 17. 18. 19. 20.	
	22. 23. 24.	
	26. 27. 29. 30. 31.	
19. 20. 21. 22. 24. 25. 26. 27. 28.		
29.	1. 2. 3. 4. 5. 6.	
	8. 9. 10. 11. 12. 13. 15.	
	16. 17. 18. 19. 20. 22.	
	24. 26. 27. 29. 30.	
	31.	2. 3. 6. 7. 8.
		9. 10. 13. 14. 16. 17.
26. 27. 28. 29.	1. 2. 3.	
	5. 6. 8. 9. 10. 11.	
	12. 13. 15. 16.	

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	Stawiennictwa miejsce
			W okręgu c. i k. komendy
15.	I.	Skałat	Skałat
			Podwołoczyska
		Zbaraż	Zbaraż
		Tarnopol	Tarnopol
	II.	Trembowla	Budzanów
			Trembowla
24.	I.	Śniatyn	Śniatyn
		Kosów	Kuty
			Żabie
			Kosów
	II.	Peczeniżyn	Jabłonów
			Peczeniżyn
		Kołomyja	Gwoździec
			Kołomyja
30.	I.	Lwów powiat	Lwów
		Sokal	Sokal
			Bełz
	II.	Żółkiew	Mosty wielkie
			Żółkiew
		Lwów miasto	Lwów
55.	I.	Przemyślany	Gliniany
			Przemyślany
		Bóbrka	Bóbrka
			Chodorów
		Podhajce	Podhajce
	II.	Brzeżany	Kozowa
			Brzeżany
		Rohatyn	Bursztyn
			Bołszowce
			Rohatyn

Dnie poboru w miesiącu		
kwietniu	maju	czerwcu
11. korpusu we Lwowie.		
26. 27. 28. 29.	1. 2.	
	4. 5. 6.	
	8. 9. 10. 11. 12. 13.	
	15. 16. 17. 18. 19. 20. 22. 23. 24. 26. 27. 29. 30. 31.	
26. 27. 28. 29.		
	1. 2. 3. 4. 5. 6.	
26. 27. 28. 29.	1. 2. 3. 4. 5. 6. 8.	
	29. 30. 31.	2.
		6. 7.
		9. 10. 13. 14. 16.
26. 27. 28. 29.		
	1. 2. 3.	
	5. 6. 8. 9.	
	11. 12. 13. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 22. 23.	
26. 27. 28. 29.	1. 2. 3. 4. 5. 6. 8. 9. 10. 11.	
	13. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 22. 23. 24.	
	26. 27. 29. 30.	
26. 27. 28. 29.		
	1. 2. 3. 4. 5. 6. 8. 9.	
	12. 13. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 22. 23. 24. 26. 27. 29.	
26. 27. 28. 29.		
	1. 2. 3. 4. 5. 6. 8.	
	10. 11. 12. 13. 15. 16.	
	17. 18. 19. 20. 22.	
	24. 26. 27. 29. 30. 31.	2. 3. 6. 7.
26. 27. 28. 29.		
	1. 2. 3. 4. 5. 6.	
	8. 9. 10. 11. 12.	
	13. 15. 16.	
	18. 19. 20. 22. 23. 24. 26.	

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
58.	I.	Bohorodczany	Bohorodczany
		Nadwórna	Nadwórna
		Horodenka	Obertyn
			Horodenka
	II.	Tłumacz	Tyśmienica
			Tłumacz
			Ottynia
		Stanisławów	Stanisławów
			Halicz
80.	I.	Złoczów	Złoczów
		Brody	Załośce
			Brody
	II.	Kamionka Str.	Kamionka strumiłowa
			Busk
		Zborów	Zborów
95.	I.	Buczacz	Buczacz
			Monasterzyska
		Husiatyn	Husiatyn
			Kopyczyńce
		Zaleszczyki	Zaleszczyki
			Tłuste
	II.	Czortków	Czortków
		Borszczów	Borszczów
			Mielnica

Dnie poboru w miesiącu		
kwietuiu	maju	czerwcu
26. 27. 28. 29.	1. 2. 3. 4. 5.	
	8. 9. 10. 11. 12. 13. 15. 16. 17. 18.	
	20. 22. 23. 24.	
	26. 27. 29. 30. 31.	2. 3.
26. 27. 28. 29.		
	1. 2. 3. 4. 5. 6. 8. 9.	
	11. 12. 13.	
	15. 16. 17. 18. 19. 20. 22. 23.	
	24. 26. 27. 29. 30. 31.	
26. 27. 28. 29.	1. 2. 3. 4. 5. 6. 8. 9. 10.	
	12. 13. 15. 16. 17.	
	19. 20. 22. 23. 24. 26. 27. 29. 30. 31.	2. 3.
26. 27. 28. 29.	1. 2. 3. 4.	
	6. 8. 9. 10.	
	12. 13. 15. 16. 17. 18. 19.	
26. 27. 28. 29.	1. 2. 3. 4. 5. 6. 8.	
	9. 10. 11. 12. 13.	
	15. 16. 17. 18. 19. 20.	
	22. 23. 24. 26. 27. 29. 30.	
		2. 3. 6. 7. 8. 9.
		13. 14. 16. 17.
26. 27. 28. 29.	1. 2. 3. 4. 5. 6.	
	8. 9. 10. 11. 12. 13. 15. 16. 17. 18. 19. 20.	
	22. 23. 24. 26. 27.	

Nr. 64.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 28. marca 1911 L. 4223/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowości Schodnica powiatu drohobyckiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości Schodnica powiatu drohobyckiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

Lwów, dnia 28. marca 1911.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część VIII. — Wydana i rozesłana dnia 8. maja 1911.

Nr. 65.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 3. maja 1911 L. 6104/pr., którem rozszerza się moc obowiązującą rozporządzenia z 19. września 1910 L. 14.732/pr. Dz. u. kr. Nr. 184, ograniczającego posiadanie i noszenie rewolwerów i pistoletów na poniżej wymienione powiaty.

§ 1.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego rozszerzam na podstawie § 42 ces patentu z 24. października 1852 Dz. p. p. Nr. 223, aż do dalszego zarządzenia moc obowiązującą rozporządzenia z 19. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 184, ograniczającego prawo posiadania i noszenia broni w niektórych miastach i powiatach, także na powiaty polityczne Rawa, Żółkiew i Sokal.

§ 2.

Bezpośrednie wykonanie tego rozporządzenia poruczam właściwym c. k. Starostwom.

§ 3.

Rozporządzenie to obowiązuje z dniem ogłoszenia w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 66.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. marca 1911 L. 34.556, w sprawie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Bartkówce koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San w Bartkówce.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża obszarowi dworskiemu w Bartkówce powiatu brzozowskiego na lat pięć koncesyę z dnia 6. lutego 1904 (Dz. u. kr. Nr. 32/VIII) do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San w Bartkówce w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 67.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. kwietnia 1911 L. 50.418/11, w przedmiocie zezwolenia gminie Monasterzyska, powiat Buczacz, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie ze-

zwala gminie Manasterzyska pobierać pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

I. od napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku do końca roku 1919 w następującej wysokości:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieścia dwa) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieścia dwie) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście K):

3. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku po 12 (dwanaście) K.

II. od piwa przez czas do końca roku 1919 a to:

1. w czasie do końca roku 1914 w wysokości 3 (trzy) K 40 h od jednego hektolitra, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków.

2. w czasie od 1. stycznia 1915 do końca roku 1919 w wysokości 2 (dwie) K od jednego hektolitra.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Monasterzyska.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 68.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. kwietnia 1911 L. 50.419, w przedmiocie zezwolenia gminie Jodłowa, powiat Pilzno, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie ze-

zwala gminie Jodłowa pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 6 (sześć) K.;

3. od jednego hektolitra piwa po 1 (jednej) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 5 (pięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Jodłowa.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część IX. — Wydana i rozesłana dnia 10. maja 1911.

Nr. 69

Obwieszczenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 7. marca 1911 L. 155.586/10, którem po myśli ustępu drugiego przepisów wykonawczych do § 4 ustawy z dnia 20. lipca 1892 Dz. u. kr. Nr. 51, ogłoszonych obwieszczeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 2. sierpnia 1894 L. 58.567 Dz. u. kr. Nr. 72, podaje się do publicznej wiadomości okręgi i skład Komisyj licencyonujących buhaje w r. 1911.

We Lwowie, dnia 7. marca 1911.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Okręgi i skład Komisyj licencyo-

I. Okręg c. k. krakowskiego

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
1. Biała	1. Powiat sądowy Biała	Wincenty Zwilling, wł. dóbr w Harmężach, p. Oświęcim	Gustaw Krzemień, dzierż. d. w Jawiszowicach
	2. „ „ Kęty	Adolf Poniński, kierownik szkoły rolniczej w Kobiernicach, p. Kęty	Wiktor Dołkowski, dzierż. d. w Kańczudze, p. Kęty
	3. „ „ Oświęcim	Wincenty Zwilling, wł. dóbr w Harmężach, p. Oświęcim	Teofil Wysocki, wł. d. Palanka wielka, p. Oświęcim
2. Bochnia	4. „ „ Bochnia	Michał hr. Rostworowski, wł. dóbr Ostrów szlachecki, p. Gawłów Nowy	Witołd Jasiński, wł. dóbr Bieńkowice, p, Ujście Solne
	5. „ „ Niepołomice	Jan Wykowski, dz. dóbr Łężkowice, p. Chełm	Roman Włodek, wł. dóbr Dąbrowica, p. Chrostowa
	6. „ „ Wiśnicz	Dr. Klemens Rutowski, wł. d. Łąkta górna, p. Rzegocina	Zygmunt Ruebenbauer, wł. dóbr w Kobylcu, p. Łapanów
3. Brzesko	7. „ „ Brzesko	Dr. Kazimierz Baltaziński, wł. dóbr w Jasieniu, p. Brzesko	Józef Łasiński, wł. dóbr Przyborów, p. Szczepanów
	8. „ „ Radłów	j. w.	j. w.

nujących buhaje w rokn 1911.

Towarzystwa rolniczego.

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Ludwik Dobija, wł. realn. w Rybarzowicach, p. Łodygowice	Tomasz Grygierzec, wł. realn. w Bestwinie	Adolf Poniński, kierownik szkoły rolniczej w Kobiernicach, p. Kęty	Stanisław Kostka, naucz. szkoły rolniczej w Kobiernicach, p. Kęty
Karol Hämpel, wł. dóbr w Malcu, p. Kęty	Franciszek Wiśniewski, wł. realności w Czańcu, p. Kęty	Wincenty Zwilling, wł. d. w Harmężach	j. w.
Antoni Śmieszek, wł. dóbr w Oświęcimiu	Józef Ledwoń, wł. realn. w Babicach, p. Oświęcim	Adolf Poniński, kierownik szkoły rolniczej w Kobiernicach, p. Kęty	Ludwik Turakiewicz, sekretarz Tow. rolniczego w Kętach
Dymitr Marko, c. k. weterynarz powiat. w Bochni	Mieczysław Ruebenbauer, właśc. dóbr Proszówki, poczta Bochnia	Władysław Siemieński, sekretarz Tow. roln. w Bochni	Jan Stokłosa, rolnik w Kolanowie, p. Bochnia
j. w.	Andrzej Stopa, rolnik w Woli batorskiej, p. Niepołomice	j. w.	Józef Stroner, zarz. dóbr Staniątki
j. w.	Józef Ożegalski, wł. dóbr Kamionna, p. Rzegocina	j. w.	Antoni Popiel, wł. dóbr w Zbydniowie, p. Łapanów
Reinhard Link, dyr. dóbr w Okocimie	Wiktor Bętkowski, wł. realn. w Słotwinie	Juliusz Kuhn, wł. d. Mokrzyska, poczta Słotwina	Jan Stec, gospodarz w Brzezowcu, p. Stotwina
Edward Maurizio, dzierż. d. w Strzelcach wielkich, p. Szczurowa	Józef Podczaszyński, dyr. d. w Radłowie	Aleksander Kępiński, wł. d. Szczurowa	Karol Scherautz, leśniczy w Wał. Rudzie, p. Radłów

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	9. Powiat sądowy Wojnicz	Dr. Kazimierz Baltaziński, wł. dóbr w Jasieniu, poczta Brzesko	Józef Łasiński, wł. dóbr Przyborów, p. Szczepanow
	10. „ „ Zakliczyn	j. w.	j. w.
4. Chrzanów	11. „ „ Chrzanów i Jaworzno	Andrzej Chwalibóg, wł. d. w Bolęcinie, p. Andrychów	Lucyan Szafran, wł. dóbr w Balinie, p. Chrzanów
	12. „ „ Krzeszowice	Stefan Reichard, inspektor rolniczy w Krzeszowicach	Stanisław Kemm, leśniczy w Kopcach, p. Krzeszowice
5. Dąbrowa	13. „ „ Dąbrowa	j. w.	Piotr Marchwicki, nacz. gm. w Laskówce delastowskiej, p. Szczucin
	14. „ „ Żabno	Jan Bzowski, właśc. dóbr w Borusowej, p. Gręboszów	Marcin Krzciuk, naczelnik gm. w Sikorzycach, p. Wietrzychowice
6. Gorlice	15. Północny, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Biecz, Biesna, Bieśnik, Binarowa, Bugaj, Bystra, Dominikowce, Glinik maryampolski, Głęboka, Gorlice, Grudna kępska, Klęczany, Kobylanka, Kołkówka, Korczyna, Kryg, Kwiatonowice, Libusza, Lipinki, Łużna, Moszczenica, Mszanka, Olszyny, Pogorzyna, Racławice, Ropica polska, Rozenbark, Rzepiennik biskupi, Rzepiennik marciszewski, Rzepiennik strzyżewski, Rzepiennik suchy, Sękowa, Siary, Sietnica, Sokół, Staszkówka, Stróżówka, Strzeszyn, Szalowa, Szymbark, Turza, Wójtowa, Wola łużańska i Zagorzany)	Walery Koczanowicz, wł. d. w Moszczanicy	Franciszek Niemczycki, wł. d. w Turzy, p. Rzepiennik strzyżowski

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Jan Wład. Terlecki, weterynarz miejski w Wojniczu	Karol Nodzyński, aptekarz w Wojniczu	Zdzisław de Laveaux, dzierż. dóbr Łętowice, p. Bogumiłowice	Aleksander Rudnicki, kasyer w Wojniczu
Roman Jordan, wł. dóbr w Roztoce, p. Zakliczyn	Józef Budzyń, nacz. gm. Kończyska, p. Zakliczyn	Antoni Florkowski, nacz. gm. w Zawadzie lanckorońskiej, p. Zakliczyn	Jan Nosek, wł. gr. w Wesołowie, p. Zakliczyn
Michał Ochnicz, c. k. weterynarz powiat. w Chrzanowie	Józef Datoń, dzierż. dóbr w Bolęcinie, p. Trzebinia	Ludwik Nowakowski, rządca dóbr w Kościelcu, poczta Chrzanów	Józef Ciuba, gosp. w Babicach koło Alwerni
j. w.	j. w.	Mikołaj Gędłek, dz. dóbr w Rudawie	Wincenty Mucha, wł. gr. w Rudawie
Antoni Łysik, nacz. gm. w Bolesławiu	Piotr Bartoń, gosp. w Nieczajnej, p. Dąbrowa	Szymon Glic, rolnik w Łęce szczucińskiej, p. Szczucin	Jan Szałaśny, rolnik w Radgoszczy
Feliks Musiał, rolnik w Niecieczy, p. Żabno	Walenty Pociaszek, rolnik w Żabnie	Jan Gil, nacz. gm. w Hubynicach, p. Gręboszów	Stanisław Mandziara, rolnik w Miechowicach wielkich, p. Wietrzychowice
Jan Nowak, c. k. weterynarz powiat. w Gorlicach	Erazm Łoziński, lustrator gminny w Gorlicach	Ks. Jan Wałecki, proboszcz rz. kat. w Libuszy, p. Biecz	Eugeniusz Oczkowski, wł. folwarku w Głęboce, p. Biecz

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	16. Południowy (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Banice, Bartne, Bednarka, Bielanka, Blechnarka, Bodaki, Czarne, Długie, Gładyszów, Hańcowa, Jasionka, Klimkówka, Konieczna, Krywa, Konkuwa, Kwiatoń, Leszczyny, Lipna, Łosie, Ług, Małastów, Męcina mała, Męcina wielka, Nieznajowa, Nowica, Pętna, Przegocina, Przysłup, Pstrażne, Radocyna, Regetów niżny, Regetów wyżny, Ropa, Ropica ruska, Ropki, Rozdziele, Rychwałd, Skwirtne, Smerekowiec, Uście ruskie, Wapienne, Wirchne, Wołowiec, Wysowa, Zdynia)	Wincenty z Drozdowa Byszewski, wł. dóbr w Lipinkach	Ks. Emil Jurczakiewicz, prob. gr. kat. w Uściu ruskiem, p. loco
7. Grybów	17. Powiat sądowy Ciężkowice	Wincenty Śmiałowski, wł. d. w Chodorowej, p. Grybów	Jan Mączyński, wł. dóbr w Siedliskach, p. Bobowa
	18. „ „ Grybów	j. w.	j. w.
8. Jasło	19. „ polityczny Jasło	Kazimierz Piliński, wł. dóbr w Tarnowcu, p. loco	Józef Przyłęcki, wł. dóbr w Łubnie szlacheckiem, p. Żmigród
	20. „ sądowy Frysztak	Witold Wiszniewski, dzierż. d. w Biezdziatce, p. Kołaczyce	Stanisław Wasilewski, wł. d. w Markuszowej, p. Wiśniowa
9. Kolbuszowa	21. „ autonomiczny Kolbuszowa	Roman Serednicki, sekr. Rady powiat. w Kolbuszowej	Adam Straub, rolnik w Lipnicy, poczta Dzikowiec
10. Kraków	22. „ „ Kraków	Dr. Mieczysław Pankowski, insp. hodowl. tow. rolnicz. w Krakowie	Józef Cieślewicz, dz. dóbr w Wadowie, p. Pleszów

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Erazm Łoziński, lustrator gminny w Gorlicach	Jan Nowak, c. k. weterynarz powiat. w Gorlicach	Henryk Groblewski, wł. dóbr w Szymbarku	Ks. G. Kalinowicz, proboszcz gr. kat. w Smerekowicach, p. Gładyszów
Antoni Długoszowski, wł. d. w Lipnicy dolnej, poczta loco	Antoni Śliwa, gosp. w Bruśniku, poczta Ciężkowice	Józef Wędrychowski, c. k. weter. powiat. w Grybowie	Kazimierz Kiełbasa, rolnik w Siółkowej, p. Grybów
Ks. Teofil Karczmarczyk, prob. gr. kat. w Binczarowej, p. Grybów	Franciszek Stelmach, gospodarz w Białej wyżnej, p. Grybów	j. w.	j. w.
Dr. August Lisowiecki, wł. d. w Bezdziedzy, p. Kołaczyce	Stanisław Włodek, wł. d. w Przysiekach, p. Trzcinica	Stanisław Zaykowski, wł. d. w Czermnej, p. Święcany	Maryan Rylski, wł. dóbr w Lipnicy dolnej
Tomasz Swierada, wł. realn. w Wojaszówce, p. Łączki	Jan Kiernicki, adm. dóbr w Markuszowej, p. Wiśniowa	Jan Kos, gospodarz w Lubli, p. Frysztak	Franciszek Antosz, gosp. w Twierdzy, p. Frysztak
Gabryel Jarosz, roln. w Kupnie, p. Kolbuszowa	Maciej Gorzelany, rolnik w Kolbuszowej górnej, p. Kolszowa	Maryan Hippman, wł. d. w Trześni, p. Kolbuszowa	Ignacy Piórek, nacz. gminy w Kolbuszowej dolnej, p. Kolbuszowa
Arnold Rudka, zarz. dóbr w Morawicy, p. Balice	Jan Jarzyna, wł. realności w Bosutowie, p. Boleń	Jan Grzimek, dzierż. dóbr w Luboczy, p. Pleszów	Antoni Cybulski, dz. dóbr Grębałów, p. Kocmyrzów

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
11. Krosno	23. Powiat sądowy Dukla	Ludwik Dąbrowski, wł. d. w Dąbrówce lubatowskiej, poczta Iwonicz	Feliks Sokulski, dz. dóbr w Cergowej, p. Dukla
	24. „ „ Krosno	Jan Gorayski, wł. dóbr w Srebniach, p. Moderówka	Jan Skwara, gospod. w Targowiskach
12. Limanowa	25. Północny, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Jodłownik, Wilkowisko, Stróża, Góra św. Jana, Janowice, Szczyrzyce, Krasne, Słupia, Mstów, Rzeki, Kostrza-Ryje, Skrzydlna, Wola skrzydlańska, Przenosza, Szyk i Pogorzany)	Feliks Sandoz, kraj. instr. hodow. w Soboniowicach, poczta Wieliczka	Jan Żochowski, wł. dóbr w Laskowej, p. Limanowa
	26. Południowy, (obejmujący wszystkie gminy i obszary dworskie autonomicznego powiatu limanowskiego z wyłączeniem gmin i obszarów dworskich, należących do okręgu północnego)	Stefan Boguszewski, insp. hod. w Krakowie	Władysław Walter, wł. dóbr w Świdniku, p. Łukowica
13. Mielec	27. Wschodni mielecki. (obejmujący część powiatu na wschód od Wisłoki)	Stefan Węgleński, zarz. dóbr w Chorzelowie	Tadeusz Stachowicz, rządca dóbr w Przecławiu
	28. Zachodni czermiński. (obejmujący część powiatu na zachód od Wisłoki)	j. w.	j. w.
14. Myślenice	29. Powiat autonomiczny Myślenice	Wincenty Schmidt. wł. dóbr w Krzywaczce, p. Izdebnik	Mieczysław Skoda, nadleśniczy w Stróżach, p. Myślenice
15. Nisko	30. Powiat sądowy Nisko	Dr. Kazimierz Jędrzejowicz, wł. i pełnom. dóbr w Kopcach, p. Rudnik	Stanisław Kamiński, zarz. d. w Narcie, p. loco
	31. „ „ Ulanów	Dr. Stanisław Kostheim, wł. d. w Zarzeczu, p. Ulanów	Franciszek Zięba, kier. szkoły ludowej w Zarzeczu

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Edward Świderski, sekr. Rady powiat. w Krośnie	Aleksander Obłaza. nacz. gminy w Dukli	Kazimierz Łączyński, wł. dóbr Równe	Jędrzej Karczmarski, gospod. w Teodorówce, p. Dukla
j. w.	Jan Chędzyński, przełożony obszaru dworsk. w Potoku, p. Jedlicze	Franciszek Szubra, gospod. w Suchodole, p. Krosno	Paweł Nawrocki, rolnik w Odrzykoniu, p. Krosno
Maryan Fink, wł. dóbr w Komornikach, p. Dąbie	Aleksander Dydynski, wł. d. w Słupiu, p. Jodłownik	Jan Drożdż, rolnik w Jodłowniku	Jędrzej Węgrzyn, rolnik w Górze św. Jana, p. Szczyrzyce
j. w.	Józef Franczyk, wł. realn. w Zbłudzy, p. Kamienica	Zygmunt Krzyszkowski, wł. d. w Swidniku, p. Łukowica	Francizzek Marek, rolnik w Dobrej
Władysław Trzecieski, wł. d. w Zdakowie, p. Gawłuszowice	Andrzej Sehn, nacz. gminy w Tuszowie, p. Chorzelów	Gustaw Szaszkiewicz, wł. d. w Rzemieniu, p. Rzochów	Ludwik Ulrych, wł. realn. w Maliniu, pow. Chorzelów
Jan Rządzki, właśc. realn. w Rzedzianowicach, p. Mielec	Paweł Miłoś, nacz. gminy w Pławiu, p. Borowa	Jan Artwiński, wł. dóbr w Kliszowie, p. Gawłuszowice	Piotr Budzyński, dzierż. dóbr w Partyniu, p. Radomyśl
Andrzej Średniawski, wł. realn. w Górnej wsi, p. Myślenice	Józef Janiaczk, nacz. gm. Łętownia	Franciszek Rewer, zarządca lasów arcyksiążęcych w Makowie	Piotr Kula, rolnik w Górnej wsi, p. Myślenice
Ludwik Ostrzechański, kasyer dóbr w Kopkach, p. Rudnik	Józef Stelmach, nacz. gminy w Nisku	Ks. Wojciech Sapecki, prob. rz. kat. w Racławicach, p. Nisko	Karol Bronec, zarz. dóbr w Przedzelu, p. Nisko
Henryk Chochorowski, gospod. w Pysznicy	Jan Szostak, nacz. gm. Bieliniec, p. Ulanów	Władysław Waldeck, kontrolor dóbr Pysznica	Zygmunt Olszewski, kontrolor dóbr Zarzecze

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
16. Nowy Sącz	32. Powiat sądowy Nowy Sącz	Jan Skąp-ki, dz. d. Brzeżna, p. Nowy Sącz	Feliks Berski, wł. fol. Gorzków, pow. Nowy Sącz
	33. Powiaty sądowe Stary Sącz i Muszyna	Roman Reklewski, wł. d. w Rogach, p. Podegrodzie	Józef Reklewski, współwłaśc. dóbr Rogi, p. Podegrodzie
17. Nowy Targ	34. Powiat autonomiczny Nowy Targ	Aleksander Lgocki, wiceprezes Rady powiatowej w Nowym Targu	Stanisław Drohojowski, wł. d. w Czorsztynie
18. Pilzno	35. „ sądowy Pilzno	Józef Frenkel, wł. dóbr w Machowej, p. Pilzno	Tadeusz Borecki, kier. kraj. szkoły roln. zim. w Dulczówce, p. Pilzno
	36. „ „ Brzostek	j. w.	Alfred Czernek, rządca dóbr w Kleciu, p. Brzostek
19. Ropczyce	37. „ „ Ropczyce	Tadeusz Skołuba, wł. d. w Łubzinie, p. Ropczyce	Wojciech Biela, gospodarz w Ostrowie, p. Ropczyce
	38. „ „ Dębica	Karol Hruby, dzierżawca dóbr w Pustyni, p. Dębica	Władysław hr. Bobrowski, wł. d. Latoszyn, p. Dębica
20. Rzeszów	39. Powiaty sądowe Rzeszów i Głogów	Jan Gumiński, wł. dóbr w Zalesiu p. Rzeszów	Wincenty Turowski, dyrektor dóbr Boguchwała
	40. Powiat sądowy Tyczyn	Piotr Łastowiecki, wł. d. w Hadlem, p. Jawornik polski	Jan Skuciński, c. k. st. weterynarz pow. w Rzeszowie
	41. „ „ Strzyżów	Stanisław Dydyński, wł. d. w Godowej, p. Strzyżów	Dr. Ignacy Wołkowicki, właśc. dóbr w Strzyżowie
21. Tarnobrzeg	42. „ „ Rozwadów	Zbigniew Horodyński, wł. d. w Zbydniowie, p. loco	Floryan Skačel, leśniczy w Brzozy, p. Gorzyce

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Stanisław Potoczek, wł. gruntu w Rdziostowie, p. Nowy Sącz	Józef Wójcik, wł. gruntu w Biegonicach, p. Nowy Sącz	Franciszek Kopaczyński, sekretarz Tow. rolniczego w Nowym Sączu	Jan Piskorski, c. k. weterynarz w Nowym Sączu
Józef Maciuszek, gospodarz w Podegrodziu, p. loco	Jan Faron, właśc. gruntu w Maszkowicach, p. Łącko	j. w.	j. w.
Wawrzyniec Ptaś, wł. gosp. w Nowym Targu	Konstanty Dziewolski, wł. d. w Krościenku	Jan Pietraszkiewicz, sekr. Rady powiat. w Nowym Targu	Józef Grabowski, sekretarz Tow. roln. w Nowym Targu
Jan Handzel, gosp. w Lipinach, p. Pilzno	Kazimierz Czerwiec, gospodarz w Roży, p. Zassów	Piotr Kleszcz, rolnik w Wiewiórce, p. Zassów	Wojciech Jeleń, rolnik w Lubczy, p. Jodłowa
Andrzej Tułecki, wł. realn. w Brzostku	Józef Nawracaj, gospodarz w Przeczycy, p. Brzostek	Jan Warzecha, gosp. w Jodłowej, p. loco	Józef Korasadowicz, rolnik w Siedliskach, p. Brzostek
Tomasz Dyło, rolnik w Borku wielkim, p. Sędziszów	Floryan Daniel, gospodarz w Przedmieściu sędziszow., p. Sędziszów	Michał Serwacki, c. k. weter. powiat. w Ropczycach	Jakób Andreasik „Ciernik“, rolnik w Brzezinach, p. Wielopole skrz.
Michał Jedynak, wł. realn. w Paszczynie, p. Dębica	Józef Chmielowski, dzierż. dóbr w Sepnicy, p. Dębica	Walenty Muszyński, nacz. warst. Spółki wyrobów betonowych w Dębicy	Józef Gawle, gospodarz w Grabinach
Jan Mazaraki, dz. dóbr w Krasnem, p. Starzów	Antoni Smagała, wł. gruntu w Trzcianie k. Rzeszowa	Jan Bieniaszewski, wł. d. w Wysokiej, p. Głogów	Jan Mglej, weter. m. w Rzeszowie
Mieczysław Nowak, wł. d. w Błażowej	Andrzej Pluta, gosp. w Szklarach	Feliks Neustein, rolnik w Hucisku, p. Jawornik polski	Tomasz Filip, roln. w Borku starym, p. Tyczyn
Teofil Drzewicki, wł. dóbr w Niebylcu, p. loco	Wincenty Tęczar, gosp. w Godowej, p. Strzyżów	Tadeusz Sroczyński, c. k. weterynarz w Strzyżowie	Marcin Dziadek, rolnik w Dobrzechowie
Teofil Grzesiak, rz. d. w Kotowej woli, p. Zbydniów	Adam Grzywacz, gospodarz w Gorczycach	Jan Pospisil, leśniczy w Rzeczycy dług., p. Radomyśl	Stanisław Kołodziej, wł. realn. w Woli rzeczyc., p. Radomyśl

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	43. Powiat sądowy Tarnobrzeg	Zbigniew Horodyński, wł. d. w Zbydniowie	Feliks Myszkowski, rządca dóbr w Wymysłowie, p. Tarnobrzeg
22. Tarnów	44. „ „ Tarnów	Karol br. Lewartowski, dzierż. dóbr w Wierzchosławicach, p. Bogumiłowice	Jan Michalik, rządca dóbr w Klikowej, p. Tarnów
	45. „ „ Tuchów	Bolesław Bossowski, wł. d. w Bistuszowej, p. Ryglice	Zygmunt Zawadzki, wł. d. w Szydłowej, p. Gromnik
23. Wadowice	46. Andrychów-Kalwarya, (obejmujący gminy na południe od gościńca rządowego prowadzącego z Kalwaryi do Andrychowa, tudzież na północ od tego gościńca ale przy samym gościńcu położone)	Franciszek Dziobek, rolnik w Zygodowicach, p. Ryczów dw.	Antoni Szczerbowski, wł. d. w Frydrychowicach, p. Wadowice
	47. Wadowice-Zator, (obejmujący gminy na północ od powyższego gościńca położone z wyjątkiem gmin do gościńca przytykających)	j. w.	j. w.
24. Wieliczka	48. Powiat polityczny Wieliczka	Adam Fink, wł. d. w Komornikach, p. Dąbie koło Dobczyc	Paweł Walencinowicz, właśc. dóbr w Bojańczycach, p. Dąbie k. Dobczyc
	49. „ „ Podgórze	Józef Śliwiński, wł. d. w Kossocicach, p. Podgórze	Stanisław Podlewski, wł. d. w Gaju, p. Mogilany
25. Żywiec	50. Powiat autonomiczny Żywiec	Stanisław Kostka, naucz. kraj. niższej szkoły roln. w Kobiernicach, p. Kęty	Józef Studencki, wł. realn. w Żywcu

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Władysław Trzeciak, rządca dóbr w Baranowie	Waleryan Wryk, wł. realn. w Wielowsi, p. Nadbrzezie	Edward Stanslicki, rządca d. w Trześni, p. Nadbrzezie	Kazimierz Tomaszewski, rządca dóbr w Miechocinie, p. Tarnobrzeg
Władysław Przybyłkiewicz, sekr. Wydziału pow. w Tarnowie	Jan Mężyk, wł. gr. w Łęgu ad Partyń, p. Żabno	Ignacy Modelski, dzierż. d. w Skrzyszowie, p. Tarnów	Stanisław Michalik, gosp. w Łęgu ad Partyń, p. Żabno
Jan Waňtuch, gosp. w Burzynie, p. Tuchów	Stanisław Elorek, właściciel gruntu w Gromniku	Dominik Kwiatkowski, wł. d. w Mesznie szlach. p. Tuchów	Józef Wawreczko, dzierż. d. w Piotrkowicach, poczta Tuchów
Franciszek Gieruszczak, gosp. grunt. w Targanicy, pow. Andrychów	Walenty Faber, gospodarz gruntowy w Barwałdzie górnym, p. Kalwarya	Henryk Zipser, dz. dóbr w Inwałdzie, p. Andrychów	Rudolf Fuchs, dzierżawca dóbr w Jastrzębiu, p. Lanckorona
Jan Świerguła, gospodarz gr. w Laskowej, p. Zator	Jakób Szwed, gosp. w Ryczowie	Jan Nidecki, nacz. gminy w Radoczy, p. Wadowice	Józef Gonscher, dz. dóbr Rudze, p. Zator
Dr. Paweł Stonawski, wł. d. w Tomaszkowicach, p. Wieliczka	Henryk Mieroszowski, wł. d. w Biskupicach, p. Wieliczka	Maryan Fink, wł. d. w Komornikach, p. Dąbie k. Dobczyc	Jan Skoda, rządca d. w Jawczycach, p. Gdów
Władysław Słapa, wł. d. w Lusinie, p. Swoszowice	Antoni Góra, właśc. realn. w Gołkowicach, p. Wieliczka	Władysław Kwieciński, dyrektor Spółki rolniczej w Skawinie	Adam Rudolfi, dzierżawca d. w Borku szlacheckim, pow. Skawina
Stanisław Kohlberger, c. k. weteryn. powiat. w Żywcu	Jan Pantofliński, handlarz nierogacizną w Żywcu	Władysław Kępiński, wł. d. w Moszczanicy, p. Żywiec	Stanisław Niniewski, sekretarz Towarz. roln. w Żywcu

II. Okręg c. k. galicyjskiego

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
1. Bóbrka	1. Powiat sądowy Bóbrka wraz z gminą i obsz. dw. w Juszkowcach	Alfred Mały, właśc. dóbr w Wołowem, p. Bóbrka	Stanisław Zwolski, wł. dóbr w Bryńcach, poczta Wybranówka
	2. Powiat sądowy Chodorów wraz z gminami i obsz. dw. w Bąkowcach, Berteszowie, Lubeszce, Repechowie, Trybuchowcach i Żabokrukach	Adam Ożarowski, rządca dóbr w Ostrowie, p. Borynicze	j. w.
2. Bohorodczany	3. Powiat sądowy Bohorodczany	Tomasz Schweiner, wł. dóbr Łysiec	Jan Pokorny, rządca dóbr Bohorodczany
	4. „ „ Sołotwina	Ks. Nestor Rudnicki, proboszcz gr. kat. w Jabłonce, p. Sołotwina	Ks. Marceli Krzyczkowski, prob. gr. kat. w Rosulnej
3. Borszczów	5. „ „ Borszczów	Maryan Bogdanowicz, dzierż. dóbr w Dobranówce, p. Jezierzany	Edmund Dzierzek, wł. d. w Wierzchniakowcach, poczta Borszczów
	6. „ „ Mielnica	Karol Henisch, wł. dóbr w Kudryńcach, p. loco	Tadeusz Krzysztofowicz, dzierż. dóbr w Iwaniu pustem, p. Mielnica
4. Brody	7. „ „ Brody	Szczęsny Niemczewski, sekretarz Rady pow. w Brodach	Ks. Józef Cegielski, proboszcz obrz. gr. w Hołoskowicach, p. Brody
	8. „ „ Łopatyn	Zdzisław Eder, dz. dóbr w Stołpiniu, p. Toporów	Włodzimierz Biliński, c. k. st. weterynarz pow. w Brodach
	9. „ „ Załośce	Szczęsny Niemczewski, sekretarz Rady pow. w Brodach	j. w.

Towarzystwa gospodarskiego.

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Dmytro Dyba, rolnik w Berteszowie, p. Strzeliska nowe	Adam Koppe, właśc. realn. w Ernsdorfie, p. Bóbrka	Adolf Gajewski, rządca dóbr w Romanowie	Kazimierz Niezabitowski, wł. dóbr Łanki małe, poczta Bóbrka
Józef Hamkała, wł. realn. w Horodyszczu królewskiem, p. Chodorów	Hryń Czad, rolnik w Horodyszczu królewskiem, p. Chodorów	Leopold Korzenny, dz. dóbr w Brzozdowcach	Józef Walisch, wł. dóbr w Hrankach, p. Brzozdowce
Stanisław Cwynar, wł. real. w Bohorodczanach	Fedor Sawczyn, naczelnik gm. Bohorodczany stare	Aleksy Barabasz, rolnik w Bohorodczanach starych, p. Bohorodczany	Michał Kozorys, rolnik w Bohorodczanach
Ks. Grzegorz Procyk, prob. gr. kat. w Manasterzanach, p. Sołotwina	Hnat Kałytiuk, gosp. w Porohach	Oskar Hofmokl, weterynarz miejski w Stanisławowie	Jan Marczewski, naczelnik gminy Bohorodczany
Zygmunt Kościszewski, dyrektor dóbr w Bilczu złotem	Prokop Żary, gosp. w Łanowcach, p. Jezierzany	Zygmunt Piszczkowski, rządca dóbr w Cyganach, p. Łosiacz	Zdzisław Dobek, wł. dóbr Piłatkowce, p. Jezierzany
Kazimierz Junosza Borkowski, dzierż. dóbr w Horoszowej, p. Uście biskupie	Hryc Feszczuk, gosp. w Sapohowie, p. Krzywcze górne	Felicyan Sochanik, rządca dóbr w Mielnicy	Stanisław Skowroński, dzierż. dóbr Kudryńce
Bolesław Rotter, wł. dóbr w Suchodołach, p. Ponikwa	Ks. Jan Mrzygłodowicz, prob. obrz. gr. kat. w Ditkowcach, p. Założce	Ks. Jan Suchorowski, gr. kat. prob. w Koniuszkowie	Władysław Gniewosz, wł. d. w Kontach, p. Ożydów
Otokar Nowotny, leśn. w Zbrojach ad Stanisławczyk	Ks. Michał Gromadka, prob. gr. kat. w Laszkowie, p. Łopatyn	Stanisław hr. Sokolnicki, wł. d. w Opłucku, p. Ohladów	Ks. Józef Zawisza, rzym. kat. prob. w Szczurowicach
Bolesław Miączyński, wł. dóbr w Palikrowcach, p. Podkamień	Ks. Teodozy Effinowicz, prob. obrz. gr. kat. w Popowcach, p. Podkamień	Bolesław Rotter, wł. dóbr w Suchodołach, p. Brody	Damian Udrycki, wł. dóbr. w Łukawcu, p. Pieniaki

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
5. Brzeżany	10. Powiat sądowy Brzeżany	Sylwester Maramorosz, wł. d. w Poruczynie, p. Buszcze	Kazimierz Antonowicz, leśniczy w Leśnikach, p. Brzeżany
	11. " " Kozowa	Włodzimierz Leszczyński, dzierż. dóbr w Kozówce, p. Kozowa	Zygmunt Bajewski, dzierż. d. w Wybudowie, p. Koniuchy
6. Brzozów	12. " " Brzozów	Mieczysław Urbański, wł. dóbr w Haczowie, p. loco	Stanisław Bobowski, rządca dóbr w Jasionowie, p. loco
	13. " " Dynów	Stefan Trzecieski, właśc. dóbr w Dynowie	Juliusz Nowakowski, dzierż. dóbr Bartkówka, p. Dynów
7. Buczacz	14. " " Buczacz	Jan Turkułł, dzierz. dóbr Znibrody, p. Jasłowice	Wacław Osiaducz, wł. realn. w Petlikowcach starych, p. Ossowce
	15. " " Monasterzyska	Władysław Serwatowski, wł. dóbr Jeziezierzany	Bazyli Lewicki, wł. realności w Monasterzyskach
	16. " " Potok złoty	Mieczysław Ksawery Potocki, wł. dóbr w Kosmierzynie, p. Potok złoty	Tomasz In, dzierż. dóbr w Sokołowie, p. Potok złoty
8. Cieszanów	17. " " Cieszanów	Zygmunt Dobrzyński, dzierzaw dóbr w Niemstowie, p. p. Cieszanów	Hugo br. Wattmann, wł. dóbr w Rudzie różanieckiej, p. loco
	18. " " Lubaczów	Tadeusz Zarzycki, agronom w Chotylubiu, p. Brusno nowe	Gustaw Rupp, dzierż. dóbr w Załużu. p. Lubaczów
9. Czortków	19. " autonomiczny Czortków	Ferdynand Respaldiża, właść. dóbr w Bazarze, p. Jazłowiec	Tadeusz Szeliga Potocki, właść. dóbr w Uhryniu poczta Szmańkowszczyki

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Franciszek Horumbek, rolnik w Litiatynie	Ks. Daniel Zarzycki, prob. gr. kat. w Augustówce, p. Koniuchy	Jan Sokulski, dzierżawca dóbr w Rohaczynie, p. Kurzany	
Jan Haupt, rolnik w Płańczy małej p. Zborów	Piotr Grubiak, rolnik w Kosowej	Tomasz Maramorosz, dzierż. d. w Olesinie, p. Kozowa	Adolf Greis, dzierż. dóbr Ułanisze, p. Kozowa
Antoni Kraiński, wł. dóbr w Jabłonce, p. Dydnia	Piotr Kwiatkowski, wł. folw. Rudawiec, p. Izdebki	Zdzisław Kwolewski, dzierż. dóbr w Trześniowie, p. Wróblik szlachecki	Kazimierz Ostaszewski, wł. d. Turzepole, p. Jasionów
FranciszekTrzciński, wł. d. w Gdyczynie, p. Dynów	Aleksander Węgliński, leśniczy w Warze, p. Dynów	Józef Janosz, rządca dóbr w Bachórzu	Walenty Błoński, rolnik w Hartach p. Bachórz
Franciszek Piórecki, rządca w Browarach, p. Jazłowiec	Henryk Zdzański, wł. realn. w Trybuchowcach, p. Buczacz	Stanisław Rudrof, wł. dóbr w Bobulińcach, p. Ossowce	Piotr Babiak, rolnik w Medwedowcach, p. Buczacz
Wacław Lipczyński, leśniczy w Buczaczu	Antoni Sowa, naczelnik gminy Barysz	Karol Jabłoński, wł. realn. Kowalówce p. Monasterzyska	Jan Wawrzyk, wł. realn. w Hucie p. Monasterzyska
Jan Pelich, przełoż. obsz. dw. w Koropcu	Dmytro Hołowecki, naczelnik gminy Skomorochy, p. Potok złoty	Aleksander Gniewosz, wł. dóbr, Potok złoty	Michał Baraniecki, właśc. realności w Ostrej, p. Koropiec
Stefan Jakubowski, c. k. st. wet. w Cieszanowie	Stanisław Rylski, lustrator gminy w Cieszanowie	Tadeusz Zarzycki, agronom w Chotylubiu, p. Cieszanów	Marceli Jaworski, rządca dóbr w Gorojcu p. Cieszanów
j. w.	Edward Müller, dz. dóbr w Dachnowie p. Cieszanów	Dyonizy Krokowski, dzierż. dóbr w Suchej woli, p. Oleszyce	Antoni Koralewski, dzierż. d. w Zalesiu ad Staresioło, p. Oleszyce
Zdzisław Szaszkiewicz, dzierż. dóbr w Dżurynie	Roman Ochocki, wł. dóbr w Kalinowszczyźnie, p. Białobożnica	Leonard Sawicki w Olszynie, p. Czortków	Józef Korzeniowski, w Wygnańcu, p. Czortków

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
10. Dobromil	20. powiat sądowy Bircza	Stefan Janiszewski, wł. dóbr w Malawie, p. Lipa	Jan Janiszewski, wł. dóbr w Leszczawie dolnej, p. Bircza
	21. „ „ Dobromil	Aleksander Pragłowski, wł. d. w Komarowicach, p. Nowe miasto	Józef Młokowski, wł. d. Truszowice p. Niżankowice
11. Dolina	22. „ „ Bolechów	Dr. Stanisław Kotłowski, lekarz w Dolinie	Ks. Włodzimierz Sojka, prob. gr. kat. w Cieniawie, poczta Rożniatów
	23. „ „ Dolina	j. w.	j. w.
	24. „ „ Rożniatów	j. w.	j. w.
12. Drohobycz	25. Powiat sądowy Drohobycz z wyłączeniem gminy i obszaru dworskiego w Schodnicy	Rajmund Jarosz, burmistrz w Drohobyczu	Franciszek Brüch, zarządca lasów Gaje niżne, p. Gaje wyżne
	26. Powiat sądowy Medenice	Juliusz Frey, dzierż. dóbr w Oparach, p. Medenice	Rudolf Frey, dzierż. dóbr, Dołhe ad Medenice
	27. Powiat sądowy Podbuż wraz z gminą i obszarem dworskim Schodnica	Antoni Anderka, st. leśniczy w Podbużu	Ks. Antoni Mikołajewicz, prob. gr. kat. w Podbużu
13. Gródek Jagielloński	28. Powiat sądowy Gródek Jagielloński	Jan Głowacki, wł. d. w Leśniowcach, p. Weissenberg	Franciszek Bobowski, ajent Tow. wzaj. ubezp. w Gródku Jagiellońskim
	29. „ „ Janów	Józef Weigel-Milleret, wł. d. w Żorniskach, p. Domażyr	Władysław Piotrowski, dyr. lasów w Janowie

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Jan Łomiński nacz. gminy w Birczy	Zygmunt Kapiszewski, dzierż. dóbr w Rybotyczach	Herman Bleicher, dzierż. d. w Kuźminie, p. Tyrawa wołoska	Michał Wiśniowski, nacz. gm. Malawa, p. Lipa
Jan Teśla rolnik i naczelnik gminy w Lacku, p. Dobromil	Michał Tustanowski, dyr. Tow. zalicz. w Dobromilu	Franciszek Bukłada, gospod. w Posadzie nowomiejskiej, p. Nowe miasto	Piotr Geisler, właśc. realności w Dobromilu
Lipman Bornstein, weterynarz miejski w Bolechowie	Noe Gutentag, weterynarz miej. w Dolinie	Wilhelm Pfeifer, gosp. w Wołoskiej wsi, p. Bolechów	Aftanas Borys, gosp. w Niniowie dolnym, p. Morszyn
Noe Gutentag, weterynarz w Dolinie	Leon Lubliner, c. k. weter. pow. w Dolinie	Wacław Deindl, gospodarz w Dolinie	Ignacy Soroczyński, gosp. w Dolinie
Leon Lubliner, c. k. wet. pow. w Dolinie	Noe Gutentag, wet. miej. w Dolinie	Emil br. Wallisch, zarząd. fundac., hr. Skarbka w Rożniatowie	Leon Dyrow, gosp. w Cieniawie, p. Rożniatów
Michał Grzegorzewicz wł. realn. w Stebniku	Antoni Szychowski, zarz. d. Rychcice, p. Drohobycz	Jan Kiszko, naczelnik gminy w Kołpcu, p. Stebnik	Marcin Armbruster, wł. realn. w Stebniku
Feliks Ostafiński zarządca lasów w Letni, p. Medenice	Jakób Zintel, nacz. gminy Königsau, p. Medenice	Filip Höhn, wł. real. w Ugartsberg, p. Medenice	Piotr Małaszczak, sek. gm. w Litynin
Aleksander Kryska, wł. dóbr w Winnikach, p. Czerchawa	Stefan Kulczycki, wł. realn. w Podmanasterku, p. Podbuż	Ks. Anatol Kozaniewicz, prob. obrz. gr. kat. w Bystrzycy, p. Podbuż	Karol Hawranek, leśniczy w Podbużu
Ozyasz Lille, c. k. wet. pow. w Grodku	Adolf Paluch, wet. miej. w Gródku	Henryk Kintze, wł. d. w Zuszycach, p. Mszana	Piotr Bachman, nacz. gminy w Neuhof, p. Gródek Jagiell.
j. w.	j. w.	Gracyan Radomski, wł. d. w Jamelnie, p. Domażyr	Jerzy Scheer, wł. realn. w Rottenhanie k/Gr., p. Janów

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
14. Horodenka	30. Powiat sądowy Horodenka	Wiktor Abrahamowicz, dzierż. dóbr w Tyszkowcach. p. Horodenka	Józef Frofi, kier. kr. niż. szkoły rolniczej w Horodence
	31. „ „ Obertyn	Antoni Theodorowicz, właśc. dóbr w Żukowie, poczta Obertyn	Kazimierz Przybysławski, wł. dóbr w Uniżu, p. Czernelica
15. Husiatyn	32. „ „ Husiatyn	Władysław Mieczychowski, dzierż. d. Łózki ad Kociubińce, p. Kopyczyńce	Władysław Chaszczyński, leśniczy Husiatynie
	33. „ „ Kopyczyńce	Włodzimierz Cieński, wł. dóbr w Uwiśle, p. Chorostków	Jan Górski, gospod. w Hadyńkowcach, p. Probużna
16. Jarosław	34. Powiaty sądowe Jarosław i Pruchnik	Włodzimierz hr. Szembek, wł. dóbr Węgierka, poczta Pruchnik	Stanisław Zalasiński, wł. dóbr w Cieszacinie małym p. Zarzecze
	35. Powiat sądowy Radymno	Stanisław Kisielewski, dzierż. dóbr w Skołoszowie, p. Radymno	Ks. Jan Świdnicki prob. rzym. kat. w Kaszycach pow. Kosienice
	36. „ „ Sieniawa	Aleksander Ostrowski dz. d. w Adamówce	Feliks Iwanowski, dz. dóbr Dąbrowiec, p. Cieplice.
17. Jaworów	37. „ „ Jaworów	Jan hr. Szeptycki, wł. dóbr w Przyłbicach, p. loco	Franciszek hr. Colonna-Czosnowski, wł. dóbr w Ożomli
	38. „ „ Krakowiec	Henryk Karczewski, wł. d. w Morańcach, p. Krakowiec	Stanisław Myszkowski, wł. d. w Hruszowicach, poczta Stubno
18. Kałusz	39. „ „ Kałusz	Wojciech Komornicki, wł. d. w Babinie	Jan Frankiewicz, c. k. weter. powiat. w Kałuszu

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Tytus Zulauf, dyrek. powiat. Kasy oszcz. w Horodence	Kajetan Passakas, wł. d. w Kolankach, p. Czernelica	Maryan Krzysztofowicz, dzierż. dóbr w Jasienowie polnym, p. Horodenka	Jan Wielowiejski, wł. dóbr w Olejowej Korolówce, p. Horodenka
Józef Prokocimer, współwłaśc. dóbr w Obertynie	Marceli Gawliński, nacz. gm. w Obertynie	Leon Teodorowicz, dzierż. d. w Olejowej, poczta Horodenka	Witołd Jastrzębski, dyr. kasy zaliczk. i właśc. realności w Obertynie
Paweł Turecki, nacz. gminy w Samołuskowcach p. Horodnica	Łukasz Czajkowski, gospod. w Tłusteńkiem	Czesław Świrski, rządca dóbr w Olchowczyku polnym, p. Husiatyn	Eliasz Anders, rządca dóbr w Hadyńkowcach, p. Probużna
Kazimierz Horodyski, wł. dóbr w Żabińcach, p. Probużna	Kazimierz Cieński, dzierż. dóbr w Uwisłu, p. Chorostków	Władysław Baraniec, ofic. pryw. w Kopyczyńcach	Piotr Ornatowski, gosp. w Oryszkowcach p. Kopyczyńce
Marcin Górski, wł. grunt. w Zarzeczu	Antoni Sobień, wł. gruntu w Muninie, p. Jarosław	Włodzimierz hr. Dzieduszycki, sekr. Tow. gosp. w Pełkiniach p. Jarosław	Tomasz Maziarek, wł. g. roln. w Pawłosiowie, p. Jarosław
Julian Kruppa rządca dóbr w Wysocku, p. Surochów	Joachim Gwóźdź, rolnik w Morswsku, p. Jarosław	Marcin Popkiewicz, właśc. gosp. roln. w Radymnie	Franciszek Urbanek, dzierż. d. w Skołoszowie, p. Radymno
Onyszko Skweres, roln. w Cieplicach	Franciszek Piatek, rolnik w Nielepkowicach, p. Wiązownica	Ludwik Łysakowski, dzierż. d. w Cieplicach, p. Sieniawa	Franciszek' Krokowski, dzierż. dóbr w Sieniawie
Leon hr. Szeptycki, wł. dóbr w Bruchnalu, p. Przyłbice	Adam Chlebowicz, pełnomocnik dóbr w Porudnie, p. Jaworów	Aleksander Weissman - Zawidowski, właśc. d. w Starzyskach, p. Szkło	Klemens Majewski, wł. dóbr. w Jaworowie
Tadeusz Kapiszewski, wł. d. w Kobylnicy wołoskiej, p. Wielkie Oczy	Karol Kaiper, wł. d. w Semerówce, p. Nahaczów	Romuald Fangor, wł. dóbr. w Świdnicy, p. Krakowiec	Stefan Younga, wł. dóbr w Nahaczowie
Bronisław Zborowski, sekr. Rady powiat. w Kałuszu	Dr. Adolf Wurst, c. k. starszy lekarz p. w Kałuszu	Stefan hr. Łoś, wł. dóbr w Chocimie, p. Kałusz	Andrzej Dzierżanowski, agent krak. T. ubezp. w Krakowie

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	40. Powiat sądowy Wojniłów	Feliks Scazighino, wł. dóbr w Przewoźcu, p. Wojniłów	Władysław Rozwadowski, wł. dóbr w Dołpotowie, p. Wojniłów
19. Kamionka strumiłowa.	41. „ „ Busk z wyłączeniem gminy i obszaru dw. w Rudkach	Marcin Dembiński, pełnomocnik dóbr w Busku	Kazimierz Deszberg, wet. m. w Busku
	42. Powiat sądowy Kamionka strum. wraz z gminą i obsz. dw. w Rudkach	Władysław Ossoliński, dzierż. dóbr w Horpiniu, p. Żółtańce	Józef Bartmański, wł. d. w Tadanie, p. Kamionka strum.
	43. Powiat sądowy Radziechów	Henryk Gottleb Haszlakiewicz, właśc. d. Kolesniki p. Toporów	Adam Kosecki, wł. d. Tetewczyce, p. Radziechów
20. Kołomyja	44. „ „ Gwoździec	Leon kniaź Puzyna, właściciel dóbr w Gwoźdźcu	Kajetan Agopsowicz, wł. dóbr w Trofanówce, p. Gwoździec
	45. „ „ Kołomyja	Antoni Strzelbicki, wł. d. w Wołowej, p. Matyjowce	Mieczysław Jasiński, sekr. Rady pow. w Kołomyji
	46. „ polityczny Peczeniżyn	Jan Kleski, wł. d. w Wierbiążu, p. Kołomyja	Stanisław Jasiński, wł. dóbr w Pererowie, p. Matyjowce
21. Kosów	47. „ sądowy Kosów	Stanisław Bursa, wł. apteki w Kosowie	Ks. Jan Rogożyński, proboszcz obrz. gr. kat. w Szeszorach, p. Pistyń
	48. Powiaty sądowe Kuty i Żabie	Antoni Lewandowski, właśc. dóbr w Kosowie	Grzegorz Jakubowicz, wł. d. w Kutach
22. Lisko	49. Powiat sądowy Lisko		Antoni Szulakiewicz, dz. d. w Jankowcach, p. Lisko

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Henryk Prek, wł. dóbr w Łuce p. Bukaczowce	Karol Repelewski c. k. leśniczy w Kopankach, p. Kałusz	Dr. Ludwik Smoleński, wł. dóbr w Ćwitowej p. Bukaczowce	Henryk Mierzeński, wł. dóbr w Dubowicy, p. Wojniłów
Wincenty Rozwadowski, właśc. dóbr w Kozłowie, p. Milatyn nowy	Ks. Jan Dorosz, proboszcz obrz. gr. kat. w Rakobutach, p. Busk	Matwij Zieliński, rolnik w Rakobutach, p. Busk	Artur Gretschel, nadleśn. w Grabowej
Józef Kupczyński, właściciel realności w Kamionce strum.	Jan Lewicki, właśc. realn. w Kamionce strumiłowej	Adam Bogusz wł. d. w Derewlanach, p. Milatyn Nowy	Hipolit Neuman, urzęd. Rady pow. w Kamionce strum.
Ks. Teofil Korczyński, prob. obrz. gr. kat. w Witkowie starym p. Witków nowy	Jakób Szebec, właśc. gruntu w Zabawie ad Suszno, p. Witków nowy	Ks. Antoni Skalski, proboszcz obrz. łac. w Radziechowie	Jan Golański, rolnik w Pawłowie, poczta Chołojów
Kazimierz Kobylański, wł. dóbr w Winogradzie p. Gwoździec	Marceli Bieńkowski, wł. dóbr w Godach, p. Kołomyja	Mieczysław Walkowski, wł. realn. w Małym Gwoździcu, p. Gwoździec	Alfred Bezeg, dzierż. d. w Chwalibogu, p. Gwoździec
Kazimierz Siwicki, wł. d. w Ceniawie p. Kołomyja	Ludwik Piskozub, sekr. Tow. gosp. w Kołomyi	Leopold Kosiński, wł. dóbr w Zamulińcach, p. Matyjowce	Mikołaj Mełnyczuk, właściciel realności w Piadykach, p. Kołomyja
Mieczysław Jasiński, sekr. Rady powiat. w Kołomyi	Maksymilian Fediuk, wł. gruntu w Sopowie, p. Kołomyja	Tadeusz Chłopicki, wł. realności w Sopowie, p. Kołomyja	Mikołaj Hajowy, wł. gruntu w Wierbiążu, p. Kołomyja
Albin Staszyński, oficyał Wydz. pow. w Kosowie	Paweł Kabyna, wł. real. w Moskalówce, p. Kosów	Ks. Michał Walnicki, kanonik obrz. gr. kat. w Stanisławowie	Maciej Sorohan, rolnik w Moskalówce, p. Kosów
j. w.	Wasyl Andruk, wł. realn. w Kobakach p. Rożnów	Roman Albrecht, c. k. wet. powiat. w Kosowie	Hawryło Tomiuk, rolnik w Kutach starych, p. Kuty
August hr. Krasicki, wł. dóbr w Lisku	Ks. Wasyl Mysyk, proboszcz gr. kat. w Wańkowej, p. Ropienka	Ks. Michał Sapecki, prob. rzym. katol. w Ubereach, poczta Olszanica	Jan Indra, wł. dóbr w Zabrodziu, p. Solina

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	50 Powiat sądowy Baligród		Ks. Cypryan Jasienicki, gr. kat. prob. w Steżnicy, p. Baligród
	51. „ „ Lutowiska		Ks. Franciszek Zgórlakiewicz, prob. gr. kat. w Chrewcie
	52. „ „ Ustrzyki dolne		Stefan Nanowski, właśc. d. Równia, p. Ustrzyki dolne
23. Lwów	53. „ „ Szczerzec wraz z gminą i obsz. dwor. Hodowice	Paweł Supiński, rz. d. w Krasowie, p. Brodki	Leopold Kühner, nacz. gm. Chrusno nowe, p. Brodki dw.
	54. Lwowski, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Basiówka, Biłohorszcze, Borki janowskie, Borki dominikańskie, Brzuchowice, Grzęda. Grzybowice, Hołosko małe, Hołosko wielkie, Kaltwasser, Kleparów, Kościejów, Kozielniki, Kozice, Krotoszyn, Kulparków. Laszki murowane, Malechów. Podliski małe, Rudno, Rzęsna polska, Rzęsna ruska, Sieciechów, Sygniówka, Skniłów, Skniłówek, Sokolniki, Sołonka, Sroki przy Laszkach, Stroniatyn, Wólka hamulecka. Zamarstynów, Zarudce, Zaszków, Zawadów, Zboiska, Zimnawoda, Zimnawódka Zniesienie, Zubrza i Żydatycze)	Andrzej Tyszkowski, dzier. dóbr. w Żydatyczach, p. Podliski małe	Adam Papara, wł. dóbr w Podliskach małych.
	55. Jaryczowsko-winnicki (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Barszczowice, Ceperów, Dublany, Jaryczów nowy, Jaryczów stary, Kamienopol, Kukizów, Pikułowce, Podli-	Witold Traczewski, kraj. instr. ogrodn. i sadown., Lwów Gołębia 3 a.	Michał Ciągło, rządca dóbr w Biłce szlacheckiej, p. Gaje pod Lwowem

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Ks. Włodzim. Czajkowski, prob. obrz. gr. kat. w Zachoczewiu, p. Hoczew	Maryan Baranowski, rządca dóbr w Gorzankach, p. Baligród	Dmytro Orynicz g. w Nowosiółkach, p. Hoczew	Antoni Rotyński, poczmistrz w Woli michowej
Paweł Moczarowski, wł. dóbr w Rosochatem, p. Lutowiska	Roch Kowalski, wł. dóbr w Seredniu małem, p. Chrewt	Tadeusz Strzelecki, wł. d. w Wydrnem, p. Chrewt	Franciszek Kwiatkowski, wł. grunt. w Seredniu małem p. Chrewt
Leon Czajkowski. wł. dóbr w Strwiążyku, p. Ustrzyki dolne	Ks. Włodzimierz Olchowy, prob. obrz. gr. kat. w Berehach dol., p. Ustrzyki d.	Kazimierz Stein, wł. d. w Hoszowie, p. Ustrzyki dolne	Ks. Jakób Stasiowski, prob. rzym. kat. w Jasieniu, poczta Ustrzyki dolne
Jakób Huber, nacz. gm. w Falkenstein, p, Szczerzec	Teodor Kreczkowski, rolnik w Piaskach, p. Szczerzec	Szczepan Balicki, rolnik w Siemianówce, p. Szczerzec	Iwan Korolak, nacz. gm. w Czerkasach, p. Szczerzec
Ignacy Papara, dz. dóbr w Stroniatynie, pow. Podliski małe	Maryan Zygmuntowicz, dz. d. w Sknilówku, p. Kulparków	Franciszek Małaczyński, nacz. gmin. w Zimnej Wódce, p. Lwów-Bogdanówka	Adolf Kosturkiewicz, dz. d. w Grzybowicach, p. Dublany
Dmytro Kiernoha, rolnik w Podberezcach, p. Winniki	Jan Smolnicki, naczelnik gm. w Zubrzy, p. Sichów	Jan Baltarowicz, wł. d. w Jaryczowie starym, p. Jaryczów nowy	Henryk Kintzi, dz. dóbr w Dawidowie

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	ski wielkie, Prusy, Remenów, Rudańce, Wisłoboki, Zapytów, Biłka królewska, Biłka szlachecka, Czarnuszowice, Czerepiń, Czyżki, Czyżyków, Dawidów, Dmytrowice, Gaje, Gańczary, Głuchowice, Hermanów, Krzywczyce, Kuhajów, Lesienice, Mikłaszów, Milatycze, Pasieki zubrzyckie, Podbereżce, Podhorce, Podciemnie, Sichów, Siedliska, Tołszczów, Unterbergen, Weinbergen, Winniki, Winniczki, Wołkowce, Zagórze, Zuchorzyce, Żurawniki i Żyrawkę)		
24. Łańcut	56. Powiaty sądowe Łańcut i Przeworsk	Konstanty Fangor, adm. dóbr w Wysokiej. p. Łańcut	Leonard Dąbrowski, adm. d. w Nowosielcach, p. Przeworsk
	57. Powiat sądowy Leżajsk	Ks. Aleksy Iwasiówka, prob. obrz. gr. kat. w Dembnie, p. Leżajsk	Mieczysław Stachowski, leśniczy w Rudzie, p. Sarzyna
25. Mościska	58. „ „ Mościska	Dyonizy Pogłodowski, wł. d. w Sudkowicach, p. Krukienice	Karol br. Drohojowski, właściciel dóbr w Tułkowicach, p. Tomaszowice
	59. „ „ Sądowa Wisznia	j. w.	j. w.
26. Nadwórna	60. „ autonomiczny Nadworna	Ks. Józef Kuczyński, prob. obrz. gr. kat. w Paryszczu, p. Nadworna	Antoni Jaworski, c. k. lustr. lasów państ. w Nadwórnej
27. Podhajce	61. „ sądowy Podhajce	Juliusz Uleniecki, wł. dóbr, w Hnilczu, p. Horożanka	Mieczysław Zając kowski, właśc. folwarku Burty ad Horożanka
	62. „ „ Wiśniowczyk	Zygmunt Lityński, dzierż. dóbr w Siemikowcach, p. loco	Jan Czyżewicz, wł. dóbr Podhajce

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Władysław Łoziński, administrator dóbr Urzejowice, p. Kańczuga	Józef Wańczycki, gospodarz w Ujeznej p. Przeworsk	Henryk Sawicki, nadleśniczy w Przeworsku	Walenty Węglowski, rolnik w Rogóżnie
Franciszek Beer, leśniczy w Leżajsku	Ks. Józef Gryziecki, rzym. kat. prob. w Woli zarczyckiej	Jan Starck, dz. dóbr w Wierzawicach p. Leżajsk	Ludwik Dziedzić, gospodarz w Wierzawicach, p. Leżajsk
Bolesław Orzechowicz, właśc. dóbr w Kalnikowie, p. Krakowiec	Mieczysław Wyszyński, rządca dóbr w Rudnikach ruskich, p. Mościska	Adam Yonga, wł. dóbr Trzcieniec, p. Mościska	Ferdynand Gużkowski, właśc. dóbr Ostrożec, p. Krukienice
Władysław Pawelski, wł. dóbr w Dydiatyczach, p. Sądowa Wisznia	Franciszek Stupnicki, właśc. dóbr Szeszczowice, p. Sądowa Wisznia	Józef Śmiałowski, wł. dóbr w Stojańcach, p. Chorośnica	Jan Bizanz, właśc. dóbr w Wiszence, p. Krukienice
Ks. Atanazy Mojseowicz, prob. obrz. gr. kat. w Pniowie, p. Nadwórna	Iwan Danyluk, gosp. w Kamiennej	Dr. Andrzej Jeż, wł. dóbr w Weśleśnicy, p. Ottynia	Michał Koczerzuk, gospodarz w Nadwórnej
Juliusz Gołębski, wł. dóbr w Sławentynie, p. Lipica dolna	Władysław Gołębski, właśc. dóbr w Krasnolesiu, p. Lipica dolna	Aleksander Romanowski, wł. dóbr w Horożance	Napoleon Gołaszewski, właściciel dóbr w Toustobabach, p. loco
Bronisław Osuchowski, właść. dóbr w Wiśniowczyku	Maryan Osuchowski, przeł. obszaru dw. w Wiśniowczyku		Aleksander Leszczyński, dzierżawca dóbr w Rakowcu, poczta Sosnów

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
28. Przemyśl	63. Dubiecki, (obejmjący następujące gminy i obszary dworskie: Dubiecko, Bachów, Skopów, Babice, Iskań, Nienadowa, Ruska Wieś, Polchowa, Sielnica, Bachórzec, Przedmieście dubieckie; Śliwnica ad Dubiecko, Hucisko nienadowskie, Drohobyczka, Ruszelczyce, Średnia, Wola krzywiecka, Krzywcza, Chyrzyna z Chyrzynką i Kosztowa)	Józef Jarużelski, wł. dóbr w Babicach nad Sanem	Ks. Grzegorz Padocha, gr. kat. proboszcz w Krzywczy
	64. Krasiczyński, obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Krasiczyn, Śliwnica, Korytniki, Krasice, Kupna, Rzeczpol, Olszany, Krzeczkowa, Cisowa, Brylińce, Mielnów, Chołowice, Rokszyce, Tarnawce, Wapowce, Łętownia i Bełwin)	Karol Janecki, pełnom. dóbr w Krasiczynie	Zygmunt Sroczyński, dzierż. dóbr w Korytnikach, p. Krasiczyn
	65. Medycki, obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Medyka, Torki, Buców, Poździacz, Nakło, Stubno, Stubieńko, Skład solny, Barycz, Hurko, Szechynie, Siedliska, Byków, Jaksmanice, Tyszkowice, Pleszowice, Popowice, Chraplice, Chodnowice i Nowosiółki)	Mieczysław Romanowski, dzierżawca dóbr w Medyce	Dr. Józef Romanowski, dzierż. dóbr w Kopani
	66. Niżankowicki, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Niżankowice, Koniusza, Malchowice, Drozdowice, Fredropol, Kermanice, Młodowice, Zakłodce, Wielunice, Stroniowice, Baratycze, Miżyniec, Gdeszyce, Zrosławice, Hruszatyce, Sanoczany, Bybło, Borszowice Paćkowice, Podmojsco, Kłokowice, Aksmanice, Rólca i Sierakośce)	Julian Studnicki, dzierż. d. w Kniażycach, p. Pikulice	Józef Jarzymowski, wł. dóbr w Kupiatyczach, p. Niżankowice

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Antoni Krycinski, rządca d. w Krzywczy	Ks. Michał Górnicki, proboszcz ob. łac. w Dubiecku	Antoni Wołkowiecki, rządca dóbr z Nienadowej, p. Dubiecko	Roman Wierzchlejski, dzierż. dóbr Bachów
Ks. Józef Rogalski, prob. obrz. rzym. kat. w Krasiczynie	Jan Chwapil, właśc. dóbr w Mielnowie, p. Oleszanu	Adam Dębicki, dzierżawca dóbr Wapowce, p. Przemyśl	Bazyli Fenik, nacz. gminy w Komarze, p. Krasiczyn
Adolf Mroczkowski, rządca dóbr w Stubnie	Mikołaj Oleszko, wł. gruntu w Poździaczu, p. Medyka	Adolf Turnau, dzierżawca dóbr Tyszkowice, p. Siedliska	Jan Pawłucki, gospodarz w Medyce
Stanisław Skalski, właśc. dóbr w Podmojscu, p. Niżankowice	Ks. Stopnicki, prob. gr. kat. w Kłokowicach, p. Niżankowice	Józef Kotarski, dzierżawca dóbr w Gdeszycach, p. Miżyniec	Oskar Buzath, rządca dóbr Drozdowice

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	67. Przemyski. (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Przemyśl, Ostrów, Prałkowce, Kruhel wielki, Kruhel mały, Buszkowice, Buszkowiczki, Kuńkowce, Cyków, Sielec Nehrybka, Krówniki, Stanisławczyk, Łuczyce Hermanowice, Grochowce, Pukulice, Przekopana, Wilcza, Witoszyńce, Rozubowice, Kniażyce, Hureczko, Darowice, Koniuszki i Kopiatycze)	Fryderyk Fried, c. k. wet. pow. w Przemyślu	Józef Przybylski, dzierż. d. w Ujkowicach, p. Przemyśl
	68. Wyszatycki, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Wyszatyce, Żurawica, Bolestraszyce, Wolawa, Dusowce, Chałupki dusowskie, Drohojów, Trójczyce, Małkowice, Duńkowiczki, Orzechowce, Maćkowice, Kosienice, Batycze, Ujkowice i Hnatkowice)	Józef Midowicz, dzierżawca dóbr w Żurawicy	Kazimierz Kędzierski, dz. d. Buszkowiczki, p. Żurawica
29. Przemyślany	69. Powiat sądowy Gliniany	Kazimierz Tchorznicki, wł. d. Pohorylce, p. Podhajczyki	Władysław Kielarski, rz. d. w Wyżnianach, p. Kurowice
	70. " " Przemyślany	Roman Tyzenhaus, dzierż. d. w Kimirzu, p. Świrz	Włodzimierz Witosławski, wł. dóbr w Żędowicach, p. Przemyślany
30. Rawa	71. " " Niemirów	Karol Kruzenstern, wł. dóbr w Szczercu, p. Niemirów	Antoni Skibniewski, wł. dóbr w Ulicku, p. Potylicz
	72. " " Rawa	Józef Szczerbicki, dzierż. dóbr w Ławrykowie, p. Dobrosin	Zygmunt Łączyński, wł. dóbr w Zaborzu, p. Hujcze
	73. " " Uhnów	Bogusław Krasucki, rządca dóbr w Tichówku, p. Uhnów	Tytus Siedlecki, dzierż. dóbr w Wasylowie wielkim, p. Korczów k/Uh.

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Jan Bielawski, wł. dóbr w Nehrybce, p. Pikulice	Karol Cicharzewski, dyr. d. Bakończych p. Przemyśl	Dr. Feliks Drużbacki, wł. d. Prałkowce, p. Przemyśl	Michał Skirko, nacz. gm. Krówniki, p. Przemyśl
Tadeusz Wodczyński, dzierż. dóbr w Małkowicach, p. Żurawica	Ks. Antoni Kostecki, proboszcz obrz. łac. w Ujkowicach, p. Przemyśl	Gustaw Brubacher, dz. d. Orzechowce, p. Żurawica	Franciszek Żygała, gosp. w Bolesstraszycach, p. Żurawica
Włodzimierz Hiolski, c. k. weter. pow. w w Przemyślanach	Tadeusz Michałowski, wł. realn. w Zadwórzu	Konstanty Kodziej, sekr. Tow. gosp. w Przemyślanach	Stanisław Kędzierski, wł. d. w Meryszczowie, p. Przemyślany
j. w.	Robert Sander, dz. dóbr w Janczynie	j. w.	j. w.
Ks. Emil Hryniewiecki, prob. w Smolinie, p. Niemirów	Dr. Leszek Majewski, właściciel dóbr w Radrużu, p. Horyniec	Ks. Ludwik Weiss, prob. rz. kat. w Magierowie	Ks. Grzegorz Maksymowicz, prob. gr. kat. w Wróblaczynie, p. Niemirów
Maksymilian Parnas, właśc. dóbr w Lubyczy król. p. loco	Stanisław Lewandowski, wł. dóbr w Bełzcu	Albert Kämpf, dzierż. dóbr w Rzyczkach, p. Rawa	Gustaw Bachman, dzierż. dóbr w Pogorzelisku, p. Magierów
Mieczysław Wysocki, wł. dóbr w Domaszowie, p. Uhnów	Adam Romer, wł. d. w Wierzbicy, p. Uhnów	Wiktor Stanisławski, rząd. d. w Korczminie, p. Korczów	Michał Hulimko, wł. d. Ulhówek, p. Korczów dw.

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
31. Rohatyn	74. Powiat autonomiczny Rohatyn	Michał Tustanowski, wł. dóbr w Knihyniczach	Ks. Dymitr Rozłucki, proboszcz obrz. gr. kat. w Złoczowie, p. Putiatyńce
32. Rudki	75. „ sądowy Komarno	Zygmunt Paleolog, adm. d. w Rumnie, p. Komarno	Stefan Sokołowski, adm. dóbr Chłopy, p. Komarno
	76. „ „ Rudki	Józef Jarzymowski, wł. d. Chłopczyce, p. Rudki	Antoni Popiel, adm. d. Milczyce, p. Rudki
33. Sambor	77. „ „ Łąka	Tadeusz Śmiałowski, pełn. dóbr w Hordyni, p. Kranzberg	Stefan hr. Komorowski, wł. dóbr w Siekierczycach, p. Krancberg
	78. „ „ Sambor	Wiktor Poten, wł. dóbr w Błażowie, p. Czerchawa	Stanisław Stefanowski, właśc. d. w Bereżnicy p. Sambor
34. Sanok	79. „ „ Bukowsko	Władysław Wiktor, wł. d. w Sękowej Woli, p. Bukowsko	Kazimierz Rodkiewicz, właśc. dóbr w Bukowsku
	80. „ „ Rymanów	Józef hr. Potocki, wł. dóbr w Rymanowie	Stanisław Ostaszewski, wł. d. w Klimkówce
	81. „ „ Sanok	Kazimierz Jachimowski, wł. d. w Markowcach, p. Nowosielce Gn.	Henryk Tchórznicki, wł. d. w Pisarowcach, p. Nowosielce Gn.
35. Skałat	82. „ „ Grzymałów	Kazimierz Zawistowski, wł. d. w Stawkach kraśnieńskich, p. Krasne k/Grz.	Józef Małecki, pełnom. dóbr w Grzymałowie
	83. Powiaty sądowe Skałat i Podwołoczyska	Jan Schmidt, dzierż. dóbr w Mysłowej, p. Podwołoczyska	Andrzej Zbyszewski, dzierż. dóbr w Kołodziejówce pow. Skałat
36. Śniatyn	84. Powiat sądowy Śniatyn	Dr. Mikołaj Krzysztofowicz, wł. d. w Załuczu, p. loco	Eugeniusz Krzysztofowicz, właśc. dóbr w Załuczu, p. loco

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Franciszek Miliński, wł. dóbr w Cześnikach, p. Rohatyn	Andrzej Baran, gospodarz w Demianowie, p. Bursztyn	Ignacy Słabicki, gospodarz w Podmichałowicach, poczta Żurów	Mikołaj Cieński, wł. dóbr w Kurowie, p. Bursztyn
Aba Krell, weter. miejski w Komarnie	Grzegorz Piotrów, roln. w Komarnie	Adam Biederman, insp. dóbr w Komarnie	Mateusz Nowicki, naucz. gmin. Chłopy, p. Komarno
Adolf Weisberg c. k. wet. pow. w Rudkach	Władysław Olszański, rząd. d. Nowosiółki gościnne, p. Rudki	Wojciech Jarzymowski, wł. d. w Ostrowie, p. Koniuszki siemianowskie	Michał Orzelski, zarz. d., Dubaniowice, p. Rudki
Włodzimierz Strzelecki, wł. d. Nowoszyce, p. Kranzberg	Mikołaj Lityński. wł. realn. w Bilinie wielkiej, p. Łąka	Wiktor Smalawski, dzierż. d. Uherce zapłat. p. Sambor	Michał Barański, wł. d. w Samborze
Karol Jędrzejowicz, właśc. dóbr w Humieńcu, p. Wojutycze	Władysław Popiel, wł. dóbr w Czerchawej	Bolesław Kuśniewicz, dzierż. dóbr w Kowenicach, p. Sambor	Tomasz Ujejski, wł. d. w Chlewiskach, p. Sambor
Adolf Poźniak, wł. dóbr w Nowotańcu	Jan Wiktor, właśc. dóbr w Zarszynie	Henryk Tchórznicki, wł. d. w Pisarowcach, p. Nowosielce Gn.	Michał Groblewski, wł. dóbr w Szczawnem
Jan hr. Potocki, wł. dóbr w Posadzie górnej, p. Rymanów	Bogumił Kabriel, dz. d. w Rymanowie	Tadeusz Poźniak, wł. dóbr. w Głębokiem, Rymanów	Jan Nowakowski, dzierżawca dóbr w Besku
Juliusz Kozma, wł. dóbr w Trepczy, p. Sanok	Mieczysław Strzelecki, rządca d. w Jurowcach	Teofil Kondyjowski, wet. miej. w Sanoku	
Paweł Bortnik, przeł. obsz. dworskiego w Ostapiu	Michał Dziubkiewicz, rządca w Krzywem, p. Skałat	Antoni Dzierżanowski, dzierż. d. w Zielonej p. Grzymałów	Stanisław Siółkowski, rządca d. w Oknie, p. Grzymałów
Leopold Drozdowski, wł. dóbr w Hałuszczyńcach, p. Romanówka	Julian Łukasiewicz, dzierż. d. w Księżym Kącie, poczta Touste	Henryk Miączyński, sekret. Rady pow. w Skałacie	Zygmunt Reinsperger, rządca dóbr w Krzywem, p. Skałat
Edmund Komar, wł. dóbr w Uściu, p. Śniatyn	Jan Iwasiuk, rolnik w Karłowie p. Załucze dworzec	Józef Kohn, dzierż. dóbr w Stecowej, p. Śniatyn	Bronisław Lis, dzierż. dóbr w Tutawie p. Śniatyn

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	85. powiat sądowy Zabłotów	Emil Mücke, dzierż. dóbr w Borszczowie	Stefan hr. Moysa, wł. dóbr w Rudnikach,
37. Sokal	86. " " Bełz	Michał Hulimka, pełn. d. w Ulhówku p. Sokal	Oktaw Artymowicz, wł. dóbr w Chłopiatynie, p. Bełz
	87. " " Sokal	Wincenty Kruszewski, wł. d. w Chorobrowie, p. Uhrynów	Bronisław Żukiewicz, wł. d. w Rozalówce ad Steniatnn, p. Sokal
38. Stanisławów	88. " " Halicz	Stanisław Pieniążek, wł. dóbr. w Medusze, p. Halicz	Władysław hr. Dzieduszycki, wł. dóbr w Jezupolu, p. loco
	89. " " Stanisławów	Tadeusz Burzyński, wł. dóbr Uhrynów górny, p. Stanisławów	Oskar Hofmokl, weterynarz miejski w Stanisławowie
39. Stary Sambor	90. " " Stary Sambor	Stefan Sozański, wł. dóbr. w Sozaniu, p. Stary Sambor	Albert Knauer. wł. dóbr w Smolnicy, p. Stary Sambor
	91. " " Starasól	Eugeniusz Skalski, właśc. dóbr w Słochyniach, p. Chyrów	ks. Józef Watulewicz, prob. gr. kat. w Felsztynie
40. Stryj	92. " " Skole	Julian br. Brunicki, wł. dóbr w Podhorcach. p. Stryj	Józef Galiński, zarz. lasów w Smorzu, p. loco
	92. " " Stryj	j. w.	Włodzimierz Barański, wł. dóbr w Łukawicy niżnej, p. Morszyn dw.
41. Tarnopol	94. " " Mikulińce	Dr. Ludwik Brudziński, lekarz w Mikulincach	Włodzimierz Mochnacki, wł. dóbr w Kozówce, p. Sorocko

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Branisław Teodowicz, wł. kop. węgla w Roznowie	Dmytro Czorny, naczelnik gm, w Trójcy, p. Zabłotów	Józef Pielecki, wł. dóbr w Ilińcach, p. Zabłotów	Aleksy Wekeluk, naczelnik gm. w Ilińcach, p. Zabłotów
Tadeusz Skwirzyński. weter, miejski w Bełzie	Grzegorz Łucyk, naczelnik gminy Żużel, p. Bełz	Władysław Krzyżanowski, wł. dóbr w Liskach, poczta Hulcze	Zygmunt Hüttner, dzierż. dóbr. w Dłużniowie, p. Bełz
Pinkas König c. k. star. wet. powiat. w Sokalu	Aleksander Swadowski, wł. gr. w Poturzycy, p. Sokal	Ks. Feliks Rastawiecki, proboszcz obrz. gr. kat. w Sielcu, p. Parchacz	Jan Madejski, wł. dóbr. w Parchaczu, p. loco
Józef Sigmunt, rządca dóbr Błudniki	Jan Gełenej, właśc. realn. w Ostrowie, p. Błudniki	Władysław Smulski, wł. realn. w Stani-Sławowie	Jakób Tracz, wł. d. Sobotów, p. Wojniłów
Łazarz Winniczuk, rolnik w Uhrynowie dolnym, p. Stanisławów	Wasyl Gesz, rolnik w Uhrynowie górnym, p. Stanisławów	Władysław Smulski, gospodarz w Stanisławowie	Jan Świtny, gospod. w Wołczyńcu, p. Stanisławów
Kazimierz Bielański, właśc. dóbr w Turzem p. loco	Józef Grabowski, wł. realn. w Sozaniu, p. Stary Sambor	Stanisław Stefanowski. właśc. realn. w Samborze	Tomasz Szajna, dz. dóbr Strzelbice, p. Stary Sambor
Jan Halewicz, gospodarz w Posadzie chyrowskiej, poczta Chyrów	Ignacy Jordan, agent Krakowskiego Tow. Ubezp. w Starym Samborze	Kazimierz Biliński. rządca d. w Rajtarowicach	Jan Sobolewski, wł. dóbr w Turzem
Adam Onyszkiewicz, właśc. dóbr w Lisiatyczach, p. Bilcze Wolica	Stefan Kozak, rolnik w Hurniem, poczta Stryj	Stanisław Dzierzbicki, kier. szkoły roln. w Bereżnicy, p. Stryj	Innocenty Zacharów, kier. szkoły ludow. w Dulibach, poczta Stryj
j. w.	j. w.	j. w.	j. w.
Józef Rozborski, rządca dóbr Myszkowice	Bernard Monderer, weterynarz miejski w Mikulińcach	Bronisław Kupczyński, dzierż. dóbr w Suszczynie	Stefan Dembiński, dzierż. d. w Łuce wielkiej, p. Myszkowice

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	95. Powiat sądowy Sarnopol	Tadeusz Sochanik, dzierżawca dóbr w Borkach wielkich	Józef Jurystowski, wł. d. w Kurowcach, p. Hłuboczek wielki
42. Tłumacz	96. „ autonomiczny Tłumacz	Stanisław Bohdanowicz, właśc. dóbr w Petryłowie, p. Uście zielone	Zdzisław Ładomirski, wł. dóbr w Markowcach
43. Trembowla	97. „ sądowy Trembowla	Bogusław Cieński, dzierż. dóbr w Łoszniowie, p. Trembowla	Ks. Stanisław Korzeniowski, prob. obrz. łac. w Trembowli
	98. „ „ Budzanów	Jan Gromnicki, wł. dóbr w Laskowej, p. Mogielnica	Mieczysław Bogdanowicz, wł. dóbr w Kosowie, p. Białobożnica
44. Turka	99. „ „ Borynia	Stanisław Wołkowicki, wł. d. w Dydiowej, poczta Lutowiska	Nestor Salamon, wł. dóbr w Komarnikach, p. Borynia
	100. „ „ Turka	ks. Maksymilian Kotynysz, prob. obrz. gr. kat. w Żukotynie p. Łomna	Stanisław Wołkowicki, wł. d. Dydiowej p. Lutowiska
45. Zaleszczyki	101. „ „ Tłuste	Aleksander Jełowicki, wł. d. w Szutromińcach, poczta Uścieczko	Karol Geringer, wł. dóbr w Milowcach, p. Ułaszkowce
	102. „ „ Zaleszczyki	Jakób Łukasiewicz, wł. dóbr w Żezawej, p. Zaleszczyki	Tadeusz Rosinkiewicz, rządca dóbr w Szczytowcach, p. Kasperowce
46. Zbaraż	103. „ „ Nowesioło	Aleksander Fedorowicz, właśc. dóbr w Klebanówce p. Bogdanówka	Kazimierz Kański, wł. dóbr w Hołotkach, p. Nowesioło
	104. „ „ Zbaraż	Zygmunt Dzierzanowski, ajent Tow. wzajem. ubezpiecz. w Zbaraż	Władysław Zieliński, wł. d. w Iwanczanach

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Piotr Cebrowski, rolnik w Romanówce	Tomacz Solarski, zastępca sekretarza Rady pow. w Tarnopolu	Jan Gużkowski, dzierżawca dóbr w Berezowicy, p. Tarnopol	Zygmunt Mochnacki, właśc. dóbr w Toustoługu, p. Tarnopol
Jan Jakubowicz, wł. d. w Tuźnikach, p. Chocimierz	Maryan Bohosiewicz, wł. d. w Krzywotułach, p. Mogielnica	Dr. Ludwik Wisniewski, wł. d. w Horyhladach, p. Koropiec	Mauryey hr. Mycielski wł. d. Zakrzewcze, p. Ottynia
Józef hr. Koziebrodzki, właśc. dóbr w Semenowie, p. Trembowla	Franciszek Szczepan, sokret. Rady pow. w Trembowli	Ottomar Baborsky, dzierż. dóbr w Łozówce, p. Nowe sioło k. Trembowli	Jan Gromnicki, wł. dóbr w Laskowej, p. Mogielnica
Tomasz Ochocki, dz. d. w Budzanowie	j. w.	Juliusz Cielecki, wł. d. w Byczkowcach p. Białobożnica	Maryan Strzyżowski, dzierż. dóbr w Boryczówce, p. Trembowla
ks. Hilary Sołtykiewicz, gr. kat. proboszcz w Butelce wyżnej, p. Borynia	Mikołaj Komarnicki-Drużbicz, wł. realn. w Komornikuch, p. Borynia	Paweł Wisnianczyn, wł. gruntu w Wysocku niżnym, p. Boryniu	Ks. Włodzimierz Kluka, proboszcz gr. k. w Gwoździcu, p. Łopuszanka ch.
Franciszek Ławrowski, c. k. pocztmistrz w Tarnawie niżnej	Józef Jaworski-Fajewicz, wł. realn. w Turce	Ks. Eustachy Kasiurak, gr. kat. prob. w Szumiaczu, p. nad Sanem	Ignacy Jordan, agent Krak. Tow. Ubezp. w Starym Samborze
Wincenty Thiel, urz. Wydz. pow. w Zaleszczykach	Mojżesz Brezner, dz. dóbr Burakówka, p. Koszyłowce	Dr. Józef Bernstein, wł. d. Koszyłowce	Antoni Bielański, dzierż. d. Słone, p. Tłuste
j. w.	Kajetan Mandyczewski, przeł. ob. dw. Lesieczniki, p. Kasperówce	Eugeniusz Wartanowicz, wł. d. Dzwiniacz, p. Dupliska	Dr. Oswald Kimmelmann, właśc. dóbr Uhryńkowce, p. Torskie
Grzegorz Kostecki, rolnik w Tokach, p. loco	Józef Dobrzański, wł. gruntu w Łozówce, p. Nowesioło k. P.	Jan Dziwiński, rz. dóbr w Skorykach, p. loco	Kazimierz Kossowski, wł. d. w Obodówce, p. Nowesioło k/Pod.
Antoni Kominek, rolnik w Stryjówce, p. Zbaraż	Marcin Sesiuk, gosp. w Berezowicy małej, p. Iwanczyny	Ignacy Sochanik, wł. dóbr w Nowikach, p. Iwanczany	Stanisław Kozłowski, wł. dóbr w Ochrymowcach, p. Zbaraż

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
47. Złoczów	105. Powiat polityczny Zborów	Roman Treter Doliniański, wł. dóbr w Podlipcach, p. Płuchów	Klemens Weisman, wł d. w Nuszczu, p. loco
	106. „ „ Złczów	Wiktor Jasiński, wł. dóbr w Bełzcu, p. Skwarzawa	Stanistaw Solecki, c. k. weter. pow. w Złoczowie
48. Żółkiew	107. „ autonom. Żółkiew	Stefan Dunin Kozicki, wł. d. w Soposzynie, p. Macoszyn	Jan Müller, wł. d. w Błyszczywodach, p. Żółkiew
49. Żydaczów	108. Powiat sądowy Mikołajów tudzież gminny: Demenka leśna, Demenka naddniestrzańska, Derzów i Kijowiec	Bolesław Widajewicz, wł. d. w Wołcniowie, p. Żydaczów	Józef Bentz, dzierż. dóbr w Kijowcu, p. Rozdół
	109. Powiat sądowy Żurawno	Zygmunt Gąsiorowski, rządca dóbr Żyrawa	
	110. Powiat sądowy Żydaczów z wyjątkiem gmin: Demenka leśna, Demenka naddniestrzańska, Derzów i Kijowiec	Władysław Małecki, dzierż. dóbr. w Turadach, p. Żydaczów	Józef Pelz, rządca dóbr w Młyniskach, p. Bereźnica królewska

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Józef Ostersetzer, przeł. obsz. dwor. w Jeziernej	Grzegorz Krawczyszyn, gosp. w Kabarowcach, p. Zborów	Józef Buczkowski, wł. d. w Potrebcach, p. Zborów	Izydor Piórkowski, wł. dóbr Zagórze, p. Pomorzany
Jan Schoffer, wł. d. w Zaszkowie, p. Gołogóry	Michał Sidorowicz, gospodarz w Gołogórach	Stanisław Puntschert, dzierż. d. w Rozważu, p. Biały kamień	Michał Fedorski, zastępca nacz. gminy w Białym kamieniu
Stanisław Śnieszko, wł. d. w Lubelli, p. Dobrosin	Piotr Pasternak, rolnik w Werynach ad Dzibułki	Maciej Stelmach, dzierż. d. w Stanisławówce, p. Mosty wielkie	Jan Laise, wł. dóbr. Zameczek, p. Żółkiew
Leopold Korzenny, dzierż. dóbr w Brzozdowcach	Senio Korecki, rolnik w Krupsku, p. Rozdół	Mikołaj Czuczman, weterynarz w Mikołajowie	Mikołaj Greszczuk, gosp. w Czernicy, p. Piaseczna
Ks. Maryan Zajączkowski, gr. kat. proboszcz w Lubszy, p. Żurawno	Roman Lewandowski, wł. d. w Korczówce, p. Żurawno	Jan Windisch, wł. realności w Kornelówce, p. Nowe sioło k. S.	Józef Windisch, wł. realności w Kornelówce, p. Nowe sioło k. S.
Bronisław Krzaklewski, rządca dóbr Zabłotowce, p. Bereżnica Królewska	Jan Sałdan, rolnik w Łowczycach, p. Ruda Kochawina	Marceli Junosza, Załuski, właśc. realn. w Iwanowicach, p. Żydaczów	Jędrzej Hywel, gospodarz w Żydaczowie

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część X. — Wydana i rozesłana dnia 2. czerwca 1911.

Nr. 70.

Rozporządzenie

Ministra Wyznań i Oświaty z 8. maja 1911 l. 14.807, tyczące się dowodu wykształcenia potrzebnego do urzędu rabina w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Na podstawie § 11 ustawy z 21. marca 1890 Dz. p. p. Nr. 57 rozporządzam w uzupełnieniu ministeryalnego rozporządzenia z 7. czerwca 1892 L. 7025 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 47, co następuje:

§ 1.

Kandydaci na urząd rabina w Galicyi którzy nie mogą dostarczyć przepisanego w § 1 względnie 2 rozp. minist. z 7. czerwca 1892 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 47, formalnego dowodu nabytego ogólnego wykształcenia, mogą wymagane nabyte przez studyum prywatne ogólne wykształcenie wykazać przez złożenie osobnego egzaminu.

§ 2.

Egzamin ma na celu zbadanie, czy kandydat na rabina w celu ustanowienia go rabinem w gminach wyznaniowych wymienionych w § 1 rozp. minist. z 7. czerwca 1892 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 47, nabył ogólne wyższe wykształcenie na podstawie humanistycznej analogiczne z tem, które się

osiąga przez ukończenie gimnazyum albo też w celu ustanowienia go rabinem w gminach wyznaniowych wymienionych w § 2 powołanego rozporządzenia ministeryalnego nabył te wiadomości, które można sobie przyswoić przez uczęszczanie do 4-klasowej szkoły ludowej.

§ 3.

Egzamin ten odbywa się w c. k. Namiestnictwie we Lwowie przed osobną Komisyą egzaminacyjną, która się składa z przewodniczącego i dwóch komisarzy egzaminacyjnych. Przewodniczącego i komisarzy egzaminacyjnych mianuje c. k. Namiestnik w porozumieniu z c. k. Radą szkolną krajową.

§ 4.

O dopuszczenie do takiego egzaminu ma kandydat na rabina prosić c. k. Namiestnictwo za pośrednictwem właściwej władzy politycznej I. instancyi.

W dotyczącem podaniu ma petent wykazać dowodnie swój wiek i miejsce zamieszkania tudzież przedstawić, w jaki sposób w jakim czasie i dla jakiej kategoryi gmin wyznaniowych nabył wymagane ogólne wykształcenie.

C. k. Namiestnictwo rozstrzyga o dopuszczeniu do egzaminu.

Od niedopuszczenia do egzaminu niema odwołania.

§ 5.

Egzamin odbywa się w ramach odpowiadających jego osobnemu celowi, ustnie i pisemnie. Pisemny egzamin, który ma poprzedzać ustny, polega na stosownem wypracowaniu klauzurowem w jednym z języków w kraju używanych.

Ustny egzamin odbywa się w ten sposób, że każdy z obu komisarzy egzaminacyjnych ma zadawać pytania, z odpowiedzi na które można sobie wyrobić zdanie o ogólnem wykształceniu kandydata.

Także i przewodniczący ma prawo brać udział w stawianiu pytań.

§ 6.

Komisya egzaminacyjna uchwala większością głosów o wyniku egzaminu a w szczególności ma orzec, czy kandydat posiada taki stopień ogólnego wykształcenia, aby mógł fungować jako rabin w gminach wyznianiowych wymienionych w § 1 względnie w § 2 rozp. min. z 7. czerwca 1892 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 47 albo też czy z powodu niedostateczności wyniku ma egzamin powtórzyć.

W tym wypadku wyznacza Komisya kandydatowi termin, po upływie którego może być ponownie do egzaminu dopuszczony.

Z egzaminu należy spisać protokół.

Od uchwał Komisyi egzaminacyjnej niema odwołania.

§ 7.

Z odbytego z dobrym wynikiem egzaminu wystawia się świadectwo, które ma zawierać oświadczenie, dla której kategoryi gmin wyznaniowych (§ 1 czy 2 rozp. minist. z 7. czerwca 1892 Dz. ustaw i rozp. kraj. Nr. 47) posiada kandydat odpowiedni stopień ogólnego wykształcenia celem ustanowienia go rabinem.

§ 8.

Jako taksę za egzamin ma kandydat przed rozpoczęciem egzaminu pisemnego złożyć w c. k. Namiestnictwie 12 K.

Taksy tej nie zwraca się w żadnym wypadku.

Jeżeli kandydat udowodni brak środków, może go c. k. Namiestnictwo uwolnić od złożenia tej taksy zupełnie lub częściowo.

Z taks pokrywa się wszystkie wydatki kancelaryjne Komisyi egzaminacyjnej. Kwotę pozostałą rozdziela c. k. Namiestnictwo z końcem każdego półrocza między członków Komisyi egzaminacyjnej w miarę udziału, jaki poszczególni członkowie brali w pracach Komisyi.

§ 9.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Stürgkh w. r.

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XI. — Wydana i rozesłana dnia 3. czerwca 1911.

Nr. 71.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 25. kwietnia 1911 L. 53.594, w przedmiocie zezwolenia gminie Nowy Sącz na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Nowy Sącz w miejsce dotychczas pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać do końca roku 1920 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 40 (czterdzieści) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 40 (czterdzieści) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 40 (czterdzieści) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 6 (sześć) K:

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Nowy Sącz.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 72.

U s t a w a

z dnia 23. kwietnia 1911, zmieniająca art. 11. ustawy krajowej z dnia 11. czerwca 1905 Nr. 73. Dz. u. kr. w brzmieniu ustawy z dnia 25. maja 1907, Nr. 49. Dz. u. kr.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§ 1.

Artykuł 11. ustawy krajowej z dnia 11. czerwca 1905 Dz. u. kr. Nr. 73. o stosunkach prawnych nauczycieli w pnblicznych szkołach ludowych, w brzmieniu ustanowionem ustawą krajową z dnia 25. maja 1907, Dz. u. kr. Nr. 49, znosi się w dotychczasowem brzmieniu, a ma opiewać, jak następuje:

Art. 11.

A) Roczne płace nauczycieli szkół ludowych publicznych dzielą się na następujące klasy:

a) w szkołach pospolitych:

I. klasa w miastach rządzących się własnym statutem dla połowy posad w każdem mieście 2.300 K, a dla drugiej połowy posad 2.100 K.

II. klasa w miastach zorganizowanych na podstawie ustawy krajowej z dnia 13. marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24. dla $^1/_4$ części ogółu posad 2.100 K, dla $^1/_4$ części posad 1.900 K, dla $^2/_4$ części posad 1.700 K.

III. klasa w gminach zorganizowanych na podstawie ustawy krajowej z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51 dla $^1/_4$ części ogółu posad 1.700 K, dla $^1/_4$ części posad 1.500 K, dla $^2/_4$ części posad 1.300 K.

IV. klasa w reszcie gmin dla $^1/_4$ części posad w każdym powiecie 1.400 K, dla $^1/_4$ części posad 1.200 K, dla $^2/_4$ części posad 1.000 K.

b) W szkołach wydziałowych osobnych i w klasach wydziałowych połączonych z pospolitemi:

I. klasa w miastach rządzących się własnym statutem dla połowy posad w każdem mieście 2.500 K, dla drugiej połowy 2.300 K.

II. klasa w innych miastach dla połowy ogółu posad 2.300 K, dla drugiej połowy 2.100 K.

W przypadkach na szczególne uwzględnienie zasługujących może Rada szkolna krajowa za zgodą Wydziału krajowego przesuwać miejscowości do wyższej klasy płac nauczycielskich.

B) Wynagrodzenie nauczyciela tymczasowo ustanowionego oznacza Rada szkolna krajowa, nie może ono jednak:

a) dla nauczyciela, który złożył egzamin dojrzałości i kwalifikacyjny, wynosić mniej niż 900 K.

b) dla nauczyciela, który złożył egzamin dojrzałości, oraz dla nauczyciela, który złożył egzamin kwalifikacyjny za dyspenzą od egzaminu dojrzałości wynosić mniej niż 700 K.

c) dla nauczyciela pomocniczego bez kwalifikacyi wynosić mniej niż 500 K.

Wynagrodzenie nauczyciela tymczasowego nie może zaś przewyższać poborów nauczyciela stałego, którego miejsce nauczyciel tymczasowy zastępuje.

§ 2.

Ustawa niniejsza rozpoczyna obowiązywać z dniem ogłoszenia jej w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi Wyznań i Oświaty.

W Wiedniu, dnia 23. kwietnia 1911.

Franciszek Józef w. r.

Stürgkh w. r.

Nr. 73.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 15. maja 1911, L. XV c. 3773/8 ex 1910, którem zmienia się niektóre postanowienia tutejszego obwieszczenia z 26. października 1905, L. III. A. 6690/62 o spoczynku niedzielnym w przemyśle.

Na podstawie art. VII. i XII. ustawy z 18. lipca 1905, Dz. p. p. Nr. 125 c. k. Namiestnictwo zmienia poniżej wymienione postanowienia swego obwieszczenia z 26. października 1905 (Dz. u. k. Nr. 114) w sposób następujący.

§ 1. ustęp 8. ma opiewać:

Wiązanie i sprzedaż naturalnych kwiatów:

a) we Lwowie i w Krakowie od 8 rano do 2 popołudniu;

b) we wszystkich innych miejscowościach od 8 do 11 przed południem.

c) w czasie karnawałowym nadto wszędzie od 5 do 8 popołudniu, a w dniach 31. października, 1. i 2. listopada wszędzie przez cały dzień.

§ 1. ustęp 10.

Sprzedaż owoców we Lwowie i w Krakowie w handlach ograniczonych do samych tylko owoców od 8 rano do 2 popołudniu.

§ 4. lit. d.

We Lwowie i w Krakowie przy sprzedaży wiktuałów od 7 do 11 przed południem.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 74.

Ustawa

z dnia 18. kwietnia 1911, o przyłączeniu gminy Chruślice do związku gminy administracyjnej Gołąbkowice, tudzież o wyłączeniu przysiółka Roszkowice ze związku gminy Gołąbkowice i wcieleniu do gminy administracyjnej Naściszowa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Dotychczasową gminę administracyjną Chruślice, powiatu nowosądeckiego, wciela się do związku gminy administracyjnej Gołąbkowice tego samego powiatu.

Art. II.

Przysiółek Roszkowice, tworzący osobną gminę katastralną, wyłącza się ze związku gminy Gołąbkowice i wciela się do związku gminy administracyjnej Naściszowa, powiatu nowosądeckiego.

Art. III.

Do trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy mają być rozwiązane dotychczasowe Rady gminne w Gołąbkowicach, Naściszowej i Chruślicach, a natomiast mają być zarządzone i przeprowadzone nowe wybory do Rady gminnej w Gołąbkowicach i Naściszowej.

Art. IV.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art V.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 18. kwietnia 1911.

Franciszek Józef w. r.

Wickenburg w. r.

Nr. 75

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. maja 1911 L. 59.132, w przedmiocie zezwolenia gminie Kalwarya zebrzydowska powiat Wadowice na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208 Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Kalwarya zebrzydowska w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 25. lipca 1892 Dz. u. kr, Nr. 52 pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

I. od napojów spirytusowych i miodu do końca roku 1917, w następującej wysokości:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieścia dwa) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieścia dwie) K,

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi śliwowicy, likieru, rezolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra miodu, po 8 (ośm) K.

II. od piwa do końca roku 1917 a to:

1. w czasie do końca roku 1914 w wysokości 3 (trzy) K 40 h od jednego hektolitra, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków.

2. w czasie od 1. stycznia 1915 do końca roku 1917 w wysokości 2 (dwie) K od jednego hektolitra.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Kalwarya zebrzydowska.

Stanisław Badeni w. r.
Marszałek krajowy:

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 76.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. maja 1911 L. 59.131, w przedmiocie zezwolenia gminie Pisarzowice powiat Biała na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208 Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Pisarzowice do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2 grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 (jedenaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 (jedenaście) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 6 (sześć) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 1 (jednej) K 50 h.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Pisarzowice.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 77.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. maja 1911 L. 58.500, w przedmiocie zezwolenia gminie Brzostek powiat Pilzno na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208 Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Brzostek do końca roku 1914 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieścia dwa) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieścia dwie) K.

2. od jednego hektolitra araku, rumu, ponczowej esensyi, śliwowicy, likieru, rosolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K 40 h, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków.

4. od jednego hektolitra miodu po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Brzostek.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 78.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 9. maja 1911 L. 36.029, w sprawie przedłużenia gminie miasta Stanisławowa koncesyi do pobierania opłat myta kopytkowego.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża gminie miasta Stanisławowa na dalsze trzy lata koncesyę z dnia 25. lipca 1905 (Dz. u. kr. Nr. 96) do pobierania opłat myta kopytkowego w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XII. — Wydana i rozesłana dnia 30. czerwca 1911.

Nr. 79.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 19. maja 1911 L. 63.592, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Nadwórnej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Nadwórna-Markowce.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Nadwórnej na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 17. lutego 1901 (Dz. u. kr. Nr. 34/IV.) do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Nadwórna-Markowce, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 80.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. maja 1911 L. 61.465, w przedmiocie zezwolenia gminie Szczawnica wyżna, powiat Nowy Targ, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Sczawnica wyżna w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 14. lipca 1906 Dz. u. kr. Nr. 104, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać do końca roku 1915 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 (jedenaście) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 (jedenaście) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 1 (jednej) K 70 h;

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Szczawnica wyżna.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 81.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. maja 1911 L. 62.843, w przedmiocie zezwolenia gminie Wielopole na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Wielopole pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2 grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 10 (dziesięć) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu po 10 (dziesięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Wielopole.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 82.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z 16. maja 1911, w sprawie przydzielenia gminy Juszczyna do okręgu Sądu powiatowego w Żywcu.

Na podstawie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. p. p. Nr. 59, zostaje gmina Juszczyna wyłączona z okręgu Sądu powiatowego w Milówce i przydzielona do okręgu Sądu powiatowego w Żywcu.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. lipca 1911.

Hochenburger w. r.

Nr. 83.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. maja 1911 L. 61.492, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Mościskach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Hodyńsko-Samborskiej.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Radzie powiatowej w Mościskach na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 13. lipca 1896 (Dz. u. kraj. Nr. 49/III) do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Hodyńsko-Samborskiej w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 84.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. maja 1911 L. 61.491, w sprawie przedłużenia na lat pięć 1) Radzie powiatowej w Złoczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Złoczowsko-Ożydowskiej i 2) Wydziałowi powiatowemu w Złoczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Krasne-Gołogóry.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża na dalszych lat pięć: 1) Radzie powiatowej w Złoczowie koncesyę z dnia 10. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 28/V, do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Złoczowsko-Ożydowskiej na dwóch stacyach pod Ożydowem i Białym kamieniem i 2) Wydziałowi powiatowemu w Złoczowie koncesyę z dnia

17. lutego 1901 Dz. u. kr. Nr. 34/XIV, do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Krasne-Gołogóry a to w wysokości i pod warunkami w tych koncesyach wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 85.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 31. maja 1911 L. 70.986, w przedmiocie zezwolenia gminie Niepołomice, powiat Bochnia, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Niepołomice w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 3. czerwca 1899 Dz. u. kr. Nr. 70, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

I. od napojów spirytusowych i miodu do końca roku 1919, w następującej wysokości:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 15 (piętnaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 15 (piętnaście) K,

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 6 (sześć) K;

3. od jednego hektolitra miodu, po 20 (dwadzieścia) K

II. od piwa do końca roku 1919 a to:

1. w czasie do końca roku 1914 w wysokości 2 (dwie) K 40 h od jednego hektolitra, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 125% tych podatków.

2. w czasie od 1. stycznia 1915 do końca roku 1919 w wysokości 2 (dwie) K od jednego hektolitra.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Niepołomice.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 86.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. czerwca 1911 L. 72.356. w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Stryju koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Słobódka-Sokołów.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Radzie powiatowej w Stryju na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 13. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 49/XI. do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Słobódka-Sokołów, w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 87.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. czerwca 1911 L. 72.357, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Nadwórnej koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Prucie.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Radzie powiatowej w Nadwórnej na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 13. lipca 1896, (Dz. u. kr. Nr. 49/V) do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Prucie w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 88.

U s t a w a

z dnia 27. maja 1911 o rozdzieleniu gminy Laszki Murowane, powiat Stary Sambor, i utworzeniu z niej dwóch samoistnych gmin administracyjnych pod nazwą Laszki Murowane miasteczko i Laszki Murowane wieś.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Gminę Laszki Murowane w powiecie starosamborskim rozdziela się i tworzy się z niej dwie samoistne gminy administracyjne, jedną pod nazwą Laszki Murowane miasteczko, drugą zaś pod nazwą Laszki Murowane wieś.

Art. II.

Granicę między gminami Laszki Murowane miasteczko i Laszki Murowane wieś ma tworzyć częścią potok Młynówka aż do połączenia z potokiem Malinowskim; w dalszym ciągu potok Malinowski aż do ujścia do rzeki Strwiąż; wreszcie środek łożyska tej rzeki w dolnym jej biegu aż do granicy gminy Posada Felsztyńska.

Art. III.

Do trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy ma być rozwiązaną dotychczasowa Rada gminna w Laszkach murowanych, a natomiast mają być zarządzone i przeprowadzone wybory do Rady gminnej nowych gmin Laszki Murowane miasteczko i Laszki Murowane wieś.

Art. IV.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. V.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Gödöllö, dnia 27. maja 1911.

Franciszek Józef w. r.

Wickenburg w. r.

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XIII. — Wydana i rozesłana dnia 30. czerwca 1911.

Nr. 89.

Ogłoszenie

c. k. galicyjskiej krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 23. czerwca 1911 L. 72.819, o poborze podatku konsumcyjnego od mięsa w miastach Drohobyczu, Nowym Sączu, Podgórzu, Rzeszowie i Samborze według I., a w miastach Jaśle, Oświęcimiu, Rawie ruskiej, Sanoku, Sokalu, Turce, Tyśmienicy i Zbarażu, tudzież w gminach wiejskich Jaworznie i Tustanowicach według II. klasy taryfy.

Według obliczenia ludności dokonanego w dniu 31. grudnia 1910 liczą miasta Drohobycz, Nowy Sącz, Podgórze, Rzeszów i Sambor więcej niż 20.000, a miasta Jasło, Oświęcim, Rawa ruska, Sanok, Sokal, Turka, Tyśmienica i Zbaraż jakoteż gminy wiejskie Jaworzno i Tustanowice więcej niż 10.000 mieszkańców.

Wobec tego wyniku obliczenia ludności zaprowadza się w myśl ustawy z 16. czerwca 1877 Dz u. p. Nr. 60 i dodanej do tej ustawy taryfy począwszy od 1. lipca 1911 pobór podatku konsumcyjnego w miastach Drohobyczu, Nowym Sączu, Podgórzu, Rzeszowie i Samborze według I.. a w miastach Jaśle, Oświęcimiu, Rawie ruskiej, Sanoku, Sokalu, Turce i Zbarażu, tudzież w gminach wiejskich Jaworznie i Tustanowicach według II. klasy taryfy.

Szlachtowski.

Nr. 90.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 29. czerwca 1911 L. XV. e. 3348/1, którem w porozumieniu z Wydziałem krajowym uzupełnia się rozporządzenie c. k. Namiestnictwa z dnia 28. lipca 1909, Dz. u. kr. Nr. 103 co do wykonania postanowienia § 1. ustawy z dnia 7. lipca 1909, Dz. u. kr. Nr. 102 o poborze 30% dodatku krajowego do podatku konsumcyjnego od wina, moszczu i zacieru winnego, tudzież moszczu owocowego.

Ustanowiony w § 1. ustawy z dnia 7. lipca 1909, Dz. u. kr. Nr. 102 30% dodatek krajowy do podatku konsumcyjnego od wina, moszczu i zacieru winnego tudzież moszczu owocowego ma być pobierany w miastach zamkniętych nie tylko od zwyczajnego podatku państwowego, ale także od nadzwyczajnego 20% dodatku państwowego do podatków spożywczych, ustanowionego cesarskiem rozporządzeniem z dnia 17. maja 1859, Dz. u. p. Nr. 89.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 91.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. czerwca 1911 L. 77.820, w przedmiocie zezwolenia gminie Dobrotwór powiat Kamionka strumiłowa na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Dobrotwór pobierać do końca roku 1915 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 8 (ośm) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 8 (ośm) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 8 (ośm) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Dobrotwór.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 92.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. czerwca 1911 L. 79.603, w przedmiocie zezwolenia gminie Krystynopol powiat Sokal na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Krystynopol pobierać do końca roku 1914 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieściadwa) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieściadwie) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K 40 h, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków;

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku, poziomczaku i dereniaku po 20 (dwadzieścia) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Krystynopol.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XIV. — Wydana i rozesłana dnia 1. lipca 1911.

Nr. 93.

Rozporządzenie wykonawcze

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 1. lipca 1911 L. 3581/pr. do ustawy z dnia 22., grudnia 1910 Dz. u. p. Nr. 121 ex 1911 o zmianie liniowego podatku spożywczego w Krakowie.

Na mocy § 6. ustawy z dnia 22. grudnia 1910 Dz. u. p. Nr. 121 ex 1911 i rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 23. maja 1911 L. 34.983 wydaje się w celu wykonania tej ustawy następujące postanowienia:

Część pierwsza.

Obszar, na którym ustawa obowiązuje, bieg linii akcyzowej i rozmiary okręgu kontrolnego.

Obszar, na którym ustawa obowiązuje.

§ 1.

Wydana ustawą z dnia 22. grudnia 1910 Dz. u. p. Nr. 121 ex 1911 taryfa liniowego podatku spożywczego obowiązuje na każdoczesnym obszarze akcyzowym stoł. król. miasta Krakowa oznaczonym stosownie do § 1. tejże ustawy w drodze rozporządzenia.

Bieg linii akcyzowej.

§ 2.

Bieg linii akcyzowej odgraniczającej obszar akcyzowy stoł. król. miasta Krakowa ustanowiono w sposób poniżej podany i oznaczono tę linię przez ustawienie w odpowiednich miejscach biało i niebiesko pomalowanych słupów, z których każdy jest opatrzony napisem „Linia akcyzowa“ i bieżącym numerem.

Linia akcyzowa rozpoczyna się w zachodniej części miasta na lewym brzegu Wisły w zachodnim kącie znajdującego się tam placu ćwiczeń pionierów (słup 1), biegnie, obejmując ten plac ćwiczeń wraz ze znajdującymi się tam budynkami, w kierunku północnym drogą polną aż do zaznaczonego bramą forteczną skrzyżowania się z gościńcem prowadzącym z Krakowa do Liszek, ciągnie się, przekroczywszy ten gościniec, wzdłuż drogi polnej aż do przepustu przechodzącego przez wał gościńca ze Zwierzyńca na Kopiec Kościuszki (słup 2), tu zwraca się na lewo, wspina się na tym gościńcu aż na szczyt wzgórza, na którym stoi Kopiec Kościuszki i ciągnie się dalej drogą polną, okrążając fort kopca Kościuszki, zrazu w kierunku zachodnim (słupy 3 i 4) następnie północnym, na skraju zarośli znajdujących się na północnym stoku wzgórza kopca Kościuszki (słupy 5 i 6) a potem ścieżką wśród pól uprawnych z pagórka na dół aż do figury przy drodze ze Zwierzyńca do Woli Justowskiej (słup 7), poczem tą drogą aż do zejścia się jej ze ścieżką wojskową biegnącą w kierunku zachodnim od Błoń.

Od tego punktu biegnie linia wspomnianą ścieżką wojskową w kierunku wschodnim aż do najbliższego żelaznego mostu na nowo uregulowanem korycie rzeki Rudawy (słup 8), a następnie lewym wałem ochronnym Rudawy aż do drugiego mostu żelaznego na tej rzece (słup 9).

Odtąd przyjmuje linia kierunek północny i biegnie, przechodząc po murowanym moście przez stare koryto Rudawy (słup 10), drogą wojskową ze Zwierzyńca do Łobzowa, aż do miejsca, gdzie droga ta natrafia na drogę gminną prowadzącą z Łobzowa do Zarzeki (słup 11).

Dalszy ciąg linii akcyzowej idzie za biegiem zdążającej ku zachodowi drogi gminnej z Łobzowa do Zarzeki aż do tego miejsca (słup 12), w którem odgałęzia się od niej na prawo zamknięta dla publicznego użytku nowa wojskowa droga kołowa. Tu przyjmuje linia kierunek północny, biegnie za wspomnianą co tylko drogą wojskową, przecina przy bramie fortecznej gościniec Łobzów-Bronowice małe i zachowując dalej kierunek północny spotyka się prawie pod kątem prostym z wałem kolei północnej (słup 13).

Od punktu zetknięcia się z linią kolejową biegnie linia akcyzowa dołem wzdłuż wału kolejowego, początkowo, t. j. aż do najbliższego przepustu (słup 14) południową, potem zaś północną jego stroną w kierunku najpierw wschodnim a następnie południowym aż do zetknięcia się z poczynającym się w blizkości Bastyonu Nr. IV. wałem fortecznym (słup 15).

Dalej idzie linia akcyzowa za wałem fortecznym a następnie zewnętrzną granicą Bastyonu Nr. IVa, aż do zetknięcia się (słup 16) z gościńcem Kraków-Prądnik czerwony (gościniec Warszawski). Linia przecina ten gościniec, okrąża położoną na prawo od drogi grupę domów z restauracyą zwaną „pod Czarnym Osłem“ biegnąc wzdłuż zewnętrznego ogrodzenia tej grupy domów (słup 17), zwraca się ku wałowi fortecznemu, trafia go pod kątem prostym (słup 18) a przyjmując następnie kierunek południowy biegnie wzdłuż wału fortecznego aż do drogi Kraków-Olsza.

Stąd idzie ciągle w kierunku południowym wzdłuż wału fortecznego, łamiąc się dwukrotnie w kształcie kolana, aż do gościńca Kraków-Mogiła (słup 19).

Po przecięciu tego ostatniego gościńca idzie linia akcyzowa w kierunku południowym wzdłuż zewnętrznej granicy Bastyonu Nr. III. (słup 20) a następnie wzdłuż biegnącego zachodnią granicą zabudowanych parcel w Piaskach i Grzegórzkach dawnego wału miejskiego i idzie tym wałem, przecięta raz drogą Kraków-Dąbie a następnie torem kolei lokalnej Kraków-Kocmyrzów (słup 21), aż do rzeki Wisły (słup 22).

Od punktu zetknięcia się z Wisłą tworzy linię akcyzową lewy brzeg Wisły w górę rzeki aż do skały wapiennej naprzeciw ujścia Wilgi do Wisły (słupy 23 i 24)

Przy wspomnianej skale przekracza linia akcyzowa Wisłę w kierunku ujścia Wilgi (słup 25) i trzyma się z razu lewego brzegu Wilgi, następnie suchej granicy Zakrzówka i Ludwinowa a dalej znowu brzegu Wilgi (słup 26) aż do miejsca, gdzie trafia drogę wojskową prowadzącą przez Ludwinów, Zakrzówek i Dębniki (słup 27).

Od tego punktu ciągnie się linia akcyzowa w kierunku północnym drogą wojskową, względnie biegnącym wzdłuż niej wałem fortecznym, aż do zetknięcia się z prawym brzegiem Wisły (słupy 28, 29 i 30).

Potem przechodzi linia na lewy brzeg Wisły (słup 31) i biegnie wzdłuż niego, okrążając od północy i południowego wschodu dzielnice Półwsie zwierzynieckie i Zwierzyniec (słupy 32, 33 i 34), aż do tego punktu na placu wodnych ćwiczeń pionierów, od którego opisanie linii akcyzowej się poczęło.

Na ulicach i drogach leżących na linii akcyzowej stanowi tę linię zewnętrzna ich krawędź.

Granice okręgu kontrolnego.

§ 3.

Za okręg kontrolny (§ 2 ustawy) uznaje się przestrzeń leżącą między linią akcyzową opisaną w § 2 tego rozporządzenia i podaną poniżej wewnętrzną granicą okręgu kontrolnego; dla oznaczenia tej wewnętrznej granicy okręgu kontrolnego służą biało i niebiesko malowane słupy z napisem „Okręg kontrolny". Prócz tego będzie bieg tej granicy podany do publicznej wiadomości za pomocą ogłoszeń w urzędach akcyzowych ustawionych na linii akcyzowej (§ 5).

Wewnętrzna granica okręgu kontrolnego rozpoczyna się w zachodniej stronie miasta przy zetknięciu się lewego wału ochronnego nowo uregulowanego łożyska rzeki Rudawy z żelaznym mostem, znajdującym się w bliskości klasztoru Norbertanek na Zwierzyńcu (słup 1), biegnie w kierunku północno-zachodnim wzdłuż lewego wału ochronnego tej rzeki aż do najbliższego mostu żelaznego na niej (słup 2), a potem, zatrzymując ciągle kierunek północno-zachodni, prosto przez Błonia, a po skrzyżowaniu się z główną aleą (słup 3), przez plac wyścigowy ku ulicy Misyonarskiej, która aż do słupa 4 tworzy dalszą granicę okręgu kontrolnego. Następnie zwraca się granica ku zachodowi i idzie za drogą ku Zarzece aż do figury Matki Boskiej (słup 5), następnie ku północy i biegnie wzdłuż drogi do c. i k. szkoły kadeckiej w Łobzowie (słup 6), prostopadle do ogrodzenia tejże. W tem miejscu zwraca się na zachód i ciągnie się wzdłuż tego ogrodzenia aż do słupa 7, poczem przechodzi na prowadzącą w kierunku północnym drogę do przystanka kolejowego „Łobzów". Tą drogą biegnie aż do słupa 8 ustawionego na rogu ogrodzenia koszar artyleryi i ciągnie się dalej, częścią w kierunku wschodnim, częścią w kierunku północnym, łamiąc się kilkakrotnie, wzdłuż ogrodzenia koszar artyleryi i obrony krajowej w Krowodrzy, względnie wzdłuż drogi kołowej (słup 9, 10) aż do słupa 11, przy którym styka się z drogą Wrocławską. Dalej biegnie linia za tą drogą aż do Bastyonu Nr. III. (słup 12), następnie wzdłuż drogi kołowej okrążającej ten Bastyon (słupy 13, 14, 15), przecina linię kolejową Kraków-Podgórze-Bonarka, zbiega się z drogą Warszawską i dochodzi tą drogą aż do urzędu akcyzowego Nr. XVIII. (słup 16).

Od tego urzędu biegnie linia wzdłuż muru otaczającego cmentarz, dalej drogą Kraków-Olsza (słup 17) aż do bramy fortecznej (słup 18), a następnie wzdłuż ogrodzenia koszar artyleryi w Olszy aż do gościńca Kraków-Mogiła (słup 19). Tutaj zwraca się na zachód i co dopiero wspomnianym gościńcem okala od zachodu Bastyon V. aż do placu Aryańskiego (słup 20), przechodząc następnie na drogę wojskową ku Grzegórzkom, którą biegnie aż do zetknięcia się z ulicą Grzegórzecką (słup 21).

Dalej biegnie wewnętrzna granica okręgu kontrolnego kolejno ulicą Grzegórzecką, drogą prowadzącą do rzeźni i centralnej targowicy (słup 22), ulicą Podgórską (słup 23), lewym brzegiem Wisły aż do ulicy Gazowej (słup 24), ulicą Gazową, ulicą Trynitarską (słup 25), ulicą Krakowską (słup 26), ulicą Skawińską i lewym brzegiem Wisły aż do punktu na tym brzegu leżącego naprzeciw ujścia Wilgi (słup 27). Granica przechodzi potem na prawy brzeg Wisły i biegnie w kierunku prostym przez uprawne pola do figury Matki Boskiej (słup 28) stojącej w pobliżu urzędu akcyzowego Nr. XV. Zwraca się następnie w kierunku północno zachodnim i biegnie drogą kołową, przecinając linię kolejową Kraków-Podgórze-Bonarka, aż do miejskiej studni wodociągowej (słup 29), poczem w kierunku północnym wzdłuż drogi kołowej przez Zakrzówek aż do drogi polnej prowadzącej między domami Nr. 71 i 96 ku wschodowi (słup 30), którą to drogą dochodzi aż do punktu oznaczonego słupem 31. Tutaj przechodzi linia na ścieżkę prowadzącą obok „Dawnych stawów“ ku Dębnikom (słup 32, 33), przecina drogę kołową Dębniki-Pychowice i przekracza w punkcie oznaczonym słupem 34 Wisłę w kierunku ulicy Królowej Jadwigi (słup 35). Dalej biegnie wzdłuż tej ulicy aż do słupa 36 a następnie w kierunku zachodnim wzdłuż ulicy Kościuszki aż do mostu żelaznego przy klasztorze Norbertanek, gdzie jest ustawiony słup 1.

Część druga.

Ogólne postanowienia o liniowym podatku spożywczym.

Organa pobierające podatek.

§ 4.

Podatek spożywczy pobiera się albo przez organa państwowej administracyi skarbowej albo przez gminę m. Krakowa.

Dodatek do podatku od piwa, który ma się uiszczać w myśl uwagi do poz. 3 taryfy przy wyrobie piwa na obszarze akcyzowym, pobiera się zawsze przez państwowe organa skarbowe razem z państwowym podatkiem od piwa.

Jeżeli pobór podatku spożywczego poruczy się gminie m. Krakowa, wówczas stosunek tej gminy do administracyi skarbowej unormuje się osobnym układem.

Urzędy do urzędowej odprawy przedmiotów podlegających liniowemu podatkowi spożywczemu i urzędowe oznaczenie tych urzędów.

§ 5.

Do przeprowadzenia urzędowej czynności z przedmiotami wymienionymi w liniowej taryfie akcyzowej istnieją w tych punktach, przez które wolno wprowadzać na obszar akcyzowy przedmioty podlegające podatkowi, dalej na położonych w obrębie linii akcyzowej stacyach (dworce kolejowe, przystanki) kolei żelaznych, których tory przecinają linię akcyzową, jakoteż na placach w obrębie linii, przeznaczonych do wyładowywania statków, urzędy, których stanowiska i urzędowe oznaczenie wskazuje się poniżej, a mianowicie:

1. Zwierzyniec, brama forteczna, przy drodze na Bielany (Urząd liniowy Zwierzyniec Nr. I.);
2. Wola Justowska, przy drodze do Woli Justowskiej (Urząd liniowy Wola Justowska Nr. II.);
3. Czarna Wieś, przy drodze z Czarnej Wsi do Zarzeki (Urząd liniowy Czarna Wieś Nr. III.);
4. Łobzów, brama forteczna, przy drodze z Łobzowa do Bronowic małych (Urząd liniowy Łobzów Nr. IV.);
5. Krowodrza, koszary obrony krajowej, przy przepuście w wale kolejowym na drodze ku Bronowicom wielkim i Toniom (Urząd liniowy Krowodrza, Koszary obrony krajowej Nr. V.);
6. Krowodrza, przy drodze ku Toniom (Urząd liniowy Krowodrza Nr. VI.);
7. Prądnik biały, przy drodze do Prądnika białego (Urząd liniowy Prądnik biały Nr. VII.);
8. Warszawski, przy drodze do Prądnika czerwonego (Urząd liniowy Warszawski Nr. VIII.);
9. Olsza, przy drodze do Olszy (Urząd liniowy Olsza Nr. IX.);
10. Mogiła, przy drodze do Mogiły (Urząd liniowy Mogiła Nr. X.);
11. Grzegórzki, przy drodze do Dąbia (Urząd liniowy Grzegórzki Nr. XI.);
12. Grzegórzki, Dworzec kolejowy, (Urząd liniowy Grzegórzki Dworzec kolejowy Nr. XII), jako urząd poborowy na stacyi kolejowej Grzegórzki a zarazem urząd do odprawy na placu lądowania Nr. IV. na lewym brzegu Wisły, z ekspozyturami na centralnej targowicy i w rzeźni miejskiej;
13. Starowiślny, dla ruchu przez nowy most z Krakowa do Podgórza a zarazem jako urząd do odprawy na placu lądowania Nr. III. na lewym brzegu Wisły (Urząd liniowy Starowiślny Nr. XIII.);
14. Podgórze, przy moście Franciszka Józefa, dla ruchu przez ten most (Urząd liniowy Podgórze Nr. XIV.);

15. Ludwinów, na prawym brzegu Wisły przy moście na Wildze (Urząd liniowy Ludwinów Nr. XV.);

16. Zakrzówek, przy bramie fortecznej na drodze z Zakrzówka do koszar kawaleryi w Zakrzówku (Urząd liniowy Zakrzówek Nr. XVI.);

17. Dębniki, na prawym brzegu Wisły przy drodze do Pychowic (Urząd liniowy Dębniki Nr. XVII.);

18. Dworzec towarowy kolei państwowej przy ul. Pawiej (Urząd liniowy Dworzec towarowy kolei państwowej Nr. XVIII.);

19. Dworzec towarowy kolei północnej (Urząd liniowy Dworzec towarowy kolei północnej Nr. XIX.);

20. Na osobowym dworcu kolejowym (Urząd liniowy Dworzec osobowy Nr. XX.);

21. Przy moście Zwierzynieckim na Wiśle, jako urząd do odprawy na placach lądowania Nr. I. i II. na lewym, i na placu lądowania Nr. V. na prawym brzegu Wisły (Urząd liniowy Most Zwierzyniecki na Wiśle Nr. XXI.);

22. Główny Urząd akcyzowy w śródmieściu (ulica Kopernika L. 1.), jako urząd do odprawy wszystkich przedmiotów podlegających podatkowi przekazanych doń przez urzędy liniowe.

Przez inne punkty prócz tych, na których powyższe urzędy liniowe ustanowiono, nie wolno wprowadzać na obszar akcyzowy przedmiotów wymienionych w taryfie liniowego podatku spożywczego. Drogi i ścieżki, do których ten zakaz się odnosi, oznaczy się tablicami ostrzegawczemi.

Ruch przez linię akcyzową automobilami.

§ 6.

Kierownicy automobilów mają przy wjeździe na obszar akcyzowy, jeszcze przed przekroczeniem linii akcyzowej zmniejszyć szybkość jazdy aż do tempa konia idącego krokiem a na żądanie organów kontrolujących w tej chwili stanąć.

Osoby obowiązane do uiszczania liniowego podatku spożywczego.

§ 7.

Obowiązek uiszczenia należytości podatkowej przypadającej według taryfy liniowego podatku spożywczego mają z zastrzeżeniami objętemi tem rozporządzeniem:

1. o ile przedmioty podlegające podatkowi wprowadza się przez linię akcyzową kolejami żelaznemi, te osoby, które zabierają je z tych kolei, względnie z ich stacyi, lub też biorą je do użytku na tych ostatnich albo dopiero po zabraniu przeznaczają na ten cel;

2. gdy przedmioty podlegające podatkowi wprowadza się przez linię akcyzową w inny sposób, te osoby, które je wprowadzają;

3. o ile bydło wymienione pod poz. 4, 5, i 6 taryfy, które wprowadzono na miejską centralną targowicę na bydło bez opłaty podatku stamtąd się wypędza, osoby, które je wypędzają;

4. jeżeli wino podlegające podatkowi złożono w wolnym składzie znajdującym się w obrębie linii akcyzowej, osoby wskazane w dotyczących przepisach.

Uwolnienie od podatku spożywczego.

§ 8.

Przedmioty podpadające pod liniowy podatek spożywczy są od tego podatku wolne:

1. jeżeli są własnością Najwyższego Dworu i jeżeli prócz tego wiezie się je wozami dworskimi lub wprawdzie wozami najętymi, jednak pod konwojem funkcyonaryusza dworskiego w liberyi i jeżeli stwierdzi się certyfikatami, że przedmioty te stanowią własność Dworu;

2. jeżeli to są „corpora delicti", to jest: rzeczy stanowiące przedmiot urzędowego postępowania sądowego lub politycznego;

3. jeżeli jest ich tak mała ilość, że przypadający od nich według taryfy podatek spożywczy wraz z innemi opłatami nie przenosi 4 halerzy. To uwolnienie może jednak krajowa Dyrekcya skarbu odwołać w razie nadużycia na pewien oznaczony czas co do poszczególnych osób, albo też co do niektórych przestrzeni lub punktów wchodowych. Jeżeli odwołanie to odnosi się do pewnych przestrzeni lub punktów wchodowych, musi się je zapomocą obwieszczeń umieszczonych w dotyczących urzędach liniowych podać do publicznej wiadomości.

Gdy jedna i ta sama osoba wprowadza równocześnie różne przedmioty taryfowe, każdy w ilości wolnej od podatku, a podatek spożywczy wraz z innemi opłatami przypadający od wszystkich przedmiotów razem przenosi 4 halerzy, albo też jedna i ta sama osoba wprowadza różne przedmioty taryfowe, częścią w ilościach podlegających podatkowi, częścią w ilościach wolnych od podatku, to w obydwóch tych przypadkach nie pobiera się podatku spożywczego i innych należytości od tych przedmiotów, które wprowadzono w ilościach wolnych od podatku.

Oznajmianie przedmiotów podlegających podatkowi spożywczemu, nieprawidłowości oznajmienia niepodlegające karze.

§ 9.

Przedmioty objęte taryfą liniowego podatku spożywczego, przywiezione na obszar akcyzowy kolejami żelaznemi, które zabiera się ze stacyi tych kolei na obszar akcyzowy, lub bierze się do konsumcyi na tych stacyach, lub też przeznacza się, na ten cel dopiero po zabraniu, dalej przedmioty wprowadzone na obszar akcyzowy innemi dozwolonemi drogami, należy w dotyczącym urzędzie akcyzowym oznajmić ustnie lub pisemnie, według taryfowych nazw i według taryfowej skali (kilogramy, litry, sztuki).

Dla uniknięcia wątpliwości zauważa się, że zabite zwierzęta zalicza się pod poz. tar. 4 lit. d, względnie pod poz. 5 lit. a i b, tudziez pod poz. 6 lit. a, b i c, także i wówczas, gdy brakuje im pojedyńczych części, n. p. głowy, nóg, że natomiast zarżnięte bydło rogate, które nie podpada pod poz. tar. 4. lit. d, ma się oznajmiać zawsze bez wyjątku według wagi (poz. tar. 7).

Gdy podstawę taryfowego opodatkowania stanowi waga, wolno stronie zamiast wagi netto podać wagę brutto z tym skutkiem, że na podstawie wagi brutto przedmiotu podlegającego podatkowi oznaczy się wagę netto z urzędu zapomocą załączonej tabeli tary, o ile urząd akcyzowy nie będzie miał podstawy do przypuszczenia, iż waga opakowania, w którem znajdują się przedmioty podlegające podatkowi, jest o pięć lub więcej procent mniejszą niż waga, którą według tej tabeli od wagi brutto potrącićby należało. Gdyby jednak urząd akcyzowy miał podstawę do takiego przypuszczenia, wówczas bada się rzeczywistą wagę netto. Tabela tary.

Pod względem karygodności tych oznajmień przedmiotów podlegających podatkowi, które w myśl odnośnych postanowień skarbowej ustawy karnej i dodatkowych w tym względzie przepisów podlegają karze z powodu, że są nieprawdziwe, dopuszcza się wyjątku co do oznajmień wagi, względnie miary, o ile one nie przekraczają 5% rzeczywistej wagi, względnie rzeczywistej miary.

Niezgodność z podaną wagą ocenia się według wagi brutto albo wagi netto, stosownie do tego, na jaką wagę opiewa oznajmienie.

Obowiązujący obecnie układ z zarządem pocztowym co do pobierania podatku spożywczego od posyłek pocztowych, a w szczególności od tych, które organa pocztowe doręczają adresatom w domu, pozostaje i nadal w mocy.

Urzędowe oględziny przedmiotów podlegających opodatkowaniu.

§ 10.

Przedmioty, co do których istnieje obowiązek oznajmienia (§ 9), ma się w dotyczącym urzędzie poddać oględzinom.

Oględziny polegają na obliczeniu, odmierzeniu i odważeniu przedmiotów podlegających opodatkowaniu celem sprawdzenia prawdziwości oznajmienia.

Gdyby zachodziło podejrzenie, że strona ukryła przedmioty wymienione w taryfie liniowego podatku spożywczego, chcąc je w ten sposób usunąć od opodatkowania, wówczas mogą organa pobierające podatek żądać, aby im zatajone przedmioty okazano.

W razie niezastosowania się do tego wezwania przystępuje się do rewizyi

Oznajmianie podlegających opodatkowaniu przedmiotów przeznaczonych do konsumcyi na krakowskim obszarze akcyzowym.

§ 11.

W oznajmieniu (§ 9) ma się także podać, czy zgłoszone przedmioty są przeznaczone do konsumcyi na obszarze akcyzowym, do przewozu przez ten obszar, lub też, o ile to jest dopuszczalne, do ostatecznego załatwienia w jednym z urzędów istniejących w obrębie linii akcyzowej, lub wreszcie do złożenia w jednym ze znajdujących się w obrębie tej linii wolnych składów, o ile zgłoszone przedmioty wolno tam przyjąć.

Jeżeli oznajmienie opiewa na konsumcyę na obszarze akcyzowym, wówczas postępuje się jak następuje:

1. Urząd zapisuje oznajmienie strony do urzędowego rejestru, wymierza według taryfy należytość podatku spożywczego wraz z ewentualnymi krajowymi i gminnymi dodatkami i opłatami, które ma się pobierać razem z tym podatkiem i wydaje po uiszczeniu przypadającej kwoty zaopatrzoną kuponem boletę płatniczą, na której wyciśniętą jest w dowód odprawy pieczęć, zawierająca nazwę urzędu i dzień odprawy.

Gdy przy wymiarze podatku spożywczego łącznie z innemi należytościami wypadnie ułamek halerza, to opuszcza się go, gdy jest mniejszy niż pół halerza a bierze się go za cały halerz, jeżeli wynosi co najmniej pół halerza.

W razie ustnego oznajmienia ma urząd przed napisaniem bolety odczytać stronie to co według jej oznajmienia zapisano do urzędowego rejestru i zapytać ją, czy oznajmienie dobrze zapisano.

2. Po napisaniu bolety przystępuje się do urzędowych oględzin przedmiotów, do których oznajmienie się odnosi; przed przystąpieniem do oględzin ma jednak kontrolujący organ odczytać stronie z bolety rodzaj i ilość przedmiotów i zapytać ją, czy niema treści bolety co do zarzucenia.

3 Gdyby się przy urzędowych oględzinach okazało, że uiszczono tytułem podatku spożywczego i innych należytości za mało, wówczas ma się niezależnie od skarbowego postępowania karnego, które wdroży się z powodu każdej podlegającej karze nieprawdziwości oznajmienia, uiścić należytość od znalezionej nadwyżki i wydaje się na to osobną boletę płatniczą.

Jeżeli się zaś przy urzędowych oględzinach lub przy sprawdzaniu urzędowego rejestru okaże, że nastąpiła nadpłata, natenczas zwraca się stronie kwotę, którą niesłusznie uiściła.

4. Nikt niema obowiązku przyjmować boletę skrobaną albo zawierającą jakąś poprawkę lub niezgodność z prawdą.

Przekazywanie podlegających podatkowi przedmiotów, których nie oznajmiono do konsumcyi.

§ 12.

Jeżeli oznajmienie przedmiotów wymienionych w taryfie liniowego podatku spożywczego opiewa nie na konsumcyę na obszarze akcyzowym, lecz na inny z celów wymienionych w pierwszym ustępie § 11, wówczas przekazuje się oznajmione przedmioty temu urzędowi, który ma czuwać, aby postąpiono z nimi stosownie do ich przeznaczenia i to albo pod urzędowym konwojem, albo za złożeniem jako zabezpieczenie przypadającego według taryfy podatku spożywczego wraz z innemi należytościami, albo też za rewersem.

Urzędowy konwój może przekazujący urząd zarządzić w każdym przypadku przekazania.

W których przypadkach może nastąpić przekazanie za rewersem postanawia § 14.

O ile te ostatnie przypadki nie zachodzą i niema miejsca urzędowy konwój, wchodzi w zastosowanie zabezpieczenie przez złożenie przypadającego według taryfy podatku spożywczego wraz z innemi należytościami.

Przekazywanie za zabezpieczeniem należytości.

§ 13.

Jeżeli ma się w celu przekazania złożyć na zabezpieczenie taryfowy podatek spożywczy wraz z innemi należytościami, wówczas przedsiębierze urząd,

skoro tylko strona przesyłkę oznajmi, oględziny, oblicza na podstawie wyniku oględzin wysokość zabezpieczenia i wydaje stronie po złożeniu go boletę depozytową, która ma zawierać oprócz dat bolety płatniczej także wskazanie urzędu liniowego, do którego i czas, w którym ma się przesyłkę dostawić, tudzież, czy i w jaki sposób nałożono urzędowe zamknięcie.

Napoje musi się bezwarunkowo zawsze brać pod urzędowe zamknięcie.

Termin dostawy wyznacza się, uwzględniając zachodzące okoliczności, w miarę rzeczywistej potrzeby. Nie powinien on z reguły przekraczać 24 godzin. Tylko wówczas, gdy zachodzą szczególnie uwzględnienia godne okoliczności, może go urząd, przez który przesyłka wchodzi, przedłużyć do trzech dni.

Jeżeli przesyłkę dostawiono do urzędu, do którego ją przekazano, w wyznaczonym terminie i jeżeli przy oględzinach, które należy zaraz przeprowadzić, nie wykryto nic nieprawidłowego, wówczas zwraca się stronie kwotę złożoną na zabezpieczenie za potwierdzeniem odbioru umieszczonem na bolecie depozytowej i ściąga się tę boletę.

Jeżeli przesyłki do urzędu, do którego ją przekazano, albo wcale nie stawiono, lub też stawiono wprawdzie, lecz dopiero po upływie wyznaczonego czasu, wówczas traci strona prawo żądania zwrotu kwoty złożonej na zabezpieczenie.

Jeżeli do dotyczącego urzędu dostawiono w oznaczonym czasie tylko część przedmiotów podlegających podatkowi i okoliczność tę wyraźnie oznajmiono i jeżeli nadto stwierdzi się prawdziwość oznajmienia przez urzędowe oględziny, wówczas zwraca się stronie ze złożonego zabezpieczenia taką kwotę, jaka przypada za dostawioną część.

Gdyby jednak strona takiego wyraźnego oświadczenia w urzędzie tym nie złożyła a wykryto, że w przekazanych przedmiotach zachodzą braki, albo, że podsunięto inne przedmioty, wówczas traci strona prawo do zwrotu i należy wdrożyć skarbowe postępowanie karne.

Przekazywanie za rewersem.

§ 14.

Osobom, do których administracya skarbowa ma zaufanie, które nie popadły w konkurs, nie były karane za przemytnictwo ani za ciężkie przekroczenie skarbowe i których wypłacalność administracyi skarbowej jest znana lub została wiarygodnie udowodnioną, można pod podanymi poniżej warunkami zezwolić na przekazywanie przedmiotów objętych taryfą liniowego podatku spożywczego (§ 9) za rewersem.

1. Kto chce uzyskać takie udogodnienie ma prosić o to na piśmie Władzę skarbową I. instancyi, a jeżeli pobór liniowego podatku spożywczego powierzono miastu, miejską Administracyę akcyzy i dołączyć do podania prawnie obowiązujący rewers według załączonego wzoru 1). Wzor 1.

2. Udogodnienie przyznaje się, zastrzegając możność odwołania go każdego czasu, na przeciąg jednego roku, można je jednak z roku na rok przedłużać, jeżeli się stwierdzi, że warunki, pod którymi je początkowo dano, nadal istnieją.

Udzielone pozwolenie cofa się natychmiast w razie nadużycia.

3. Jeżeli przedmioty podlegające opodatkowaniu ma się przekazać z zastosowaniem dozwolonego udogodnienia, wówczas powinno się je w urzędzie przekazującym pisemnie oznajmić. Oznajmienie to, sporządzone według wzoru 2), ma zawierać: Wzór 2.

a) Nazwisko wysyłającego, przewożącego, a ewentualnie także prywatnej osoby, która idzie z transportem;

b) urząd przekazujący (urząd wchodowy) i urząd wychodowy;

c) ilość i rodzaj podlegających podatkowi przedmiotów, które się przewozi, według ich nazw użytych w taryfie;

d) czas, w którym ma się przesyłkę dostawić do urzędu wychodowego;

e) datę i liczbę udzielenia pozwolenia;

f) datę i własnoręczny podpis strony.

Podpisywanie oznajmienia przez pełnomocnika strony jest tylko wtenczas wystarczającem, jeżeli jego osobę i własnoręczny podpis podano już przedtem do wiadomości Władzy skarbowej I instancyi, względnie miejskiej Administracyi akcyzy. Na oznajmieniu podpisanem przez pełnomocnika ma się nadto wycisnąć pieczęć tej osoby, której przyznano udogodnienie.

4. Jedno i to samo oznajmienie nie może obejmować kilku przesyłek, jeżeli one są przeznaczone do przekazania do różnych urzędów; każdą taką przesyłkę należy osobno oznajmić.

5. Tego, kto oddaje w urzędzie przepisowo wystawione oznajmienie (osoba idąca z transportem), uważa się za upoważnionego do interwencyi przy przeprowadzić się mającej urzędowej czynności.

6. Po przekonaniu się, że wniesione oznajmienie przepisowo wystawiono, przedsiębierze urząd w obecności osób wskazanych w ustępie 5. urzędowe oględziny oznajmionych przedmiotów, wystawia, o ile nie okażą się jakie usterki, boletę przekazową, wyznacza czas, w ciągu którego przesyłka ma nadejść do urzędu, do którego ją przekazano i oddaje boletę wyżej wskazanej osobie za potwierdzeniem odbioru. Urzędowy konwój z reguły niema miejsca.

O ile chodzi o napoje, należy wziąć je zawsze pod urzędowe zamknięcie i okoliczność tę, jakoteż sposób zamknięcia, uwidocznić w bolecie. Urząd przekazujący może także, jeżeli uzna, że podany w oznajmieniu czas dostawy

jest za długi, wyznaczyć do dostawienia przesyłki do urzędu, do którego ją przekazuje, mając na względzie rzeczywiste stosunki transportowe, odpowiednio krótszy termin

7. Przesyłkę należy dostawić w niezmienionym stanie do wskazanego w bolecie urzędu nie zatrzymując się w drodze i przestrzegając podanego w oznajmieniu, lub wyznaczonego przez przekazujący urząd terminu i drogi. Doładowywanie i wyładowywanie przedmiotów w drodze do tego urzędu jest niedozwolone

8. Gdyby się wskutek nieprzewidzianego wydarzenia musiało zmienić wyznaczony kierunek drogi lub przedsięwziąć jakie zmiany w opakowaniu lub zewnętrznem okryciu przesyłki, albo jeżeliby wskutek takiego wydarzenia zmniejszyła się w czasie transportu ilość przedmiotów podlegających podatkowi, wówczas obowiązana jest osoba idąca z transportem (5) oznajmić to natychmiast po przybyciu urzędowi, do którego przesyłkę przekazano i udowodnić, że zaszedł nieprzewidziany wypadek.

9. Urząd, do którego przesyłkę przekazano, bada ją, gdy przybędzie na miejsce, dokładnie, biorąc za podstawę boletę oddaną przez osobę idącą z transportem, ewentualnie wspomniane pod 8. doniesienie, a jeżeli wszystko odbyło się bez usterek, potwierdza na tej bolecie okoliczność, że postąpiono z przesyłką stosownie do podanego tam jej przeznaczenia, n. p., że wywieziono ją poza obszar akcyzowy i wręcza tę boletę za potwierdzeniem osobie idącej z transportem.

10. Boletę zaopatrzoną urzędowem potwierdzeniem (9) ma strona zwrócić przekazującemu urzędowi niezawodnie w ciągu 48 godzin, licząc od chwili potwierdzenia.

W przeciągu tego samego czasu należy także donieść temuż urzędowi o ewentualnem zgubieniu bolety.

11. Jeżeliby potwierdzonej bolety przekazującemu urzędowi w wyznaczonym czasie (10) nie oddano, lub też przypadkowego zagubienia jej w tym samym czasie nie zgłoszono i gdyby dostawienia i postąpienia z przesyłką stosownie do jej przeznaczenia nie można było urzędownie sprawdzić, wówczas należy wdrożyć w myśl ustawy postępowanie karne i zażądać natychmiastowego uiszczenia należytości przypadających od przekazanych towarów.

12. Na te bolety, których nie można wydać wraz z urzędowem potwierdzeniem (9) zaraz po stawieniu przesyłki w urzędzie, otrzymuje przewożący lub osoba idąca z transportem urzędowe poświadczenie, stwierdzające oddanie bolety i dostawę przesyłki.

Poświadczenie to należy w wyznaczonym czasie (10) wręczyć urzędowi przekazującemu.

Przekazywanie pod urzędowym konwojem.

§ 15.

Jeżeli przekazujący urząd chce przesłać przekazaną przesyłkę pod urzędowym konwojem, wówczas stosuje się analogicznie postanowienia § 13; odpada tylko obliczanie i składanie zabezpieczenia a zatem i zwrot tegoż; zamiast bolety depozytowej wydaje się boletę przekazową, którą konwojujący funkcyonaryusz urzędu ma oddać temu urzędowi akcyzowemu, na który przekaz opiewa, a po zaopatrzeniu jej przez ten urząd potwierdzeniem dostawy zwrócić urzędowi przekazującemu.

Jeżeli podlegającego podatkowi przedmiotu, który przekazano, nie dostawiono do dotyczącego urzędu liniowego bądź w całości bądź w części, wówczas należy od tego przedmiotu, względnie od brakującej jego części, uiścić podatek spożywczy wraz z innemi należytościami chyba, że przedmiot ten uległ podczas transportu przypadkowemu zniszczeniu.

Wykazanie się z nabycia wymienionych w taryfie liniowego podatku spożywczego przedmiotów, które napotkano podczas transportu w krakowskim okręgu kontrolnym bez bolety płatniczej lub przekazowej.

§ 16.

Nabycie przedmiotów wymienionych w taryfie liniowego podatku spożywczego nie pokrytych boletą podatkową (boletą płatniczą lub przekazową), które napotkano w okręgu kontrolnym (§ 3) w transporcie ku wnętrzu obszaru akcyzowego, można na żądanie organów kontrolujących wykazać:

a) rachunkami, potwierdzeniami dostawy, listami przewozowymi, notami wydawanemi przy sprowadzaniu towarów i t. p.; muszą one zawierać: dzień wystawienia, nazwisko sprzedającego, względnie wysyłającego, nazwisko kupującego lub odbiorcy, rodzaj i ilość litrów, kilogramów, względnie sztuk sprzedanych lub przesłanych przedmiotów taryfowych, albo

b) kartą kontrolną, którą wystawia na żądanie wysyłającego urząd akcyzowy najbliższy jego miejsca zamieszkania lub lokalu przemysłowego, jeżeli wysyłający należące doń towary będące przedmiotem taryfy liniowego podatku spożywczego albo sam do wnętrza obszaru akcyzowego przewozi, albo też przez swych domowników lub służbę przewozić każe.

Powyższe dokumenty można tylko wtedy uważać za ważny dowód nabycia, jeżeli wystawiono je, a mianowicie, dokumenty pod a) tego samego dnia, zaś dokumenty pod b) najdalej dzień przedtem, zanim je w powyższym celu okazano. Każde okazanie tych dokumentów w celu wykazania się z nabycia mają kontrolujące organa na nich zanotować.

Część trzecia.

Szczegółowe postanowienia o liniowym podatku spożywczym.

ROZDZIAŁ PIERWSZY.

O obrocie przedmiotami taryfowymi na kolejach żelaznych przecinających linię akcyzową.

§ 17.

Postanowienie zawarte w § 11 przepisu o obrocie na austryackich kolejach żelaznych dotykających linii cłowej (Dz. u. p. 1857, Nr. 175), według którego lokale i budynki przeznaczone do ruchu kolejowego znajdujące się na stacyach takich kolei żelaznych, które transportują towary i rzeczy będące przedmiotem urzędowania cłowego lub kontroli, podlegają urzędowej kontroli skarbowej i wobec tego mają do nich zastosowanie postanowienia o rewizyach zawarte w §§ 271, 272 i t. d. ordynacyi o cłach i monopolach państwowych, odnosi się, o ile rozchodzi się o kontrolę podatku spożywczego, także i do lokalności i budynków przeznaczonych do technicznego ruchu, jeżeli one znajdują się na położonych wewnątrz linii akcyzowej stacyach takich kolei żelaznych, które przecinają linię akcyzową.

Dla ułatwienia urzędowej kontroli skarbowej na położonych w obrębie linii akcyzowej dworcach kolei żelaznych przecinających tę linię, można, o ileby to nie spowodowało przeszkody ruchu, wziąć pod urzędowe zamknięcie zewnętrzne bramy tych dworców, tudzież magazyny kolejowe.

Tramwaje muszą się w celu przeprowadzenia przepisanej czynności urzędowej zatrzymywać przy przekraczaniu linii akcyzowej przed znajdującymi się tamże urzędami liniowymi.

§ 18.

Na obszarze akcyzowym wolno wyładowywać przywiezione kolejami żelaznemi pakunki podróżne, tudzież zwykłe i pospieszne przesyłki, tylko na placach stacyjnych tych kolei.

Wyjątek stanowią w tym względzie tylko nieprzewidziane i konieczne przypadki, jeżeli doniesie się o nich natychmiast najbliższemu organowi kontrolującemu.

§ 19.

Do nadeszłych na taki plac stacyjny (§ 18) przedmiotów objętych taryfą liniowego podatku spożywczego ma się, zanim się je stamtąd wywiezie lub też odbierze do użytku na samym placu stacyjnym, stosować postanowienia §§ 9 do 15 włącznie.

ROZDZIAŁ DRUGI.

Postanowienia co do obrotu przedmiotami objętymi taryfą liniowego podatku spożywczego przywożonymi wodą na statkach.

Miejsca lądowania.

§ 20.

Lądowanie ze statkami przychodzącymi do Krakowa Wisłą jest dozwolone tylko w miejscach do tego przeznaczonych i jako takie oznaczonych.

Miejsca lądowania rozciągają się:

A) Na lewym brzegu Wisły:

I. od ujścia nowo uregulowanej rzeki Rudawy (tabl. 1) aż do ulicy królowej Jadwigi (tabl. 2);

II. od ul. Kościuszki Nr. domu 2 (tabl. 3) do starego łożyska Rudawy (tabl. 4);

III. od ul. Krakowskiej (tabl. 5) do ulicy Starowiślnej (tab. 6);

IV. od dolnego mostu kolejowego na Wiśle (tabl. 7) do budynku stacyjnego stacyi kolejowej Grzegórzki (tabl. 8);

B) Na prawym brzegu Wisły:

V. od ul. Zamkowej w Dębnikach (tabl. 9) do ul. Rybackiej (tabl. 10).

Ograniczenia i zakazy istniejące dotychczas co do lądowania zagranicznych statków pozostają niezmienione.

Donoszenie o przybijaniu statków w miejscach lądowania.

§ 21.

Jeżeli statek przychodzący Wisłą przybije do któregoś z istniejących w obrębie obszaru akcyzowego miejsc lądowania (§ 20), wówczas obowiązany jest posiadacz lub kierownik statku, niezależnie od dopełnienia obowiązków ciążących na nim ze względu na istniejące przepisy, dotyczące policyi wodnej i policyi bezpieczeństwa, zgłosić natychmiast przybycie i wylądowanie statku w tym, jako urząd wodny funkcyonującym urzędzie, w którego urzędowym okręgu leży miejsce lądowania.

Jeżeli ma nastąpić wyładowanie statku, wówczas ma strona te towary, które są przeznaczone do konsumcyi na obszarze akcyzowym lub też mają być przekazane (§ 12 ustęp pierwszy), oznajmić przedtem przepisowo w dotyczącym urzędzie. Dopiero po przeprowadzeniu urzędowej czynności i po otrzymaniu od tego urzędu pozwolenia na wyładowanie, można przystąpić do wyładowania.

Ułatwienia dla ruchu na Wiśle na łodziach rybackich.

§ 22.

Dla ruchu na Wiśle na małych łodziach służących wyłącznie tylko do celów rybackich może Władza skarbowa I. instancyi, względnie miejska Administracya akcyzy, przyznać pewne ułatwienia.

ROZDZIAŁ TRZECI.

Postanowienia o postępowaniu z bydłem wymienionem pod poz. 4, 5 i 6 taryfy na centralnej targowicy bydła.

Postępowanie z nieopodatkowanem bydłem doprowadzanem na centralną targowicę bydła z poza linii akcyzowej.

§ 23.

Na centralną targowicę bydła położoną w obrębie Krakowskiego obszaru akcyzowego można wprowadzać żywe bydło wymienione pod poz. 4, 5 i 6 taryfy przez linię akcyzową bez opodatkowania, z tem zastrzeżeniem, że albo opodatkuje się je do konsumcyi na obszarze akcyzowym albo też wyprowadzi się je napowrót poza ten obszar.

Centralna targowica musi być otoczona przynajmniej na dwa metry wysokiem ogrodzeniem, w którem mogą się znajdować, względnie stać otworem, tylko takie wejścia i wyjścia, które są dla przechodu potrzebne.

Targowica stanowi dla umieszczonego tamże urzędu i jego organów plac urzędowy.

Bydło przeznaczone na targ, przybywające na stacyę kolejową Grzegórzki można, jeżeli się to odbywa pod urzędowym dozorem, wprowadzać do stajen na targowicy wprost z wagonów bez zachowania szczególnych formalności.

Bydło przeznaczone na centralną targowicę, wyładowane na obszarze akcyzowym na innej stacyi kolejowej, jakoteż bydło nie wprowadzane na obszar akcyzowy koleją żelazną, należy oznajmić w urzędzie istniejącym na dotyczącej stacyi kolejowej względnie w miejscu przekroczenia linii akcyzowej jako przeznaczone na centralną targowicę, poczem urząd ten postąpi z niem według postanowień odnoszących się do towarów przeznaczonych do przewozu.

Bydło przeznaczone na konsumcyę na obszarze akcyzowym ma się opodatkować zawsze przy wyprowadzeniu go z targowicy w istniejącym tam urzędzie.

Bydło rogate oznajmione do opodatkowania według poz. taryfy 4 lit. b) lub c) jakoteż świnie oznajmione do opodatkowania według poz. taryfy 6 lit. a) albo b) muszą być przed opuszczeniem targowicy urzędownie odważone i urzędownie oznaczone, w przeciwnym bowiem razie podlegają opodatkowaniu według poz. taryfy 4 lit. a) względnie poz. taryfy 6 lit c).

W razie wypędzania bydła z targowicy bez uiszczenia podatku napowrót poza linię akcyzową, mają zastosowanie przepisy o przekazywaniu podlegających opodatkowaniu przedmiotów taryfowych (§ 12), względnie, o ile chodzi o świnie zabite na export, przytoczone poniżej postanowienia rozdziału czwartego.

Jeżeli bydło rogate wymienione pod poz. 4 lit. a) b) i c) taryfy wyprowadza się z targowicy na obszar akcyzowy do celów gospodarczych z zastrzeżeniem zwrotu podatku w razie wyjścia napowrót z tego obszaru, wówczas mają do tego bydła zastosowanie postanowienia § 30 L. 1.

Postępowanie z bydłem przychodzącem na centralną targowicę z obszaru akcyzowego.

§ 24.

Gdy na centralną targowicę doprowadza się żywe bydło wymienione pod poz. 4, 5 i 6 taryfy z obszaru akcyzowego, wówczas, aby umożliwić

wyprowadzenie tego bydła napowrót z targowicy bez opłaty podatku, stosuje się do niego z reguły analogicznie postanowienia o postępowaniu z bydłem wypędzanem na paszę (§ 29).

Jeżeli jednak przyprowadza się na targowicę na sprzedaż bydło wymienione pod poz. 4 lit. a), b) i c) taryfy, które sprowadzono na obszar akcyzowy za zabezpieczeniem podatku spożywczego i innych należytości do celów gospodarczych, wówczas zwraca się stronie, bez względu na czas, jaki upłynął między sprowadzeniem go a wyprowadzeniem na targ, ten podatek spożywczy wraz z innemi należytościami, który uiszczono przy sprowadzeniu, odbierając od niej napowrót boletę depozytową z umieszczonem na grzbiecie jej potwierdzeniem odbioru strony i postępuje się potem z tem bydłem tak, jak gdyby ono nadeszło na targowicę z poza linii akcyzowej.

Zwrot podatku spożywczego uiszczonego przed rzezią bydła w rzeźni.

§ 25.

Gdyby zwierzę opodatkowane przed zabiciem go w rzeźni zostało uznane po rzezi jako nie nadające się dla ludzi do spożycia i wskutek tego przeznaczone na zniszczenie, wówczas zwraca się na żądanie strony uiszczony za nie podatek spożywczy wraz z innemi należytościami. W tym celu ma strona przedłożyć certyfikat wystawiony przez Dyrekcyę rzeźni, w którym musi być potwierdzone, że zwierzę, za które żąda się zwrotu podatku, uznano rzeczywiście za nienadające się dla ludzi do spożycia i że je zniszczono.

Jeżeli tylko pojedyncze części wydzielono jako nienadające się dla ludzi do spożycia, wówczas nie zwraca się zapłaconego podatku spożywczego.

Zwrot podatku przyznaje Władza skarbowa I. instancyi, względnie miejska Administracya akcyzy, po zbadaniu przedłożonych przez stronę dowodów.

ROZDZIAŁ CZWARTY.

Postanowienia o postępowaniu transitowem ze świniami bitemi na krakowskim obszarze akcyzowym na wywóz z tegoż.

Pozwolenie na zastosowanie postępowania transitowego przy rzezi świń przeznaczonych na wywóz z obszaru akcyzowego.

§ 26.

Osobom, które trudnią się w obrębie linii akcyzowej na większą skalę rzezią świń przeznaczonych po zabiciu do wywozu z obszaru akcyzowego

zezwala się na pisemną prośbę, którą należy wnieść do Władzy skarbowej I. instancyi, a jeżeli pobór podatku spożywczego poruczono gminie, do miejskiej Administracyi akcyzy, na zastosowanie co do tych zwierząt i to wyłącznie tylko w podanym wyżej celu, unormowanego przytoczonemi poniżej postanowieniami postępowania transitowego, zastrzegając możność odwołania pozwolenia każdego czasu w razie nadużycia.

W podaniu należy wymienić, w jakich rozmiarach i w których miejscach mają się rzezie odbywać. Do przeprowadzania tych rzezi musi się mieć odpowiednie lokalności, których na podstawie orzeczenia kompetentnej władzy wolno używać na ten cel.

Warunki i zarządzenia kontrolne, pod któremi będzie się dawać pozwolenie na bicie świń z zastosowaniem postępowania transitowego poza obrębem miejskiej rzeźni, ustanowi w każdym poszczególnym przypadku Władza skarbowa I. instancyi, względnie miejska Administracya akcyzy.

Postępowanie przy biciu świń z zastosowaniem postępowania transitowego w mieskiej rzeźni.

§ 27.

Jeżeli świnie bije się w miejskiej rzeźni, wówczas należy postępować w następujący sposób:

1. Podatek spożywczy wraz z innemi należytościami przypadający od świń przeznaczonych na rzeź musi się albo w każdym poszczególnym przypadku złożyć za wydaniem bolety depozytowej, albo też raz na zawsze zabezpieczyć i to albo zapomocą prawnie obowiązującego rewersu zeznanego według wzoru 3), albo też przez złożenie kaucyi, której wysokość wyznacza Władza skarbowa I. instancyi, względnie miejska Administracya akcyzy. Wzór 3.

2. Rzezie mają się odbywać tylko w osobno na to przeznaczonych halach albo przynajmniej w osobnym w podaniu wymienionym oddziele rzeźni. Dla umożliwienia kontroli tych rzezi należy czas, kiedy się mają rozpocząć oznajmiać urzędowi akcyzowemu w rzeźni.

Zabite świnie, za które ma się zwrócić złożony podatek spożywczy i inne należytości, albo też zwolnić rewers lub kaucyę, mogą być wprawdzie obdarte ze skóry i wypatroszone, nie można ich jednak dzielić. Wolno jedynie tylko odciąć głowę.

3. Świnie, które zabito z przeznaczeniem do wywozu z obszaru akcyzowego, musi się wraz z odpadkami przydatnemi dla ludzi do spożycia (wątroba, płuca, śledziona) dostawić do urzędu akcyzowego w rzeźni.

Za odpadki zwierząt przydatne dla ludzi do spożycia, które mają na obszarze akcyzowym pozostać, należy uiścić przypadający podatek spożywczy wraz z innemi należytościami.

4. Przeznaczone do wywozu poza linię akcyzową zabite świnie, jakoteż przydatne dla ludzi do spożycia odpadki tychże, przekazuje dotyczący urząd akcyzowy, stosując postanowienia o postępowaniu przekazowem, do tego liniowego urzędu akcyzowego, przez który ma nastąpić wywóz z obszaru akcyzowego.

Obowiązek wysyłającego do płacenia strawnego na rzecz organów administracyi podatku spożywczego.

§ 28.

Ten, kto wysyła z zastosowaniem postępowania transitowego świnie zabijane poza obrębem miejskiej rzeźni, jest obowiązany płacić strawne na rzecz tych organów administracyi podatku spożywczego, do których należy przeprowadzenie urzędowych czynności co do tych przesyłek w miejscu, gdzie się te świnie zabija. Wysokość strawnego, tudzież sposób uiszczenia go, zawiadomi się wysyłającego w pozwoleniu (§ 26).

ROZDZIAŁ PIĄTY.

Postanowienia o wolnem od opodatkowania postępowaniu z bydłem pędzonem na paszę i o zwrocie podatku od bydła rogatego służącego do celów gospodarczych, tudzież od bydła, które padło.

Postępowanie z bydłem wypędzanem na paszę.

§ 29.

Bydło podlęgające podatkowi, które ma się z zastrzeżeniem wolnego od podatku powrotu wypędzić z obszaru akcyzowego na paszę, musi się zarówno przy wyjściu z tego obszaru, jak i przy powrocie, oznajmić w dotyczącym urzędzie akcyzowym.

Oznajmienie ma zawierać: nazwisko strony, rodzaj i ilość bydła wypędzanego na paszę i stopę taryfową, pod którą podpada, a o ile chodzi o by-

dło rogate, także jak najdokładniejszy opis każdej szuki według maści, płci i ewentualnie szczególnych znamion, jeżeli je ma, w końcu czas względnie dzień, kiedy ma nastąpić powrót.

Po przeprowadzeniu urzędowych oględzin wychodzącego bydła wydaje się stronie boletę wystawioną zgodnie z oznajmieniem.

Jeżeli bydło wraca w oznaczonym terminie naraz, wówczas odbiera się boletę.

Jeżeli zaś powrót odbywa się partyami, natenczas ma to strona oznajmić; poszczególne partye odpisuje się wtedy aż do wyczerpania na odwrotnej stronie bolety, która aż do tego czasu pozostaje w rękach strony.

Gdyby bydło powracało dopiero po upływie wyznaczonogo terminu a przedłużenia tegoż nie uzyskano, wówczas podlegają te sztuki bydła, które wracają po terminie, taryfowemu opodatkowaniu.

Zwrot podatku od bydła rogatego sprowadzonego do celów gospodarczych i od bydła rogatego, które padło.

§ 30.

Osoby, które bydło rogate wymienione pod poz. tar. 4. lit. a) b) i c) sprowadzają na obszar akcyzowy do celów gospodarczych i chcą na wypadek wyprowadzenia go napowrót zastrzedz sobie prawo zwrotu uiszczonego zań liniowego podatku spożywczego i innych należytości obowiązane są nietylko zgłosić to bydło według taryfy w tym urzędzie liniowym, przez który je wprowadzają, lecz także podać łatwo w oczy wpadające znamiona tegoż n. p. płeć i maść, i zarazem złożyć jako zabezpieczenie (§ 13) przypadający od niego podatek spożywczy wraz z innemi należytościami. Znamiona zwierząt uwidacznia się w bolecie depozytowej.

Gdy bydło opisane w bolecie depozytowej wyprowadza się napowrót, wówczas ma strona oddać tę boletę w dotyczącym urzędzie akcyzowym.

Jeżeli się przy urzędowych oględzinach okaże, że znamiona bydląt zgodne są ze znamionami podanemi w bolecie, wtedy wypłaca się stronie złożoną należytość napowrót za potwierdzeniem odbioru i zwrotem bolety depozytowej.

Gdyby przy urzędowych oględzinach zauważano, że bydło jest zamienione, wówczas traci strona prawo do zwrotu podatku i stosownie do okoliczności może nastąpić wdrożenie skarbowego postępowania karnego.

2) O zwrot podatku spożywczego i innych należytości za bydlę, które jeszcze przed zabiciem padło, ma strona prosić osobnem pisemnem podaniem Władzę skarbową I. instancyi, względnie miejską Administracyę akcyzy.

Do podania należy dołączyć: a) boletę płatniczą lub depozytową na podatek spożywczy zapłacony od padłego bydlęcia i b) wystawiony przez właściwy organ certyfikat, w którym stwierdzono urzędowe zniszczenie bydlęcia z wyłączeniem lub bez wyłączenia pojedyńczych części mięsnych nadających się dla ludzi do spożycia.

Jeżeli takie części pozostawia się stronie, wówczas zwraca się tylko, kwotę pozostającą po potrąceniu podatku spożywczego i innych należytości przypadających od tych części.

ROZDZIAŁ SZÓSTY.

Postanowienie o wywozie piwa z obszaru akcyzowego z zastrzeżeniem zwrotu podatku.

Postanowienia ogólne.

§ 31.

W razie wywozu poza linię akcyzową w beczkach, beczkowozach, rezerwoarach transportowych lub we flaszkach przynajmniej pół hektolitra piwa przyznaje się na żądanie strony zwrot dodatku do podatku od piwa, względnie liniowego podatku spożywczego, ewentualnie także dodatku gminnego, względnie opłaty gminnej, tych ostatnich w miarę istniejących w tym względzie osobnych przepisów, jeżeli do tego piwa nie dodano po wyrobieniu, względnie po sprowadzeniu go, żadnej przymieszki, n. p. wody i jeśli piwo to zostało na podstawie urzędowego zbadania uznane za nadające się dla ludzi do spożycia i wykazało po wydzieleniu z niego kwasu węglowego przynajmniej $2^1/_2$ stopnia cukromierza.

Tytułem państwowego dodatku do podatku, względnie liniowego podatku spożywczego, od piwa zwraca się od każdego hektolitra w czasie od 1. lipca 1911 do włącznie 31. sierpnia 1911 po 1 K 48 h., a od 1. września 1911 począwszy po 2 K.

Pozwolenie na wywóz piwa.

§ 32.

Kto chce wywozić piwo z obszaru akcyzowego za zwrotem dodatku do podatku od piwa, względnie liniowego podatku spożywczego, musi prosić o pozwolenie na to na piśmie Władzę skarbową I. instancyi.

Pozwolenie daje się na przeciąg jednego roku z zastrzeżeniem, że w razie nadużycia można je każdej chwili odwołać, każdemu kto na obszarze akcyzowym wyrabia piwo, jakoteż każdemu, kto na tym obszarze trudni się handlem piwa, jeżeli zobowiąże się pozwolić kontrolującym organom wglądać do swych ksiąg i jeżeli nie był uznany winnym przemytnictwa ani też ciężkiego przekroczenia przepisów skarbowych o obrocie cłowym lub postępowaniu podatkowem.

Wykluczenie od uzyskania pozwolenia na wywóz piwa z obszaru akcyzowego za zwrotem podatku z powodu skazania za przemytnictwo lub ciężkie przekroczenie skarbowe gaśnie po upływie trzech lat licząc od dnia, w którym dotyczący wyrok stał się prawomocny.

W przypadkach zasługujących na uwzględnienie może Ministerstwo skarbu dozwolić wyjątków w tym względzie.

Wywóz piwa we flaszkach.

§ 33.

W razie wywozu piwa we flaszkach należy przestrzegać następujących postanowień:

a) Przesyłka, którą się naraz wywozi, musi wprawdzie zawierać przynajmniej pół hektolitra piwa, może się jednak składać z kilku kolli, zawierających każde mniej niż pół hektolitra; wszystkie te kolli muszą jednak pochodzić od tego samego nadawcy;

b) w jednem i tem samem kollo mogą się znajdować tylko flaszki tego samego kształtu i tej samej wielkości;

c) jako zawartość flaszek przyjmuje się 95% przeciętnej pojemności oznaczonej urzędowo dla każdego typu flaszek z osobna.

Tę przeciętną pojemność oznacza się w następujący sposób:

Z każdego typu flaszek przeznaczonych na wywóz wybiera organ kontrolujący według własnego uznania po pięć flaszek, które następnie napełnia się wodą aż po górną krawędź szyjki. Mierzenie odbywa się z dokładnością jednego centylitra; sprawdzanie pojemności flaszek przeprowadza się za pomocą szklanej kolbki mierniczej zaopatrzonej podziałką wskazującą co najmniej połówki centylitrów. Ułamki wynoszące pół lub mniej niż pół centylitra (0·005 litra) należy opuszczać, zaś ułamki ponad pół centylitra zaokrąglać na cały centyliter (0·01 litra).

Przecięcie z pojemności pięciu flaszek, przy obliczeniu którego należy co do opuszczania, względnie zaokrąglania ułamków, postępować podobnie, jak podano powyżej, będzie przedstawiać przeciętną zawartość dotyczącego typu

flaszki. Oznaczanie tej przeciętnej zawartości ma przeprowadzać kierownik nadzoru straży skarbowej, względnie główny Urząd akcyzowy miejski, w lokalu przedsiębiorstwa, w obecności strony. U stron, które zgłaszają wywozy piwa częściej, ma się przedsiębrać tego rodzaju oznaczanie przeciętnej zawartości raz do roku, u innych zaś stron od przypadku do przypadku.

O wyniku oznaczenia zawartości flaszek należy spisać protokół; protokół ten ma się przechować w dotyczącym urzędzie akcyzowym wraz z przemierzonemi flaszkami, które w celu stwierdzenia tożsamości zaopatrza się ołowianą plombą lub lakową pieczęcią.

W celu stwierdzenia tożsamości zaopatrza się każdą z tych pięciu flaszek prócz tego jeszcze małą tabliczką, którą przytwierdza się na szyjce flaszki za pomocą urzędowej plomby ołowianej lub lakowej pieczęci. Na tej tabliczce należy wyraźnie i czytelnie podać: nazwisko przedsiębiorcy, przeciętną zawartość flaszki i datę ostatniego zbadania pojemności.

Flaszki, w powyższy sposób sprawdzone i znakami identyczności zaopatrzone, należy wraz z protokołem złożyć w każdym urzędzie akcyzowym, przez który strona chce wywozić piwo we flaszkach.

Przeprowadzając z przesyłkami przeznaczonemi na wywóz urzędową czynność, należy przez porównanie zewnętrznego wyglądu flaszek przeznaczonych do wysłania i flaszek złożonych w urzędzie stwierdzić, że jedne i drugie nie różnią się między sobą.

d) flaszki z piwem należące do pewnej przesyłki muszą być tak zapakowane, aby ich ilość w każdem poszczególnem kollo była podzielna przez 10, 12 lub 25;

e) ilość piwa wywożoną we flaszkach oznacza się, podając ilość i policzalną zawartość flaszek n. p. 50 flaszek po 1 litrze, 100 flaszek po 0·5 litra i t. d.;

f) na wywozy piwa we flaszkach ma się prowadzić księgę przemysłową, do której należy zapisywać pozycya za pozycyą, pod bieżącymi numerami, dzień wysłania, ilość kolli i flaszek, tudzież policzalną ich zawartość, jakoteż ogólną ilość piwa;

g) wysyłający piwo we flaszkach mają na wywóz piwa prowadzić rejestry jukstowe, drukowane na żółtym papierze według wzoru 4), które można nabywać za zwrotem kosztów nakładu w Ekonomacie krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie. Wzór 4.

Do tych rejestrów należy zapisywać pozycya za pozycyą pod bieżącymi numerami z powołaniem się na odnośną pozycyę księgi przemysłowej, nazwisko wysyłającego, przewoźnika i odbiorcy, ilość kolli i ilość flaszek zapakowanych w każdem kolli, policzalną zawartość flaszek, dalej ogólną ilość piwa, dzień wysłania i urząd akcyzowy, przez który piwo ma być wywiezione;

h) zgodnie z jukstą rejestru należy wystawić boletę i po podpisaniu jej przez wysyłającego oddać ją przewoźnikowi.

Wywóz piwa w beczkach, beczkowozach i rezerwoarach transportowych.

§ 34.

Jeżeli wywóz piwa odbywa się w beczkach, beczkowozach, albo w rezewoarach transportowych, wówczas wolno używać do tego tylko naczyń transportowych przepisowo cechowanych. Beczki muszą mieć pojemność 25, 50, 100 albo 200 litrów, zaś beczkowozy, tudzież rezerwoary transportowe (cysterny) pojemność najmniej 20 hektolitrów. Każde naczynie transportowe ma być zaopatrzone 8 do 10 centymetrów szerokim, białą, trwałą farbą pociągniętym prostym szlakiem, umieszczonym na ocechowanem dnie beczki tuż pod znakiem cechowniczym, względnie na czole rezerwoaru.

Kto wywozi piwo za zwrotem dodatku do podatku, względnie liniowego podatku spożywczego od piwa, w beczkach, beczkowozach i rezerwoarach transportowych, ma prowadzić na ten cel rejestry juxtowe sporządzone na niebieskim papierze według wzoru 5. Te rejestry można nabywać za zwro- Wzór 5.
tem kosztów nakładu w Ekonomacie krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie.

Do tych rejestrów należy zapisywać pozycya za pozycyą, pod bieżącymi numerami, z powołaniem się na odnośną pozycyę księgi przemysłowej, nazwisko przedsiębiorcy browaru, przewoźnika i odbiorcy przesyłki, ilość naczyń transportowych, ilość piwa, tudzież dzień wysłania i urząd akcyzowy, przez który wywóz ma nastąpić.

Te same daty mają zawierać wycięte z rejestrów bolety, które po podpisaniu ich przez przedsiębiorcę należy wręczyć przewoźnikowi.

Postępowanie z piwem przeznaczonem na wywóz w urzędzie, przez który się je wywozi.

§ 35.

Piwo, które ma się z obszaru akcyzowego wywieść za zwrotem dodatku do podatku od piwa, względnie liniowego podatku spożywczego, musi się dostawić do tego urzędu akcyzowego, przez który ma nastąpić wywóz i poddać tam badaniu co do ilości i co do nadawania się dla ludzi do spożycia.

W tym ostatnim celu należy otworzyć przynajmniej jeden procent flaszek, a jeżeli piwo wysyła się w innych naczyniach transportowych, przynajmniej jedno z naczyń, na wybór którego strona nie może mieć wpływu. Flaszki otwarte do badania można albo wywieść z zastrzeżeniem zwrotu podatku, albo zastąpić je innemi pełnemi flaszkami mającemi ten sam kształt i tę samą zawartość. Jeżeli pobór podatku spożywczego wykonują państwowe organa skarbowe, ma powyższe badanie przeprowadzać jeden urzędnik skarbowy i dwaj funkcyonaryusze straży skarbowej.

Piwo, co do którego ma się przeprowadzić postępowanie wywozowe, ma wysyłający dostawić do urzędu, przez który ma się je wywieść, w stanie nadającym się do przeprowadzenia tego postępowania i na własne ryzyko i koszta, wykonać według wskazówek tego urzędu potrzebne w tym celu roboty ręczne, jak wyładowanie i załadowanie, tudzież otwieranie i zamykanie flaszek i innych naczyń transportowych.

Jeżeli przy tej urzędowej czynności nie zajdą żadne usterki, wówczas potwierdzają kontrolujące organa na grzbiecie przedłożonej przez przewoźnika bolety, że piwo nadaje się dla ludzi do spożycia i że je faktycznie wywieziono, zaopatrują to potwierdzenie swoim podpisem i odciskiem urzędowej pieczęci i wręczają boletę przewoźnikowi.

Wykonanie i wynik tej urzędowej czynności zapisuje interweniujący przy niej organ do prowadzonego w tym celu zapisku na wywozy, podając zarazem w potwierdzeniu umieszczonem na grzbiecie bolety na wywóz piwa pozycye tego zapisku.

Ten, kto wywozi piwo z zastrzeżeniem zwrotu podatku ma bolety zebrane w ciągu całego miesiąca kalendarzowego przedłożyć celem sprawdzenia i asygnowania wypłaty, najpóźniej 10 dnia następującego miesiąca za konsygnacyą Władzy skarbowej I. instancyi, względnie wymienionemu w pozwoleniu organowi miejskiemu i dołączyć dotyczące rejestry.

Prawo żądania zwrotu dodatku do podatku od piwa, względnie liniowego podatku spożywczego, gaśnie, jeżeli nie zrobiło się z niego użytku przed upływem ustanowionego powyżej terminu.

Przedsiębranie urzędowej czynności z piwem przeznaczonem na wywóz w piwnicach składowych browaru, względnie handlującego piwem.

§ 36.

Na żądanie strony można sprawdzać ilość piwa, jego nadawanie się dla ludzi do spożycia, tudzież jego zawartość extraktu w piwnicach składowych browaru, względnie handlującego piwem.

W tym celu ma wysyłający przedłożyć wyciętą z rejestru na wywóz (§ 33 lit. G. i § 34 ustęp drugi) i należycie wypełnioną boletę kierownikowi nadzoru straży skarbowej, który ma sobie poruczoną kontrolę browaru, względnie piwnic składowych, albo też wymienionemu w pozwoleniu miejskiemu organowi. Organ ten bada przesyłkę, porównuje ją z datami podanemi w bolecie i jeżeli nie zajdą żadne usterki, nakłada urzędowe zamknięcia na naczyniach transportowych, które muszą być dobrze zaopatrzone i nadawać się do urzędowego zamknięcia, względnie na kolli, zawierające flaszki z piwem, następnie potwierdza na grzbiecie bolety przeprowadzenie urzędowej czynności, podając zarazem ilości nałożonych urzędowych zamknięć i wręcza boletę stronie z uwagą, że boleta ta ma się znajdować przy przesyłce aż do nadejścia jej do urzędu, przez który ma się ją wywieźć.

Jeżeli powyższe urzędowe czynności przeprowadzają państwowe organy skarbowe, wówczas musi je przeprowadzić kierownik nadzoru lub w razie przeszkody kierownik oddziału przybrawszy sobie do tego jednego nadstrażnika skarbowego.

Podczas transportu przesyłki do urzędu, przez który wywóz ma nastąpić, należy przestrzegać postanowień dotyczących transportu nieoclonych przekazanych towarów zagranicznych.

Piwo wzięte pod urzędowe zamknięcie musi się jeszcze tego samego dnia, w którym przeprowadzono co do niego urzędową czynność, dostawić do dotyczącego urzędu akcyzowego; można je jednak w całości lub w części zatrzymać na obszarze akcyzowym, musi się jednak zawiadomić o tem ten organ, który nałożył urzędowe zamknięcia a to w tym celu, ażeby zdjął te urzędowe zamknięcia z zatrzymanych naczyń transportowych lub z kolli i aby zatrzymaną część przesyłki na bolecie odpisał.

Jeżeli przesyłka przybędzie do urzędu, który ją ma odprawić i jeżeli zewnętrzne jej badanie wykaże, że naczynia transportowe, względnie kolli i urzędowe zamknięcia są nienaruszone, jeżeli dalej stwierdzi się zupełną zgodność przesyłki z boletą, wówczas odejmuje urząd nałożone urzędowe zamknięcia, potwierdza na bolecie wyjście przesyłki i wręcza boletę przewoźnikowi.

Urząd, przez który przesyłkę się wywozi, może zaniechać badania ilości piwa i jego nadawania się dla ludzi do spożycia, jeżeli ilość kolli, z których przesyłka się składa, nałożone na kolli urzędowe zamknięcia, jakoteż zewnętrzny stan opakowania (beczki, rezerwoary, kolli) znajdują się w porządku.

Zresztą ma się co do tych przesyłek stosować analogicznie postanowienia zawarte w §§ 33 i 34.

Jeżeli urzędowa czynność z piwem przeznaczonem na wywóz poza linię akcyzową za zwrotem podatku odbywa się w piwnicach składowych browaru, względnie handlującego piwem, wówczas obowiązany jest przedsiębiorca, względnie handlarz, uiszczać we wskazanym mu urzędzie poborowym na rzecz interweniujących przy tej urzędowej czynności organów kontrolujących oznaczone w każdym poszczególnym przypadku należytości chodowe.

ROZDZIAŁ SIÓDMY.

Postanowienia o prywatnych wolnych składach na wino na krakowskim obszarze akcyzowym.

Uzyskanie pozwolenia.

§ 37.

Pozwolenie na prywatne wolne składy na wino na obszarze akcyzowym daje się tylko tym proszącym o to i w sądzie handlowym zaprotokołowanym handlarzom wina, do których administracya skarbowa ma zaufanie, którzy ani nie pozostają w konkursie, ani też nie byli karani za przemytnictwo lub ciężkie przekroczenie skarbowe i którzy stale mieszkają w Krakowie albo mają przynajmniej mieszkającego tam zastępcę.

Pozwolenie na urządzenie wolnego składu na wino daje po zasiągnięciu opinii Izby handlowej krajowa Władza skarbowa wówczas, jeżeli ilość wina rzeczywiście na skład wziętego i ze składu wydanego razem wzięta wynosi rocznie przynajmniej 500 hektolitrów i jeżeli proszący o pozwolenie zobowiąże się, że będzie się ściśle stosował do wszystkich, w interesie Skarbu potrzebnych zarządzeń kompetentnych władz i organów i że zezwoli na każde żądanie kontrolujących organów na przeglądanie swych ksiąg, o ile one dotyczą prowadzenia wolnego składu.

Ilości wina przekazywanych z jednego wolnego składu na wino do drugiego nie wlicza się w ustanowioną powyżej roczną ilość (500 hektolitrów) wina.

Na prywatne wolne składy na wino wolno używać tylko takie budynki i zamknięte lokalności, które uzna się na ten cel za odpowiedne.

Zabezpieczenie.

§ 38.

Aby dać pewność, że przedsiębiorca dopełni zobowiązań ciążących na nim wobec administracyi skarbowej, ma tenże jeszcze przed otwarciem wolnego składu na wino złożyć gotówką lub też w sposób przepisany przy kredycie państwowego podatku spożywczego od wódki, piwa etc. kaucyę odpowiednią do rozmiarów przedsiębiorstwa; kaucyę tą można w razie potrzeby

i podwyższyć. Wysokość tej kaucyi ma odpowiadać pełnej kwocie liniowego podatku spożywczego wraz z innemi należytościami, która przypada od zwykłego zapasu składowego, tj. od tej ilości wina, która w wolnym składzie zwykle znajduje się na zapasie.

Posiadaczy składów, mieszkających w jednem z królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa i posiadających w jednym z nich prawo obywatelstwa i jakąś własność nieruchomą, której rzeczywista wartość daje dostateczną rękojmię dopełnienia zobowiązań ciążących na nich wobec administracyi skarbowej, może Władza skarbowa I. instancyi, względnie miejska Administracya akcyzy, uwolnić od obowiązku składania zabezpieczenia składowego, może jednak ewentualnie żądać od nich wystawienia odpowiedniego, prawnie obowiązującego rewersu.

Weryfikacya.

§ 39.

Prośbę o zezwolenie na wolny skład wina należy wnieść do Władzy skarbowej I. instancyi i dołączyć do niej plan z dokładnym opisem lokalności i ich połączeń na zewnątrz. W prośbie należy podać w przybliżeniu roczny obrót, zwykły zapas składowy, sposób złożenia zabezpieczenia, tudzież osobę kierownika ruchu, jakoteż tę osobę, która będzie organom kontrolującym przy ich czynnościach kontrolnych dawać wyjaśnienia.

Na prośbę tę zarządzi się zbadanie budynków, o które chodzi i opisanych lokalności składowych i spisze się o wyniku tegoż protokół, którego jeden egzemplarz, zaopatrzony urzędowem potwierdzeniem, otrzymuje przedsiębiorca na własne pokrycie; drugi egzemplarz pozostaje u Władzy skarbowej. Odpis tego protokołu otrzymuje Administracya akcyzy gminy miasta Krakowa, jeżeli ona wykonuje pobór podatku liniowego.

Od chwili otrzymania pozwolenia ma przedsiębiorca wolnego składu obowiązek umieścić na zewnątrz nad głównem wejściem do budynku, w którym znajduje się skład, łatwo czytelny napis wskazujący rodzaj przedsiębiorstwa, zaś nad każdem wejściem do poszczególnych lokalności przemysłowych i składowych napis wskazujący ich przeznaczenie i ma napisy te utrzymywać w dobrym stanie.

Gdyby w przeznaczonych na skład lokalnościach, które według wspomnianego powyżej protokołu uznano za odpowiednie, albo też w ich połączeniach na zewnątrz miała zajść jakaś zmiana, to musi się ją najpierw zgłosić i uzyskać na nią urzędowe zezwolenie.

Zabezpieczenie lokalności składowych.

§ 40.

Lokalności przeznaczone na wolny skład na wino muszą być od zewnątrz w sposób pewny odgraniczone, tak aby ilość ich połączeń na zewnątrz można było sprowadzić do miary odpowiadającej potrzebom kontroli skarbowej.

Nawet i w zwykłych godzinach ruchu, które ustanawia się na niedziele i święta od 7 rano do 11 przedpołudniem a na inne dnie od 7 rano do 7 wieczór, może stać otworem tylko jedno połączenie na zewnątrz. Wszystkie inne połączenia na zewnątrz pozostają pod urzędowem zamknięciem.

Inne otwory, przez które możnaby w jakikolwiek bądź sposób, n. p. za pomocą gumowych wężów, wino ze składu zabierać, muszą być przez urzędowe zamknięcie od używania wyłączone, albo też, gdyby to było niedopuszczalne, całkiem usunięte.

Koszta spowodowane temi zarządzeniami, jakoteż koszta urządzeń służących do urzędowego współzamknięcia ma ponosić przedsiębiorca wolnego składu.

Z powodów zasługujących na uwzględnienie może Władza skarbowa I. instancyi, względnie miejska Administracya akcyzy, zezwolić na trzymanie podczas wyznaczonych powyżej godzin ruchu otworem jeszcze drugiego połączenia na zewnątrz, jeżeli przedsiębiorca wolnego składu o to prosi i zobowiazuje się pokryć połączone z tem koszta urzędowego nadzoru skarbowego.

Urzędowy nadzór skarbowy.

§ 41.

Wolny skład na wino podlega urzędowej kontroli skarbowej. Przedsiębiorca jest obowiązany dawać kontrolującym organom przy badaniach i rewizyach wszelkie wyjaśnienia i dowody potrzebne do kontroli i być im, gdyby tego żądały przy ich urzędowych czynnościach sam albo też przez swą służbę pomocny. Ma się on również poddać każdego czasu wszystkim tym zarządzeniom kompetentnych władz, względnie organów skarbowych, które ze względu na kontrolę skarbową uzna się za potrzebne.

Jeżeli budynek, gdzie znajduje się wolny skład, jest częścią składową całego kompleksu budynków, wówczas rozciąga się kontrola podatkowa także i na ten ostatni, jeżeli i o ile tenże ma wewnętrzne połączenie z wolnym składem, np. przez wspólne podwórze. Tylko lokalności mieszkalne są z pod kontroli wyjęte.

Wolne składy o wielkich rozmiarach ruchu może Władza skarbowa I. instancyi, względnie miejska Administracya akcyzy, poddać pod stałą urzędową kontrolę podatkową. W tym przypadku obowiązany jest przedsiębiorca dostarczyć do użytku organów podatkowych przeznaczonych do stałego nadzoru bezpłatnie lokal nadający się do czynności kancelaryjnych, zaopatrzyć ten lokal na własny koszt potrzebnymi stołami, stołkami i t. p. tudzież opalać i oświetlać go.

Lokal ten ma być tak położony, aby można było z niego łatwo obserwować połączenia wolnego składu na zewnątrz.

Władza skarbowa I. instancyi, względnie miejska Administracya akcyzy, może także, jeżeli to uzna za potrzebne, zarządzić na stałe lub czasowo urzędowe współzamknięcie bądź znajdujących się w wolnym składzie zapasów wina, bądz też lokalności wolnego składu.

W wolnym składzie i w kompleksie budynków, względnie w tej części tego kompleksu, z którą skład pozostaje w wewnętrznem połączeniu, nie może się odbywać ani wyszynk ani też jakakolwiek inna sprzedaż wina wprost do konsumcyi.

Do przechowywania wina wolno w wolnych składach na wino używać tylko przepisowo cechowanych, albo też takich naczyń, których pojemność kontrolujące organa urzędownie sprawdziły i na samych naczyniach uwidoczniły.

W każdym wolnym składzie musi się znajdować i być dla kontrolujących organów na ich żądanie każdej chwili do dyspozycyi jedna przepisowo cechowana miara 1, 10 i 50 litrowa.

Dalsze utrzymywanie istniejących już na obszarze akcyzowym wolnych składów na wino.

§ 42.

Do utrzymywania nadal istniejących już na obszarze akcyzowym wolnych składów na wino nie potrzeba nowego pozwolenia. Muszą one jednak dostosować się w zupełności do podanych powyżej (§ 37, 38, 39, 40 i 41) warunków i zarządzeń kontrolnych. W tym celu może im Władza skarbowa I. instancyi, względnie miejska Administracya akcyzy, zezwolić na pewną zwłokę, której trwanie oznacza się w każdym poszczególnym przypadku stosownie do zachodzących okoliczności.

W przypadkach zasługujących na szczególniejsze uwzględnienie może krajowa Władza skarbowa zezwolić wspomnianym wolnym składom na wino, o ile da się to pogodzić z wymaganiami kontroli skarbowej, na pewne ułatwienia w tym względzie, które należy jednak o ile możności czasowo ograniczyć i w razie nadużycia natychmiast cofnąć.

Przywóz wina do wolnego składu.

§ 43.

W wolnym składzie na wino wolno składać tylko wino, na którem ciąży podatek spożywczy, tudzież takie przedmioty, które są potrzebne do poprawienia jego jakości, podniesienia jego trwałości i do utrzymywania przedsiębiorstwa w ruchu.

Jeżeli do urzędu akcyzowego nadejdzie przesyłka wina przeznaczona do wolnego składu, wówczas należy ją, jako przeznaczoną do złożenia w wolnym składzie, przepisowo oznajmić (§ 9); dotyczący urząd akcyzowy przekaże ją, stosując przepisy o postępowaniu przekazowem, zawsze pod urzędowem zamknięciem i urzędowym konwojem, do głównego Urzędu akcyzowego (§ 12).

Zaraz po nadejściu przesyłki do głównego Urzędu akcyzowego ma strona złożyć w tym urzędzie oznajmienie wzięcia na skład sporządzone na piśmie
Wzór 6. w dwóch egzemlarzach według wzoru 6. Na podstawie tego oznajmienia przedsiębierze główny Urząd akcyzowy w obecności strony zewnętrzne i wewnętrzne oględziny przesyłki i zapisuje wynik do obydwóch egzemplarzy oznajmienia, podając pozycyę, pod którą zapisano przesyłkę na przychód do konta, które ma się prowadzić w urzędzie osobno dla każdego wolnego składu. Jeden egzemplarz (unikat) załatwionego oznajmienia wzięcia na skład zwraca się stronie. Strona ma obowiązek złożyć wino, o które chodzi, jeszcze tego samego dnia w wolnym składzie i zapisać je na przychód do księgi maga-
Wzór 7. zynowej prowadzonej tam dla kontroli według wzoru 7, dołączając do niej oznajmienie wzięcia na skład, z uwidocznioną nań pozycyą przychodu księgi magazynowej. Drugi egzemplarz (duplikat) oznajmienia wzięcia na skład służy jako załącznik konta prowadzonego w głównym urzędzie akcyzowym.

Druki na księgę magazynową wydaje w paginowanych i parafowanych zeszytach, z opieczętowanym urzędownie szwem Władza skarbowa I. instancyi, względnie miejska Administracya akcyzy, za zwrotem kosztów nakładu. Przed wydaniem uwidacznia się na każdym zeszycie nazwisko przedsiębiorcy i miejsce, gdzie znajduje się wolny skład, dla którego druki są przeznaczone.

Przedsiębiorca wolnego składu jest obowiązany przechowywać księgę magazynową przez pięć lat i oddawać ją organom kontroli skarbowej do dyspozycyi na każde ich żądanie.

Podejmowanie wina z wolnego składu.

§ 44

Wydanie wina z wolnego składu może nastąpić:

a) za uiszczeniem podatku, do wolnego obrotu na obszarze akcyzowym, albo b) bez uiszczenia podatku, na wywóz poza linię akcyzową lub w celu

przekazania go do innego, na obszarze akcyzowym położonego wolnego składu na wino.

Każde wydanie wina z wolnego składu musi przedsiębiorca lub jego zastępca oznajmić z reguły przynajmniej trzy godziny przedtem na piśmie według wzoru 8) głównemu Urzędowi akcyzowemu. Termin do oznajmiania Wzór 8. może Władza skarbowa I. instancyi, względnie miejska Administracya akcyzy, o ile to da się pogodzić z kontrolą skarbową, skrócić na prośbę strony w miarę potrzeby aż do jednej godziny.

Oznajmienie wydania wina ze składu ma się wnosić w trzech egzemplarzach oznaczonych jako unikat, duplikat i tryplikat.

Główny Urząd akcyzowy potwierdza na wszystkich egzemplarzach oznajmienia dzień i godzinę wniesienia i zwraca stronie potwierdzony duplikat i tryplikat. Unikat pozostaje w urzędzie.

Przed oznajmioną godziną nie wolno wywozić wina z wolnego składu. Wywóz jest niedopuszczalny także i wówczas, gdy od czasu, na który wywóz oznajmiono, upłynęła już godzina. Wywozy spóźnione o więcej niż godzinę wolno przedsiębrać tylko na podstawie nowego oznajmienia.

Każdą przesyłkę wina wydaną ze składu należy w celu przeprowadzenia urzędowej czynności dostawić do głównego Urzędu akcyzowego i wykazać się duplikatem oznajmienia, który znajdować się ma przy przesyłce w czasie przewozu jej do tego urzędu.

Tryplikat oznajmienia należy jeszcze przed zabraniem przesyłki z wolnego składu dołączyć do księgi magazynowej.

Główny Urząd akcyzowy przedsiębierze zewnętrzne i wewnętrzne oględziny przesyłki i zapisuje wynik do unikatu i duplikatu oznajmienia.

Jeżeli przesyłka jest przeznaczona do wolnego obrotu na obszarze akcyzowym, wówczas ma strona uiścić za urzędownie skonstatowaną ilość wina przypadający podatek spożywczy wraz z innemi należytościami, poczem wydaje się jej przesyłkę do swobodnej dyspozycyi, zapisawszy poprzód daty bolety płatniczej do obu egzemplarzy oznajmienia.

Przesyłki oznajmione do wywozu poza linię akcyzową przekazuje główny urząd akcyzowy w przepisany sposób (§ 12), pod urzędowem zamknięciem do urzędu akcyzowego wymienionego w oznajmieniu.

Jeżeli przesyłka ma być przekazaną do innego wolnego składu na wino położonego na obszarze akcyzowym, w takim razie należy tę ilość wina, która znajduje się w niej według wyniku urzędowego sprawdzenia, oznajmić stosownie do § 43 do złożenia w dotyczącym wolnym składzie, poczem postąpi się z nią według zawartych tam postanowień. Wewnętrznych oględzin przesyłki nie przedsiębierze się ponownie, jeżeli obie czynności urzędowe przeprowadzają w bezpośrednim następstwie po sobie te same organa.

Ilość wina wydaną ze składu zapisuje się zgodnie z wynikiem urzędowego sprawdzenia na rozchód do konta prowadzonego w głównym urzędzie

akcyzowym, notując pozycyę rozchodu na obu egzemplarzach oznajmienia. Unikat oznajmienia służy jako załącznik tego konta. Duplikat oddaje się stronie z obowiązkiem zapisania danej ilości wina jeszcze tego samego dnia do księgi magazynowej na rozchód i dołączenia tego duplikatu do dotyczącej pozycyi rozchodu.

Za braki, któreby przy przesyłkach przeznaczonych na wywóz okazały się w urzędzie, przez który przesyłki te się wywozi, należy uiścić podatek i to niezależnie od następstw wynikających z zastosowania skarbowych ustaw karnych.

Odpisanie z uwolnieniem od należytości.

§ 45.

Gdyby wino we wolnym składzie wskutek jakiegoś elementarnego wypadku zniszczało, albo z jakiego bądź powodu, n. p. wskutek skwaśnienia, stało się dla ludzi jako wino niezdatne do spożycia, wówczas odpisuje się tę ilość wina, która zniszczała lub dla ludzi do spożycia się nienadaje, ale tylko pod warunkiem, jeżeli o elementarnym wypadku, względnie o nienadawaniu się wina do spożycia, doniesiono głównemu Urzędowi akcyzowemu na piśmie najpoźniej w 24 godzin, licząc od chwili, kiedy przedsiębiorca wolnego składu lub jego zastępca o tem się dowiedział i jeżeli zarządzone wskutek tego urzędowe dochodzenia stwierdzą, że zgłoszony elementarny wypadek rzeczywiście miał miejsce, względnie że zepsute wino nie nadaje się dla ludzi do spożycia.

Jeżeliby rozmiarów straty nie można już było całkiem dokładnie stwierdzić, wówczas uwzględniając zachodzące okoliczności oznacza je Administracya skarbowa w przybliżeniu.

Badanie zapasów.

§ 46.

Niezależnie od badań zapasów, które Administracya skarbowa może zarządzić, jeżeli ma do tego jakieś specyalne powody, należy przeprowadzać w wolnych składach na wino dokładne badanie zapasów wina przynajmniej raz na pół roku. O dniu i godzinie rozpoczęcia peryodycznych badan zapasów zawiadamia się przedsiębiorcę wolnego składu trzy dni naprzód. Ten jest obowiązany przedłożyć organom kontrolującym, które zjawiają się do takich badań, wykaz wszystkich zapasów wina znajdujących się w wolnym składzie. Przy niespodziewanych badaniach zapasów nie wymaga się przedkładania

wykazu zapasów wina, przedsiębiorca wolnego składu, względnie jego zastępca, jest jednak obowiązany dawać organom kontrolującym co do zapasów wina, które znajdują się w wolnym składzie, na ich żądanie potrzebne objaśnienia.

Zanim przystąpi się do badania zapasów wina porównuje się księgę magazynową wolnego składu pozycya za pozycyą, z kontem prowadzonem w głównym Urzędzie akcyzowym i organa kontrolujące potwierdzają zgodność obydwu zapisków w księdze magazynowej. Zachodzące ewentualnie różnice należy wyjaśnić. Gdyby natychmiastowe wyjaśnienie ich było niemożebne, wówczas należy, zastrzegając sobie sprostowanie stosownie do wyniku dochodzeń, które w każdym takim przypadku ma się zarządzić, przyjąć za prawdziwe te daty, które są zapisane w koncie. Potem należy księgę magazynową zamknąć i obliczyć książkowy zapas wina. Następnie przystępuje się do zbadania rzeczywiście znajdującego się zapasu wina, przyczem przedsiębiorca wolnego składu, względnie jego zastępca, ma być organom kontrolnym w każdym kierunku pomocnym W szczególności ma on dbać o to, aby spełniano pomocnicze roboty potrzebne organom kontrolującym przy badaniu zapasów.

Wynik badania zapasów uwidacznia się na przedłożonym przez przedsiębiorcę wykazie i podpisują go interweniujące organa kontrolujące, tudzież przedsiębiorca wolnego składu lub jego zastępca. Wykaz należy potem dołączyć do księgi magazynowej i zapisać do niej zbadany zapas.

Ten zapas stanowi podstawę do następnego obrachunku w wolnym składzie. Jeżeli wykazu zapasów wina nie przedłożono, wówczas zapisuje się wynik badania zapasów wprost do księgi magazynowej i wpis ten podpisują organa kontrolujące i strona.

Jeżeliby się przy badaniu zapasów okazało, że rzeczywisty zapas jest w porownaniu z zamknięciem księgi magazynowej o więcej niż 5% mniejszy, wówczas należy wezwać przedsiębiorcę wolnego składu do wyjaśnienia tej różnicy, spisać na jego oświadczenie protokół i przedłożyć go wraz z odpisem wyniku zbadania zapasów Władzy skarbowej I. instancyi, względnie miejskiej Administracyi akcyzy, do dalszego zarządzenia.

Gdyby przedsiębiorca nie mógł skonstatowanych różnic dostatecznie wyjaśnić, wówczas obowiązany jest od brakującej ilości wina uiścić podatek spożywczy wraz z innemi należytościami. Ewentualnie wdroży się także skarbowe postępowanie karne.

Zgaśnięcie prawa do utrzymywania wolnego składu.

§ 47.

Prawo do utrzymywania prywatnego wolnego składu na wino gaśnie:

1. Wskutek dobrowolnego zrzeczenia się pozwolenia, albo wskutek śmierci przedsiębiorcy;

2. wskutek odwołania udzielonego pozwolenia, a mianowicie:

a) natychmiast po odwołaniu, jeżeli ono nastąpiło dlatego, że przedsiębiorca wolnego składu nie uczynił zadość ciążącym na nim obowiązkom;

b) w sześć miesięcy po odwołaniu, jeżeli ono nastąpiło dlatego, że odpadł jeden lub więcej warunków, pod którymi pozwolenia udzielono (§ 37, 38, 39 i 40).

We wszystkich przypadkach zgaśnięcia pozwolenia na wolny skład bada się wszystkie zapasy wina i o ile nie wywiezie się ich poza linię akcyzową lub do innego wolnego składu, ma przedsiębiorca zapłacić od nich podatek.

Część czwarta.

Czas, od którego przepis obowiązuje.

§ 48.

Powyższe postanowienia wchodzą w życie dnia 1. lipca 1911 razem z ustawą z 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 121 ex 1911 dotyczącą zmiany krakowskiego liniowego podatku spożywczego a równocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie te przepisy, którymi pobór liniowego podatku spożywczego w Krakowie w inny sposób został unormowany.

Lwów, dnia 1. lipca 1911.

Szlachtowski w. r.

Załącznik do § 9 rozp. wyk.

Tabela tary

Pozycya taryfy	Nazwa przedmiotu podlegającego opłacie	Naczynie lub opakowanie	Potrąca się na tarę od wagi brutto procent
1 a)	Wino	w skrzyniach po 12 flaszek	66
		" " 20 "	64
		" " 25 "	63
		" " 50 "	62
		" " 60 "	61
		w koszach po 12 "	61
		" " 20 "	59
		" " 25 "	58
		" " 50 "	57
		" " 60 "	56

Uwaga: Przy sprowadzaniu wina z zagranicy w niecechowanych oryginalnych beczkach oznacza się ilość wina według wagi brutto w ten sposób, że liczy się przy winie w beczkach z drzewa kasztanowego każde 113 klg. brutto, a przy winie w dębowych beczkach każde 116 klg. brutto za 1 hektoliter wina.

1 c)	Winogrona	w skrzyniach, baryłkach lub faskach	15
		w koszach, drewnianych pudłach albo tego rodzaju małych skrzyneczkach, w niezupełnych skrzynkach (skrzynkach okratowanych), skrzynkach z wierconymi otworami, skrzynkach z nakryciem z płótna i t. p.	9
3	Piwo	w skrzyniach i flaszkach z zamknięciem korkowem	61
		w skrzyniach i flaszkach z zamknięciem kauczukowem	62
7	Mięso świeże bez różnicy, dalej solone, wędzone i marynowane, salami i inne kiełbasy	w baryłkach i skrzyniach bez różnicy	16
		w koszach	9
		w tobołach i workach	4
		w baryłkach ze słoną wodą	25
	Konserwy mięsne w puszkach .	w skrzyniach bez różnicy	16
10	Porąbana czerwona i czarna dziczyzna	w skrzyniach i beczkach	16

Pozycya taryfy	Nazwa przedmiotu podlegającego opłacie	Naczynie lub opakowanie	Potrąca się na tarę od wagi brutto procent
12	Ryby żywe w ogóle (w czasie od listopada do włącznie lutego) z wyjątkiem pstrągów, złotopstrągów i lipieni . .	w baryłkach z wodą	60
	Pstrągi, złotopstrągi i lipienie (w czasie od listopada do włącznie lutego)	w baryłkach z wodą	80
	Ryby żywe w ogóle (przez resztę miesięcy) z wyjątkiem pstrągów, złotopstrągów i lipieni	w baryłkach z wodą	70
	Pstrągi, złotopstrągi i lipienie (przez resztę miesięcy) . .	w baryłkach z wodą	90
	Ślimaki, ostrygi	w baryłkach	15
	Ryby świeże	w skrzyniach	30
	Ryby i raki	w koszach	15
	Ryby solone, wędzone, marynowane albo w oliwie, ikra rybia	w baryłkach i skrzyniach	16
		w koszach	13
		w tobołach i workach	6
13	Owoce świeże, świeże jadalne jagody, poziomki itp. kasztany, orzechy, świeże figi, jakoteż cytryny i pomarańcze	w miękkich skrzyniach, beczkach i kubłach	10
		w twardych skrzyniach, beczkach i kubłach	15
		w koszach	5
		w faskach	20
		w workach	2
		w drewnianych pudłach, albo tego rodzaju małych skrzynkach, w niezupełnych skrzynkach (skrzynkach okratowanych i skrzynkach z wierconymi otworami)	9
	Owoce suszone, sztucznie i na powietrzu	w miękkich beczkach	10
		w twardych beczkach	15
		w workach	3
	Konfitury z owoców i jagód, tudzież powidła	w miękkich beczkach i kubłach . .	10
		w twardych beczkach i kubłach . .	15

Uwaga: Przy świeżych owocach w kilkakrotnem opakowaniu odciąga się ten sam procent na tarę, co przy świeżych owocach w pojedyńczem opakowaniu.

14	Owies w ziarnie	w workach	2

Wzór 1. do § 14 rozp. wyk.

Rewers.

Gdy mnie, niżej podpisanemu, rozporządzeniem . . . . w Krakowie z dnia . . . . L. . . . . . . udzielono z zastrzeżeniem odwołania na czas od . . . . . . do . . . . pozwolenie do przewożenia za wystawieniem rewersu, bez urzędowego konwoju i bez składania kaucyi na zabezpieczenie podatku spożywczego i innych należytości przez krakowski obszar akcyzowy przedmiotów objętych taryfą liniowego podatku spożywczego, względnie do dostawienia takich przedmiotów do znajdującego się na obszarze akcyzowym urzędu akcyzowego, do którego je celem przeprowadzenia urzędowego postępowania akcyzowego przekazano, — przeto oświadczam niniejszem, iż nie tylko sam będę przestrzegać istniejących każdego czasu ustaw i rozporządzeń o postępowaniu przekazowem co do tych przedmiotów, a w szczególności postanowień § 14. rozporządzenia wykonawczego do ustawy z dnia 22. grudnia 1910 Dz. u. p. Nr. 121 z roku 1911 dotyczącej zmiany krakowskiego liniowego podatku spożywczego, lecz będę się również starać, aby także i moi pełnomocnicy przepisów tych przestrzegali.

Zobowiązuję się również do uiszczenia w razie nie zastosowania się do wspomnianych wyżej ustaw i przepisów liniowego podatku spożywczego i innych należytości przypadających od dotyczących przedmiotów według taryfy i do zapłacenia stosownie do istniejących ustaw kar skarbowych i ewentualnych kosztów postępowania karnego, względnie ręczę za uiszczenie ich jako ręczyciel i płatnik, gdyby niezastosowanie się do wspomnianych ustaw i przepisów miało nastąpić ze strony moich pełnomocników lub osób trzecich.

W dowód czego mój i dwóch świadków własnoręczny podpis.

(Legalizowany podpis).

Wzór 2. do § 14. rozp. wyk.

Oznajmienie.

Podpisany (i) . . . .

$\frac{\text{oznajmia}}{\text{oznajmiają}}$ przez . . . .
na podstawie zezwolenia . . . . w Krakowie
z dnia . . . . L. . . . . . .
w urzędzie liniowym w . . . . do przewozu za złożeniem
rewersu przez urząd liniowy . . . . z terminem wywozu
. . . . godzin poniżej wymienione, podatkowi podlegające przedmioty i
$\frac{\text{ręczy}}{\text{ręczą}}$ za prawdziwość niniejszego oznajmienia i za wywóz oznajmionych
towarów.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Kraków, dnia . . . . 191 . .

. . . .

Wzór 3. do § 27 rozp. wyk.

R e w e r s.

Gdy mnie, niżej podpisanemu rozporządzeniem . . . . w Krakowie z dnia . . . . L. . . . . . udzielono pozwolenie na rzeź świń w . . . . celem wywozu zabitych zwierząt z krakowskiego obszaru akcyzowego, przeto oświadczam niniejszem, że nie tylko sam będę przestrzegać obowiązujących w tym względzie postanowień zawartych w czwartym rozdziale trzeciej części rozporządzenia wykonawczego do ustawy o zmianie krakowskiego liniowego podatku spożywczego, lecz będę się także starać, by i moi pełnomocnicy postanowień tych przestrzegali.

Zobowiązuję się również do uiszczenia w razie niezastosowania się do tych postanowień stosownie do istniejących ustaw przypadającego od wspomnianych przedmiotów podatku spożywczego wraz z innemi należytościami, jakoteż kar skarbowych i ewentualnych kosztów postępowania karnego, względnie ręczę za uiszczenie ich jako ręczyciel i płatnik, gdyby niezastosowanie się do wspomnianych ustaw i przepisów miało nastąpić ze strony moich pełnomocników lub osób trzecich.

W dowód czego mój i dwóch świadków własnoręczny podpis.

(Legalizowany podpis).

Wzór 4. do § 33 rozp. wyk.

(Górna kartka rejestru na wywóz, przednia strona; odwrotna strona jest pusta).

Pozycya . . . . . .

Niżej podpisany . . . .
Browar w

. . . .
wywozi z krakowskiego obszaru akcyzowego przez przewoźnika . . . . .
. . . . dla . . . .
w . . . . według księgi przemysłowej pozycya
rozchodu . . . . . . podaną poniżej ilość piwa we flaszkach w dniu . . . .
. . . . 191 . . o godzinie . . . . przez urząd
akcyzowy . . . .

Ilość		hl.	l
	Kolli po . . . flaszek, każda po . . . litrów		
	" " . . . " " " . . . "		
	" " . . . " " " . . . "		
	" " . . . " " " . . . "		
	" " . . . " " " . . . "		
	" " . . . " " " . . . "		
	" " . . . " " " . . . "		
	" " . . . " " " . . . "		
	" " . . . " " " . . . "		
	Ogólna ilość . . .		
	(Podpis strony)		
	UWAGA. Drukować na żółtym papierze.		

Do wzoru 4. do § 33 rozp. wyk.

(Dolna kartka rejestru na wywóz, przednia strona).

Boleta Nr. . . .

na wywóz piwa we flaszkach.

Niżej podpisany / Browar w . . . .

. . . .
wywozi z krakowskiego obszaru akcyzowego przez przewoźnika . . . . . .
. . . .
dla . . . . w . . . .
według księgi przemysłowej pozycya rozchodu . . . . podaną poniżej ilość piwa we flaszkach w dniu . . . . 191 . o godzinie . . . . przez urząd akcyzowy . . . .

Ilość		hl.	l.
	Kolli po . . flaszek, każda po . . litrów		
	" " . . . " " " . . . "		
	" " . . . " " " . . . "		
	" " . . . " " " . . . "		
	" " . . . " " " . . . "		
	" " . . . " " " . . . "		
	" " . . . " " " . . . "		
	" " . . . " " " . . . "		
	" " . . . " " " . . . "		
	Ogólna ilość		
	(Podpis strony)	. . .	. . .

(Odwrotna strona bolety).

Zgłoszoną na odwrotnej stronie przesyłkę flaszkowego piwa oglądnięto urzędownie i sprawdzono, że zawiera . . . . . kolli z . . . . flaszkami piwa nadającego się dla ludzi do spożycia.

Przesyłkę tę wywieziono rzeczywiście, w podanym poniżej dniu i zanotowano ją w zapisku na wywozy pod poz. . . . . . .

Kraków, dnia . . . . 191 .

Wzór 5. do § 34 rozp. wyk.

(Górna kartka rejestru na wywóz).

Pozycya . . . . .

Niżej podpisany
Browar w . . . .
wywozi z krakowskiego obszaru akcyzowego przez przewoźnika . . . . . .
. . . . dla . . . .
w . . . . według księgi przemysłowej pozycya rozchodu . . .
podaną poniżej ilość piwa w beczkach, beczkowozach, rezerwoarach transportowych w dniu . . . . 191 . o godzinie . . . .
przez urząd akcyzowy . . . .

Ilość beczek, beczkowozów, rezerwoarów		hl.	l.
	po 25 litrów		
	po 50 „		
	po 100 „		
	po 200 „		
	Ogólna ilość		
	(Podpis strony)		

UWAGA. Drukować na niebieskim papierze.

Do wzoru 5. do § 34 rozp. wyk.

(Dolna kartka rejestru na wywóz, przednia strona).

Boleta Nr. . . .

na wywóz piwa w beczkach, beczkowozach i rezerwoarach transportowych.

Niżej podpisany
Browar w . . . .
wywozi z krakowskiego obszaru akcyzowego przez przewoźnika . . . . . .
. . . . dla . . . . w . . . .
według księgi przemysłowej pozycya rozchodu . . . . podaną poniżej ilość piwa w beczkach, beczkowozach, rezerwoarach transportowych w dniu . . . . 191 . o godzinie . . . . przez urząd akcyzowy . . . .

Ilość beczek, beczkowozów, rezerwoarów		hl.	l.
	po 25 litrów		
	„ 50 „		
	„ 100 „		
	„ 200 „		
	Ogólna ilość		
	(Podpis strony)	. . .	. . .

(Odwrotna strona bolety).

Zgłoszoną na odwrotnej stronie przesyłkę piwa oglądnięto urzędownie i sprawdzono, że zawiera . . . . hektolitrów . . . . litrów piwa nadającego się dla ludzi do spożycia w . . . beczkach, beczkowozach, rezerwoarach.

Przesyłkę tę wywieziono rzeczywiście w podanym poniżej dniu i zanotowano ją w zapisku na wywozy pod poz. . . . .

Kraków dnia . . . . 191 .

Wzór 6. do § 43 rozp. wyk.

(1 strona)

Nadeszło z przekazową boletą podatkową . . . .
w . . . . Nr. . . dnia . . . . 191 . .
Wydano z wolnego składu . . . .
pod pozycyą rozchodu . . . . . konta.

Oznajmienie wzięcia na skład

Unikat — Duplikat.

Podpisany posiadacz prywatnego wolnego składu na wino w Krakowie . . . . oznajmia niniejszem, iż w dniu . . . . 191 . . zamierza wziąć na skład:

Rodzaj wina	Nazwa	znaki	numery	Ilość	
	naczyń albo kolli			hl.	l.

. . . . dnia . . . . 191 . .

(Podpis strony) . . . .

Do wzoru 6 do § 43 rozp. wyk.

(2 strona).

Załatwienie

Rodzaj wina	Nazwa	znaki	numery	Stan urzędowych zamknięć	Zbadana ilość		Zapisano na przychód pod pozycyą konta	Uwaga
	naczyń albo kolli				hl.	l.		
		Ogólna ilość . .						

Powyższą ilość wina oddano stronie z obowiązkiem złożenia jej jeszcze w dniu dzisiejszym w wolnym składzie, zapisania do księgi magazynowej na przychód i dołączenia do tej ostatniej niniejszego oznajmienia.

Główny Urząd akcyzowy

Kraków dnia . . . . 191 . .

(Podpis strony) (Podpis organu kontrolującego)

W księdze magazynowej wolnego składu zapisano na przychód pod poz. . . . .

. . . . dnia . . . . 191 . .

(Podpis strony)

Wzór 7. do § 43. rozp. wyk.

Przychód						Rozchód					
Pozycya Nr.	Data złożenia na skład	Pozycya przychodu w koncie	Ilość wina złożona na skład		Podpis strony	Pozycya Nr.	Data wydania ze składu	Pozycya rozchodu w koncie	Ilość wina wydana ze składu		Podpis strony
			hl.	l.					hl.	l.	

Wzór 8. do § **44** rozp. wyk.

(1 strona).

Oznajmienie wydania ze składu.

unikat, duplikat, tryplikat.

Podpisany posiadacz prywatnego wolnego składu na wino . . . . oznajmia niniejszem, że w dniu . . . . 191 . . o godzinie . . . . zamierza wydać w celu opodatkowania dla krakowskiego obszaru akcyzowego — w celu wywozu poza linię akcyzową — w celu złożenia w prywatnym wolnym składzie na wino . . . .
następujące ilości wina: . . . .

Wywóz nastąpi przez . . . .

Rodzaj wina	Nazwa	znaki	numery	Ilość	
	naczyń lub kolli			hl.	l.

. . . . dnia . . . . 191 . .

(Podpis strony) . . . .

Do wzoru 8. do § 44 rozp. wyk.

(2 strona).

Załatwienie

Rodzaj wina	Nazwa	Znaki	Numery	Sprawdzona ilość		Zapisano na rozchód pod poz. Nr. . . . . konta	Uwaga
	naczyń lub kolli			hl.	l		
	Ogólna ilość						

Przypadający za powyższą ilość wina liniowy podatek spożywczy w kwocie . . . . K . . . h wraz z dodatkiem krajowym w kwocie . . . . K . . . h i opłatą gminną w kwocie . . . . K . . . h, razem . . . . K . . . h uiszczono według bolety płatniczej Nr. . . . . .

Powyższą przesyłkę wina zabezpieczono urzędownie za pomocą . . . . sztuk . . . . i przekazano boletę przekazową Nr. . . . . . do wyjścia poza linię akcyzową przez . . . .

Powyższą przesyłkę wina zapisano w prywatnym wolnym składzie na wino . . . . na przychód pod poz. . . . . konta.

Główny Urząd akcyzowy.

Kraków dnia . . . . 191 .

(Podpis organu kontrolującego).

Do księgi magazynowej wysyłającego wolnego składu na wino zapisano na rozchód pod poz. . . . . . .

(Podpis strony) . . . .

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XV. — Wydana i rozesłana dnia 27. lipca 1911.

Nr. 94.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 26. czerwca 1911 L. 6893/pr., którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 3. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 221, o zabudowaniu potoku Leszcz w Maszkowicach ułożone w porozumieniu z Wydziałem krajowym a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 11. maja 1911 L. 13.326.

C. k. Namiestnik:

Bobrzyński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 3. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 221, o zabudowaniu potoku Leszcz w gminie Maszkowicach.

§ 1.

Zabudowanie potoku Leszcz w dorzeczu Dunajca w gminie Maszkowicach ma być wykonane przez organa c. k. oddziału leśno-technicznego dla

zabudowań potoków górskich pod nadzorem Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

§. 2.

Czas budowy ustanawia się na lat dwa począwszy od r. 1911.

§ 3.

Koszta budowy tudzież wydatki kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu mają być pokryte z funduszu budowy utworzonego w myśl § 3. ustawy z dnia 3. września 1910 Dz u. kr. Nr. 221, z zasiłku kraju i państwowego funduszu melioracyjnego.

Zarząd funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy.

Zasiłki kraju i państwowego funduszu melioracyjnego mają być wpłacone do funduszu budowy na ręce Kasy Wydziału krajowego w czasie oznaczonym w § 2. tego rozporządzenia w miarę rzeczywistej potrzeby wykazanej corocznie przez kierownika budowy.

Wypłata rat zasiłku państwowego funduszu melioracyjnego zależy jednak od poprzedniego konstytucyjnego zezwolenia.

§ 4.

Kierownictwo budowy porucza Ministerstwo rolnictwa technikowi lasowemu, któremu może Ministerstwo rolnictwa przydzielić odpowiedni organ leśno-techniczny do bezpośredniego prowadzenia budowy (zawiadowcę budowy).

§ 5.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży zawiadowcy budowy względnie odpowiednią cześć przyznanego mu ryczałtu na koszta podróży tudzież część poborów aktywalnych przypadającą za czas jego wyłącznego zajęcia przy tem przedsiębiorstwie, pokrywa fundusz budowy.

Również pokryć ma fundusz budowy odpowiednią cześć ryczałtu na koszta podróży i poborów aktywalnych kierownika budowy za czas jego wyłącznego zajęcia w przedsiębiorstwie.

Zwroty, jakie fundusz budowy ma uiszczać państwowemu funduszowi melioracyjnemu z powodu wydatków pokrytych z tego ostatniego funduszu oblicza i ustanawia corocznie Ministerstwo rolnictwa.

§ 6.

Kierownik budowy przedkładać ma Wydziałowi krajowemu najdalej do końca lutego każdego roku budowy program robót na rok bieżący wraz z potrzebnymi planami i kosztorysami do zatwierdzenia w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

W ten sposób należy postąpić, gdyby w czasie rocznego okresu budowy okazała się potrzeba zmiany ustanowionego programu robót albo projektu służącego za podstawę zabudowania.

§ 7.

Wykonanie robót odbywać się ma z reguły w zarządzie własnym przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru.

Kierownik budowy może jednak wykonać poszczególne kategorye robót w drodze akordu na podstawie cen jednostkowych.

Gdyby potrzebne ceny jednostkowe nie były podane w projekcie musi je zatwierdzić Wydział krajowy.

§ 8.

Z końcem każdego miesiąca przedkładać ma kierownik budowy Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu krótkie a jasne sprawozdanie o postępie i stanie robót, z końcem zaś każdej kampanii roboczej sprawozdania roczne z czynności budowlanej i jej wyników tudzież innych ważniejszych spostrzeżeń na polu roboczem.

§ 9.

Wydziałowi krajowemu i Ministerstwu rolnictwa przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu o postępie robót i ich jakości.

Organa leśno-techniczne znajdujące się na miejscu i zajęte prowadzeniem robót obowiązane są udzielać żądanych wyjaśnień organom w tym celu wydelegowanym. Koszta takich inspekcyj nie mogą jednak obciążać funduszu budowy.

§ 10.

Na pokrycie wydatków budowlanych, jako to: płac dziennych, należytości akordowych, wydatków na narzędzia, materyały i roboty rzemieślnicze asygnuje Wydział krajowy na czas rocznego okresu roboczego zaliczki miesięczne na ręce kierownika budowy.

Wysokość zaliczek potrzebnych na każdy miesiąc preliminować ma kierownik budowy przed rozpoczęciem okresu roboczego stosownie do rozmiaru robót zatwierdzonych na rok budowlany i w miarę środków na ten cel rozporządzalnych.

§ 11.

Na podstawie list wypłat, wykazów należytości akordowych i kwitów ma kierownictwo budowy zestawiać co miesiąc rachunek budowy i przedkładać go Wydziałowi krajowemu wraz ze wszystkimi dowodami najdalej do 15. następnego miesiąca.

§ 12.

Ostateczny rachunek wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy sporządza Wydział krajowy, który też szczegółowe zamknięcie rachunkowe wraz ze wszystkimi przez kierownika budowy przedłożonymi operatami rachunkowymi przesyła Ministerstwu rolnictwa najpóźniej do 1. marca każdego następnego roku i udziela potrzebnych wyjaśnień.

§ 13.

Z końcem każdorocznego okresu budowy zażądać ma kierownik budowy kolaudacyi wykonanych robót.

Komisya kolaudacyjna składa się z organu technicznego delegowanego przez Ministerstwo rolnictwa i takiegoż organu Wydziału krajowego.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty przy współudziale kierownika budowy.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny ma być przedłożony Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia po porozumieniu się.

§ 14.

Wydana reskryptem Ministerstwa rolnictwa z dnia 2. września 1888 L. 12.146 a zmieniona częściowo reskryptem tegoż Ministerstwa z 27. lutego 1895 L. 4395 instrukcya służbowa dla c. k. leśno-technicznego oddziału dla zabudowań potoków górskich służyć ma za wskazówkę co do postępowania przy wykonaniu niniejszego przedsiębiorstwa, o ile tej instrukcyi nie zmieniono lub nie uzupełniono postanowieniami tego rozporządzenia.

Nr. 95.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 26. czerwca 1911 L. 6893/pr., którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 3. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 222, o zabudowaniu potoku Biczyczanki ułożone w porozumieniu z Wydziałem krajowym a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 11. maja 1911 L. 13.326.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 3. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 222, o zabudowaniu potoku Biczyczanki.

§ 1.

Zabudowanie potoku Biczyczanki w gminach Chełmiec polski, Chełmiec niemiecki, Biczyce polskie i Biczyce niemieckie, powiatu nowosądeckiego, ma być wykonane przez organa c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowań potoków górskich pod nadzorem Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

§ 2.

Czas budowy ustanawia się na lat trzy począwszy od r. 1911.

§ 3.

Koszta budowy tudzież wydatki kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu mają być pokryte z funduszu budowy utworzonego w myśl § 3. ustawy z dnia 3. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 222, z zasiłku kraju i państwowego funduszu melioracyjnego.

Zarząd funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy.

Zasiłki kraju i państwowego funduszu melioracyjnego mają być wpłacone do funduszu budowy na ręce Kasy Wydziału krajowego w czasie oznaczonym w § 2. tego rozporządzenia w miarę rzeczywistej potrzeby wykazanej corocznie przez kierownika budowy.

Wypłata rat zasiłku państwowego funduszu melioracyjnego zależy jednak od poprzedniego konstytucyjnego zezwolenia.

§ 4.

Kierownictwo budowy porucza Ministerstwo rolnictwa technikowi lasowemu, któremu może Ministerstwo rolnictwa przydzielić odpowiedni organ leśno-techniczny do bezpośredniego prowadzenia budowy (zawiadowcę budowy).

§ 5.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży zawiadowcy budowy względnie odpowiednią część przyznanego mu ryczałtu na koszta podróży tudzież część poborów aktywalnych przypadającą za czas jego wyłącznego zajęcia przy tem przedsiębiorstwie, pokrywa fundusz budowy.

Również pokryć ma fundusz budowy odpowiednią część ryczałtu na koszta podróży i poborów aktywalnych kierownika budowy za czas jego wyłącznego zajęcia w przedsiębiorstwie.

Zwroty, jakie fundusz budowy ma uiszczać państwowemu funduszowi melioracyjnemu z powodu wydatków pokrytych z tego ostatniego funduszu oblicza i ustanawia corocznie Ministerstwo rolnictwa.

§ 6.

Kierownik budowy przedkładać ma Wydziałowi krajowemu najdalej do końca lutego każdego roku budowy program robót na rok bieżący wraz

z potrzebnymi planami i kosztorysami do zatwierdzenia w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

W ten sposób należy postąpić, gdyby w czasie rocznego okresu budowy okazała się potrzeba zmiany ustanowionego programu robót albo projektu służącego za podstawę zabudowania.

§ 7.

Wykonanie robót odbywać się ma z reguły w zarządzie własnym przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru.

Kierownik budowy może jednak wykonać poszczególne kategorye robót w drodze akordu na podstawie cen jednostkowych.

Gdyby potrzebne ceny jednostkowe nie były podane w projekcie musi je zatwierdzić Wydział krajowy.

§ 8.

Z końcem każdego miesiąca przekładać ma kierownik budowy Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu krótkie a jasne sprawozdanie o postępie i stanie robót, z końcem zaś każdej kampanii roboczej sprawozdania roczne z czynności budowlanej i jej wyników tudzież innych ważniejszych spostrzeżeń na polu roboczem.

§ 9.

Wydziałowi krajowemu i Ministerstwu rolnictwa przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu o postępie robót i ich jakości.

Organa leśno-techniczne znajdujące się na miejscu i zajęte prowadzeniem robót obowiązane są udzielać żądanych wyjaśnień organom w tym celu wydelegowanym. Koszta takich inspekcyj nie mogą jednak obciążać funduszu budowy.

§ 10.

Na pokrycie wydatków budowlanych, jako to: płac dziennych, należytości akordowych, wypatków na narzędzia, materyały i roboty rzemieślnicze asygnuje Wydział krajowy na czas rocznego okresu roboczego zaliczki miesięczne na ręce kierownika budowy.

Wysokość zaliczek potrzebnych na każdy miesiąc preliminować ma kierownik budowy przed rozpoczęciem okresu roboczego stosownie do rozmiaru

robót zatwierdzonych na rok budowlany i w miarę środków na ten cel rozporządzalnych.

§ 11.

Na podstawie list wypłat, wykazów należytości akordowych i kwitów ma kierownictwo budowy zestawiać co miesiąc rachunek budowy i przedkładać go Wydziałowi krajowemu wraz ze wszystkimi dowodami najdalej do 15. następnego miesiąca.

§ 12.

Ostateczny rachunek wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy sporządza Wydział krajowy, który też szczegółowe zamknięcie rachunkowe wraz ze wszystkimi przez kierownika budowy przedłożonymi operatami rachunkowymi przesyła Ministerstwu rolnictwa najpóźniej do 1. marca każdego następnego roku i udziela potrzebnych wyjaśnień.

§ 13.

Z końcem każdorocznego okresu budowy zażądać ma kierownik budowy kolaudacyi wykonanych robót.

Komisya kolaudacyjna składa się z organu technicznego delegowanego przez Ministerstwo rolnictwa i takiegoż organu Wydziału krajowego.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty przy współudziale kierownika budowy.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny ma być przedłożony Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia po porozumieniu się.

§ 14.

Wydana reskryptem Ministerstwa rolnictwa z dnia 2. września 1888 L. 12.146 a zmieniona częściowo reskryptem tegoż Ministerstwa z 27. lutego 1895 L. 4395 instrukcya służbowa dla c. k. leśno-technicznego oddziału dla zabudowań potoków górskich służyć ma za wskazówkę co do postępowania przy wykonaniu niniejszego przedsiębiorstwa, o ile tej instrukcyi nie zmieniono lub nie uzupełniono postanowieniami tego rozporządzenia.

Nr. 96.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 26. czerwca 1911 L. 6893/pr., którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 3. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 220, o zabudowaniu potoków Sudoł i Gródek ułożone w porozumieniu z Wydziałem krajowym a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 11. maja 1911 L. 13.326.

C k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 3. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 220, o zabudopotoków Sudoł i Gródek.

§ 1.

Zabudowanie potoków Sudoł i Gródek w dorzeczu Białej, w powiecie Grybowskim, ma być wykonane przez organa c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowań potoków górskich pod nadzorem Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

§ 2.

Czas budowy ustanawia się na lat lat cztery począwszy od r. 1911.

§ 3.

Koszta budowy tudzież wydatki kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu mają być pokryte z funduszu budowy utworzonego w myśl § 3. ustawy z dnia 3. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 220, z zasiłku kraju i państwowego funduszu melioracyjnego.

Zarząd funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy.

Zasiłki kraju i państwowego funduszu melioracyjnego mają być wpłacone do funduszu budowy na ręce Kasy Wydziału krajowego w czasie oznaczonym w § 2. tego rozporządzenia w miarę rzeczywistej potrzeby wykazanej corocznie przez kierownika budowy.

Wypłata rat zasiłku państwowego funduszu melioracyjnego zależy jednak od poprzedniego konstytucyjnego zezwolenia.

§ 4.

Kierownictwo budowy porucza Ministerstwo rolnictwa technikowi lasowemu, któremu może Ministerstwo rolnictwa przydzielić odpowiedni organ leśno-techniczny do bezpośredniego prowadzenia budowy (zawiadowcę budowy).

§ 5.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży zawiadowcy budowy względnie odpowiednią część przyznanego mu ryczałtu na koszta podróży tudzież część poborów aktywalnych przypadającą za czas jego wyłącznego zajęcia przy tem przedsiębiorstwie, pokrywa fundusz budowy.

Również pokryć ma fundusz budowy odpowiednią część ryczałtu na koszta podróży i poborów aktywalnych kierownika budowy za czas jego wyłącznego zajęcia w przedsiębiorstwie.

Zwroty, jakie fundusz budowy ma uiszczać państwowemu funduszowi melioracyjnemu z powodu wydatków pokrytych z tego ostatniego funduszu oblicza i ustanawia corocznie Ministerstwo rolnictwa.

§ 6.

Kierownik budowy przedkładać ma Wydziałowi krajowemu najdalej do końca lutego każdego roku budowy program robót na rok bieżący wraz z potrzebnymi planami i kosztorysami do zatwierdzenia w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

W ten sposób należy postąpić, gdyby w czasie rocznego okresu budowy okazała się potrzeba zmiany ustanowionego programu robót albo projektu służącego za podstawę zabudowania.

§ 7.

Wykonanie robót odbywać się ma z reguły w zarządzie własnym przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru.

Kierownik budowy może jednak wykonać poszczególne kategorye robót w drodze akordu na podstawie cen jednostkowych.

Gdyby potrzebne ceny jednostkowe nie były podane w projekcie musi je zatwierdzić Wydział krajowy.

§ 8.

Z końcem każdego miesiąca przedkładać ma kierownik budowy Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu krótkie a jasne sprawozdanie o postępie i stanie robót, z końcem zaś każdej kampanii roboczej sprawozdania roczne z czynności budowlanej i jej wyników tudzież innych ważniejszych spostrzeżeń na polu roboczem.

§ 9.

Wydziałowi krajowemu i Ministerstwu rolnictwa przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu o postępie robot i ich jakości.

Organa leśno-techniczne znajdujące się na miejscu i zajęte prowadzeniem robót obowiązane są udzielać żądanych wyjaśnień organom w tym celu wydelegowanym. Koszta takich inspekcyj nie mogą jednak obciążać funduszu budowy.

§ 10.

Na pokrycie wydatków budowlanych, jako to: płac dziennych, należytości akordowych, wydatków na narzędzia, materyały i roboty rzemieślnicze asygnuje Wydział krajowy na czas rocznego okresu roboczego zaliczki miesięczne na ręce kierownika budowy.

Wysokość zaliczek potrzebnych na każdy miesiąc preliminować ma kierownik budowy przed rozpoczęciem okresu roboczego stosownie do rozmiaru robót zatwierdzonych na rok budowlany i w miarę środków na ten cel rozporządzalnych.

§ 11.

Na podstawie list wypłat, wykazów należytości akordowych i kwitów ma kierownictwo budowy zestawiać co miesiąc rachunek budowy i przedkładać go Wydziałowi krajowemu wraz ze wszystkimi dowodami najdalej do 15. następnego miesiąca.

§ 12.

Ostateczny rachunek wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy sporządza Wydział krajowy, który też szczegółowe zamknięcie rachunkowe wraz ze wszystkimi przez kierownika budowy przedłożonymi operatami rachunkowymi przesyła Ministerstwu rolnictwa najpóźniej do 1. marca każdego następnego roku i udziela potrzebnych wyjaśnień.

§ 13.

Z końcem każdorocznego okresu budowy zażądać ma kierownik budowy kolaudacyi wykonanych robót.

Komisya kolaudacyjna składa się z organu technicznego delegowanego przez Ministerstwo rolnictwa i takiegoż organu Wydziału krajowego.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty przy współudziale kierownika budowy.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny ma być przedłożony Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia po porozumieniu się.

§ 14.

Wydana reskryptem Ministerstwa rolnictwa z dnia 2. września 1888 L. 12.146 a zmieniona częściowo reskryptem tegoż Ministerstwa z 27. lutego 1895 L. 4395 instrukcya służbowa dla c. k. leśno-technicznego oddziału dla zabudowań potoków górskich służyć ma za wskazówkę co do postępowania przy wykonaniu niniejszego przedsiębiorstwa, o ile tej instrukcyi nie zmieniono lub nie uzupełniono postanowieniami tego rozporządzenia.

Nr. 97.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z 30. czerwca 1911 L. XVII. 9663/6, którem zezwala się na wyładowywanie zwierząt rzeźnych w miejskiej rzeźni w Podgórzu.

Na podstawie § 11. ustawy z 6. sierpnia i dotyczącego rozporządzenia wykonawczego z 15. października 1909 Dz. p. p. Nr. 177 i 178 c. k. Na-

miestnictwo w porozumieniu z c. k. Dyrekcyą kolei państwowych w Krakowie, pozwala zwierzęta przewiezione koleją do stacyi Podgórze-Wisła a przeznaczone na rzeź w miejskiej rzeźni w Podgórzu, odstawiać torem kolejowym do tej rzeźni i przy przestrzeganiu postanowień obwieszczenia z 29. czerwca 1910 L. XVII. 5743/23 (Dz. u. kr. Nr. 154) wyładowywać w samej rzeźni na ładowni, którą specyalnie do tego celu urządzono.

Obwieszczenie to wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia w urzędowej „Gazecie Lwowskiej“.

Lwów, dnia 30. czerwca 1911.

Za c. k. Namiestnika:
Szeligowski w. r.

Nr. 98.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 7. czerwca 1911 L. 65.078, o przedkładaniu deklaracyj do powszechnego podatku zarobkowego na okres wymiarowy 1912/1913.

W myśl § 39. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych, względnie artykułu 18. rozporządzenia wykonawczego do działu I. tej ustawy wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu do przedkładania deklaracyj do powszechnego podatku zarobkowego na okres wymiarowy 1912/1913 termin od 10. lipca do 10. sierpnia 1911.

Do opłaty powszechnego podatku zarobkowego, a tem samem do przedkładania dotyczących deklaracyj obowiązani są wszyscy trudniący się w krajach reprezentowanych w Radzie państwa jakiemkolwiek przedsiębiorstwem, lub zajęciem na zysk obliczonem.

O rozpoczęciu każdego nowego przedsiębiorstwa lub zatrudnienia należy donieść kompetentnej władzy podatkowej przed, lub najpózniej w dniu rozpoczęcia, lub przedłożyć w tym terminie przepisaną deklaracyę do powszechnego podatku zarobkowego, która zastąpi w tym razie owe doniesienie.

W razie nieprzedłożenia deklaracyi w należytym terminie, czy to co do przedsiębiorstw już istniejących, czy też co do przedsiębiorstw nowo powstających, może komisya podatku zarobkowego, względnie władza podatkowa pierwszej instancyi wymierzyć podatek zarobkowy z urzędu, albo też zniewolić kontrybuenta karami porządkowemi do przedłożenia deklaracyi.

Co do przemysłów domokrążnych i wędrownych, określonych bliżej w §§ 78. i 82. ustawy przedkładać należy deklaracyę właściwej władzy podatkowej przed doręczeniem wydanego przez władzę polityczną pozwolenia na wykonywanie odnośnego przemysłu.

Wspomniane wyżej deklaracye zeznawać należy zgodnie z prawdą, wedle najlepszej wiedzy i sumienia; podawać je można pisemnie na przepisanych drukach, albo też ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

W razie wniesienia pisemnej deklaracyi obowiązani są kontrybuenci wypełnić jak najdokładniej wszystkie rubryki odnośnego formularza

Ścisłe dopełnienie tego obowiązku wskazanem jest w pierwszym rzędzie we własnym interesie kontrybuentów.

Druków na deklaracye udzielać będą władze stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie wraz z osobnemi odbitkami objaśnień o sporządzeniu deklaracyi, do których to objaśnień ściśle zastosować się należy.

Do odbierania deklaracyi powołane są w miastach Lwów i Kraków c. k. Administracye podatków, zaś w powiatach c. k. Starostwa.

Władze te mogą jednak delegować do odbierania deklaracyj urzędy podatkowe w ich okręgu się znajdujące. Kontrybuenci, którzy chcą złożyć deklaracyę ustnie, powinni we własnym interesie dla uniknięcia późniejszego natłoku i straty czasu uskutecznić to jak najrychlej.

Dla uniknięcia tych ewentualności, niemiłych zarówno dla stron, jak dla władz upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom odpowiednich terminów do ustnego zeznawania deklaracyj.

Gdyby przeto zarządzenia takie nastąpiły, zechcą strony interesowane we własnym interesie do zarządzeń tych jak najściślej się zastosować.

Lwów, dnia 7. czerwca 1911.

C. k. krajowa Dyrekcya skarbu.

Nr. 99.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. czerwca 1911 L. 81.686/11 w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Husiatynie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Husiatyna do Probużnej.

Na mocy § 7. ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155 Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Radzie powiatowej w Husiatynie na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 13. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 49/XI., do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Husiatyna do Probużnej w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 100.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 20. lipca 1911 L. 13.321/pr., w sprawie zaciągnięcia pożyczki na pokrycie kosztów budowy krajowego Zakładu dla chorych zakaźnych przy powszechnym szpitalu we Lwowie.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej Najwyższem postanowieniem z dnia 12. lipca b. r. zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 16. listopada 1910, którą upoważniono Wydział krajowy do zaciągnięcia w Banku krajowym na pokrycie kosztów budowy krajowego zakładu dla chorych zakaźnych przy powszechnym szpitalu we Lwowie pożyczki komunalnej do wysokości 1,200.000 K.

To podaje się do powszechnej wiadomości wskutek reskryptu Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 15. lipca 1911, L. 23.416.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XVI. — Wydana i rozesłana dnia 18. sierpnia 1911.

Nr. 101.

Przepisy górniczo-policyjne

dla kopalń oleju ziemnego w Galicyi z 24. czerwca 1911, L. 3000.

C. k. Starostwo górnicze w Krakowie wydaje na zasadzie § 73 ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61 (krajowa ustawa naftowa), dla kopalń oleju ziemnego w Galicyi następujące przepisy górniczo-policyjne:

I. Podział kopalń oleju ziemnego na klasy niebezpieczeństwa.

§ 1.

Kopalnie oleju ziemnego dzielą się na dwie klasy niebezpieczeństwa. Do 1. klasy należą wszystkie kopalnie istniejące w okręgu Starostwa górniczego w Krakowie w dniu wejścia w życie tych przepisów, z wyjątkiem kopalń oleju ziemnego w gminach Borysław i Tustanowice, które należą do 2. klasy niebezpieczeństwa.

W przyszłości oznacza Urząd górniczy okręgowy, do której klasy niebezpieczeństwa ma być zaliczoną kopalnia oleju ziemnego, a o tem zaliczeniu mają być każdorazowo zawiadomione osoby wymienione w § 76, ustęp 1 i 2 ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61.

Urząd górniczy okręgowy ma wówczas zarządzić zaliczenie już istniejących kopalń oleju ziemnego do innej klasy niebezpieczeństwa, jeżeli dochodzenie przeprowadzone z przyzwaniem znawców wykaże, że warunki bezpieczeństwa odnośnej kopalni uległy istotnej zmianie. Przez zaliczenie kopalni oleju ziemnego do 2. klasy niebezpieczeństwa nie narusza się wcale, o ile się rozchodzi o zachowanie minimalnych odległości (§ 27), istnienia otworów wiertniczych, domów i innych przedmiotów założonych względnie postawionych za zezwoleniem władzy.

Dopóki nie zaliczono jakiejś kopalni oleju ziemnego do pewnej klasy niebezpieczeństwa, dopóty mają kopalnie w gminach Borysław i Tustanowice przestrzegać przepisów dla 2. klasy niebezpieczeństwa, a reszta kopalń oleju ziemnego przepisów dla 1. klasy niebezpieczeństwa.

O ile następujące postanowienia nie powołują się wyraźnie na powyższy podział, należy je stosować do kopalń oleju ziemnego obu klas niebezpieczeństwa.

II. O robotnikach, dozorcach ruchu i kierownikach ruchu.

a) O robotnikach.

§ 2.

Przy robotach wiertniczych wolno zatrudniać tylko trzeźwych i zdrowych robotników, którzy ukończyli przynajmniej 18. rok życia.

§ 3.

Każdy robotnik zatrudniony przy wierceniu za olejem ziemnym, zanim zostanie dopuszczony do pracy, musi być pouczony przez kierownika lub przez dozorcę ruchu o niebezpieczeństwie i skutkach połączonych ze zapaleniem się gazów naftowych i oleju ziemnego, jako też o zachować się mających środkach ostrożności. Jako właściwych pomocników wiertniczych na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa wolno zatrudniać tylko takich robotników, którzy co najmniej jeden rok przy wierceniach pracowali.

Postanowienie to nie dotyczy kandydatów na kierowników ruchu (§ 11).

§ 4.

Przy trudnych i niebezpiecznych instrumentacyach, jak również przy czynnościach wykonywanych przy takich otworach wiertniczych, z których dostają się znaczniejsze ilości gazów lub oleju ziemnego do wieży wiertniczej

i budynków z nią połączonych, czas pracy robotników tam zatrudnionych nie może wynosić na zmianę więcej niż 6 godzin. W takich przypadkach nie wolno zatem zatrudniać tych robotników podczas trwania zmiany także przy innych robotach ponad sześcio-godzinny czas pracy.

§ 5.

Robotników nie mieszkających w obrębie 5 km od terenu wiertniczego, t. j. albo nie posiadających własnych domów mieszkalnych, lub nie zajmujących najętych pomieszkań, ma uprawniony do wydobywania umieszczać w odpowiednich ubikacyach mieszkalnych.

Istniejące obecnie koncesyowane gospody dla robotników nie mogą być uważane za ubikacye mieszkalne w rozumieniu powyższego ustępu.

Na każdym terenie wiertniczym musi się znajdować ogrzewalna izba dla robotników (jata) odpowiedniej wielkości, w którejby mogli podczas przerw w pracy wypocząć, ogrzać się i przebrać. Izby dla robotników parą ogrzewane muszą mieć kaloryfery z wentylami redukcyjnymi lub podobne urządzenia tego rodzaju jak wieże wiertnicze (§ 29, ostatni ustęp).

§ 6.

Robotnikom każdej kopalni oleju ziemnego, która produkuje, muszą być oddane do bezpłatnego użytku ciepłe kąpiele; w tym celu należy na wszystkich kopalniach tego rodzaju urządzić łazienki dla robotników (tusze) z oddzielną szatnią, a ich rozmiary muszą odpowiadać ilości robotników zajętych na dotyczącej kopalni. Przy zachowaniu tego ostatniego warunku może też kilka sąsiadujących ze sobą kopalń urządzić, za doniesieniem o tem Urzędowi górniczemu okręgowemu, wspólny zakład kąpielowy dla swych robotników.

b) O dozorcach ruchu.

§ 7.

Dozór wszystkich gałęzi ruchu kopalń oleju ziemnego musi być wystarczający tak w dzień jak i w nocy.

§ 8.

Wymaganą § 43 ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61, praktykę odbytą przy ruchu kopalń oleju ziemnego mają kandydaci na dozorców ruchu udowodnić świadectwami lub książką robotniczą.

Kandydaci na dozorców ruchu kopalń oleju ziemnego 2. klasy niebezpieczeństwa muszą nadto udowodnić przynajmniej sześcio-miesięczną praktykę odbytą na takich kopalniach.

§ 9.

Pod utratą upoważnienia do dozoru zakazanem jest dozorcom ruchu, członkom ich rodziny i ich domownikom, zajmować się sprzedażą wiktuałów i wyskokowych napojów lub utrzymywać gospody i noclegi dla robotników.

Również zakazanem jest dozorcy ruchu pod utratą upoważnienia do dozoru przyjmować od robotników jakiekolwiek podarunki za dostarczenie im pracy w tem przedsiębiorstwie, w którem on sam pozostaje w służbie, albo wyzyskiwać robotników w jakikolwiek inny sposób.

Nie wolno wypłacać zarobku robotnikom przez dozorcę.

§ 10.

Każdy dozorca ruchu (§ 45 ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61), któremu poruczono dozór nad ruchem wiertniczym lub wydobywaniem oleju ziemnego zapomocą tłoka, obowiązany jest z początkiem swej zmiany zbadać dokładnie żóraw wiertniczy i wieżę, względnie całe urządzenie służące do wydobywania oleju ziemnego zapomocą tłoka (§§ 101 do 107), znalezione braki natychmiast usunąć, a gdyby to było niemożliwem, te braki i potrzebne zamówienia zapisać w bloku zapiskowym lub w księdze raportowej, te zapiski oddać kierownikowi ruchu a kopię ich zatrzymać u siebie.

Uprawniony do wydobywania ma tym dozorcom ruchu wydać blok zapiskowy lub księgę raportową wraz z jednym egzemplarzem porządku służbowego i przepisów górniczo-policyjnych.

Każdy dozorca ruchu obowiązany jest przy zmianie szychty zawiadomić swego następcę o spostrzeżonych brakach.

W nieobecności kierownika ruchu lub jego zastępcy obowiązany jest każdy dozorca ruchu, na żądanie towarzyszyć delegatom Władzy górniczej w czasie ich urzędowania na kopalni i udzielać im przy tem ewentualnie żądanych wyjaśnień.

Szczegółowe obowiązki dozorców ruchu normuje instrukcya (§ 121).

c) O kierownikach ruchu.

§ 11.

Wymaganą § 40 ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61, praktykę, odbytą po ukończeniu teoretycznych studyów, przy kopalniach oleju

ziemnego, mają kandydaci na kierowników ruchu udowodnić świadectwami służbowemi wystawionemi przez kierownika ruchu a podpisanemi także przez uprawnionego do wydobywania.

Świadectwa służbowe z praktyki, odbytej w okręgu innego Urzędu górniczego muszą być nadto widymowane przez Urząd górniczy odnośnego okręgu.

Świadectwa z praktyki odbytej po dniu 25. lipca 1904, t. j. po dniu ogłoszenia przepisów górniczo-policyjnych dla kopalń oleju ziemnego w Galicyi z 26. czerwca 1904, mogą być tylko wtedy uwzględnione, jeżeli odnośny kandydat na kierownika ruchu doniósł w należytym czasie o rozpoczęciu swej praktyki Urzędowi górniczemu okręgowemu stosownie do § 8, przedostatni ustęp, tychże przepisów górniczo-policyjnych.

Kandydaci na kierowników ruchu mają zawiadamiać piśmiennie Urząd górniczy okręgowy tak o rozpoczęciu praktyki na kopalni oleju ziemnego, jako też o każdej zmianie miejsca praktyki. Takie doniesienia mają być podpisane przez kierownika ruchu i przez uprawnionego do wydobywania.

Celem kontroli będą Urzędy górnicze okręgowe prowadziły księgi ewidencyjne co do aspirantów na posady kierowników ruchu, do których wolno wglądnąć stronom w godzinach urzędowych.

Kandydaci na kierowników ruchu kopalń oleju ziemnego 2. klasy niebezpieczeństwa muszą oprócz ogólnych wymogów udowodnić nadto przynajmniej jednoroczną praktykę odbytą na kopalniach oleju ziemnego tej kategoryi.

§ 12.

Każdy kierownik ruchu obowiązanym jest donieść bezzwłocznie Urzędowi górniczemu okręgowemu o objęciu albo złożeniu przez siebie kierownictwa ruchu kopalni. W doniesieniu o objęciu kierownictwa ruchu należy dokładnie podać miejsce zamieszkania. Również należy o każdej zmianie swego miejsca zamieszkania bezzwłocznie zawiadomić Urząd górniczy okręgowy.

§ 13.

Kierownik ruchu ma codziennie na każdej kopalni, powierzonej swojemu kierownictwu, oglądać dokładnie żóraw wiertniczy, wszystkie maszyny, kotły parowe i resztę urządzeń, a swoje spostrzeżenia względnie wydane zarządzenia wpisać do księgi objazdowej znajdującej się na kopalni w kancelaryi ruchu z dodaniem daty i podpisu.

§ 14.

Każda kopalnia oleju ziemnego 2. klasy niebezpieczeństwa ma w zasadzie pozostawać pod kierownictwem osobnego kierownika ruchu; kierownikowi

ruchu można jednakże przydzielić do kierownictwa najwyżej sześć otworów wiertniczych.

Wyjątkowo można jednemu kierownikowi poruczyć kierownictwo ruchu dwóch kopalń tej klasy niebezpieczeństwa,

a) jeżeli te kopalnie są najwyżej 200 m od siebie oddalone a na obu razem nie znajduje się w ruchu więcej niż cztery otwory wiertnicze,

b) jeżeli kopalnie oddalone są od siebie na więcej niż 200 m jednak nie więcej niż 2 km a na nich nie znajduje się razem w ruchu więcej niż 2 otwory wiertnicze i jeżeli one przy tem należą do tego samego uprawnionego do wydobywania albo roboty wiertnicze na nich wykonuje ten sam przedsiębiorca.

Jeżeli tego wymagają względy bezpieczeństwa, może Urząd górniczy okręgowy zarządzić, aby kierownikowi ruchu przydzielono mniejszą ilość otworów wiertniczych, niż powyżej ustalono.

Na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa oznacza Urząd górniczy w uwzględnieniu miejscowych stosunków i rodzaju robót, będących we wykonywaniu, ile otworów wiertniczych można poruczyć jednemu kierownikowi.

III. O powierzchni.

§ 15.

Ogrodzenie ściślejszego terenu wiertniczego t. j. tej częci terenu kopalnianego, na której znajdują się wieże wiertnicze i maszyny dla ruchu potrzebne, kotłownie i t. d., może nastąpić tylko z polecenia lub za zezwoleniem Urzędu górniczego okręgowego; w razie urządzania takiego ogrodzenia należy baczyć na to, aby dla robotników istniały bezpieczne drogi do ucieczki w dostatecznej ilości. Na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa nie wolno stawiać ogrodzeń drewnianych.

Załomy na powierzchni, opuszczone szyby i spadliska muszą być równo z powierzchnią zasypane a w razie potrzeby ogrodzone przynajmniej na wysokość 1 m. W promieniu co najmniej 10 m naokoło wieży wiertniczej nie mogą się znajdować żadne zagłębienia, załomy i t. p. mogące robotnikom stać na przeszkodzie w ucieczce.

Granice terenu nieogrodzonych kopalń należy w odpowiedni sposób uwidocznić.

Wszystkie szyby naftowe, studnie na wodę, jak też doły na łyżkowiny, odpadki i olej ziemny (§ 18) mają być odpowiednio zabezpieczone.

Zabudowania wiertnicze nad opuszczonymi otworami wiertniczymi mają być zniesione.

§ 16.

Wstęp na ściślejszy teren wiertniczy, do wież wiertniczych, zabudowań maszynowych, kotłowni, warsztatów i stacyj mierniczych jest dozwolony tylko dotyczącym robotnikom, dozorcom i urzędnikom ruchu, a oprócz nich tylko uprawnionemu do wydobywania i przedsiębiorcy robót, którzy Urzędowi górniczemu okręgowemu zostali wskazani, względnie, jeżeli istnieją współuprawnieni do wydobywania, ich wskazanemu pełnomocnikowi, jako też delegatom Władzy górniczej.

Obce osoby mogą wchodzić na ten teren tylko za poprzedniem zgłoszeniem się u kierownika ruchu, względnie za jego zezwoleniem i to tylko w towarzystwie dodanego im przez niego przewodnika.

Zakaz wstępu na ściślejszy teren wiertniczy ma być w odpowiednich miejscach uwidoczniony na tablicach ostrzegawczych.

§ 17.

U głównego wejścia na każdą kopalnię oleju ziemnego ma się znajdować tablica z nazwiskiem lub firmą uprawnionego do wydobywania.

Obok każdego otworu wiertniczego musi być umieszczona tabliczka z jego nazwą lub numerem. Bez wiedzy Urzędu górniczego okręgowego nie wolno tych nazw lub numerów usuwać lub zmieniać.

§ 18.

Miał wiertniczy (łyżkowiny), odpadki wszelkiego rodzaju i ropę pochodzącą z wytrysków (§ 21) musi się zbierać w odpowiednio na to urządzonych dołach.

Wszelkiego rodzaju doły na ropę (§ 58) a doły na miał wiertniczy wówczas, gdy ich nie można utrzymać czystymi od ropy, mają być ogniotrwale nakryte warstwą ziemi grubości co najmniej 20 cm a w razie potrzeby otoczone poręczą. Przykrycie tych dołów ma być wytrzymałe i szczelne; urządzone w niem otwory manipulacyjne należy zaopatrzyć w szczelne zamknięcia i zabezpieczyć kratami żelaznemi

Doły na miał wiertniczy mają być założone o ile możności w odległości co najmniej 10 m od wież i zabudowań wiertniczych i to zawsze tak, by uniknięto na nich wszelkiej manipulacyi z przyrządami wiertniczymi.

Koryta odprowadzające łyżkowiny z wieży wiertniczej do dołów mają być ogniotrwale nakryte i zaopatrzone w drzwi celem czyszczenia.

§ 19.

Teren kopalniany należy zawsze utrzymywać w czystości. Wydawanie ropy ze zbiorników ropnych na ściślejszym terenie wiertniczym wolno tylko w taki sposób przedsiębrać, iżby zanieczyszczenie tego terenu było wykluczone. Ropą zanieczyszczona lub przesiąknięta ziemia ma być usunięta lub suchą ziemią obficie przysypana.

§ 20.

Zakazuje się wszelkiego zanieczyszczania sąsiednich terenów i wód płynących miałem wiertniczym (łyżkowinami), olejem ziemnym lub ropnymi odpadkami, niemniej stawiania zastawek dla zbierania ropy w korytach wód płynących.

Tereny wiertnicze, przez które albo na granicach których przepływają potoki, mają być wzdłuż tychże tak zabezpieczone, aby nawet przy wysokim stanie wody uszkodzenie terenu a w związku z nim pozostające zanieczyszczenie wód płynących nie mogło nastąpić.

Wodę należy z terenu wiertniczego odprowadzać po poprzedniem oczyszczeniu jej z domieszki oleju ziemnego. Ścieki wodne należy o ile możności koncentrować.

Uprawniony do wydobywania ma poczynić urządzenia, aby gromadzenie się wody w obrębie obwałowań okalających zabudowania wiertnicze, doły na ropę i zbiorniki (§§ 21, 25, 55, 58 i 92 p. g. p.) nie mogło nastąpić.

§ 21.

Na kopalniach oleju ziemnego 2. klasy niebezpieczeństwa, niemniej przy wszystkich otworach wiertniczych, przy których zdarzają się wytryski ropy lub ich na podstawie doświadczenia spodziewać sie należy, muszą, o ileby ropa pochodząca z wytrysków nie mogła być uchwyconą zapomocą przyrządów do zamykania (otworów wiertniczych) i odprowadzaną, istnieć doły o odpowiedniej pojemności na tę ropę, do których ropa z wieży wiertniczej ma w ten sposób spływać ogniotrwale przykrytymi rowami, kanałami, korytami lub rurami, aby przez to zapobieżono zanieczyszczaniu terenu.

Do takich dołów należy doprowadzić rurociąg parowy wprost z kotłowni, aby w razie pożaru, można było wpuścić do dołu parę tuż pod jego przykryciem.

Doły te mają być zabezpieczone stosownie do § 18 ustęp 2 tych przepisów.

§ 22.

Nie wolno zabierać ze sobą przyrządów do niecenia ognia do wież wiertniczych i do zabudowań z niemi połączonych ani też do miejsc, w których odbywa się manipulacya z olejem ziemnym, niemniej wchodzić tamże z rozżarzonem żelazem; nie wolno także palić tytoniu na ściślejszym terenie wiertniczym poza kancelaryami i izbami robotniczemi, gromadzić zapalnych materyałów, nosić broni palnej i niecić ognia na otwartych miejscach.

Ten zakaz należy ogłosić na tablicach ostrzegawczych umieszczonych w stosownych miejscach; przestrzegania tego zakazu mają dopilnować kierownicy i dozorcy ruchu i wykonywać od czasu do czasu próbne rewizye; przekroczenia należy natychmiast podawać do wiadomości sądów karnych.

Na ściślejszy teren wiertniczy, do zabudowań wiertniczych na nim i innych miejsc, w których się odbywa manipulacya z olejem ziemnym, wolno, jeżeli zachodzi potrzeba brać światło, wchodzić tylko z elektrycznemi lampami; na ten cel musi się znajdować na każdej kopalni przynajmniej jedna zawsze do użytku przydatna elektryczna lampka przenośna systemu dopuszczonego do użycia na kopalniach oleju ziemnego przez Urząd górniczy okręgowy.

§ 23.

Celem umożliwienia akcyi ratunkowej w razie pożaru należy stosować się do następujących postanowień:

W każdej wieży wiertniczej ma być umieszczony osobny rurociąg, którego wyloty na górze wieży mają być skierowane na łożyska rolek i trawersy. Rurociąg ten ma być połączony z kotłem parowym lub pompą służącą do jego zasilania w ten sposób, iżby w razie nagłego niebezpieczeństwa można użyć pary lub wody do gaszenia ognia we wieży powstałego. Wentyl zamykający ten rurociąg ma się znajdować zewnątrz zabudowań wiertniczych w miejscu bezpiecznem, łatwo dostępnem i oznaczonem widocznym znakiem.

Każda kopalnia obowiązaną jest utrzymywać zapas wody do gaszenia ognia w ilości od 5—10 cystern. Jeżeli przez kopalnię przechodzi wodociąg stale czynny, wystarcza połączenie z tym wodociągiem.

Kilka mniejszych kopalń sąsiadujących ze sobą może mieć wspólny basen wody, musi być jednak możliwem połączenie sikawek każdej z tych kopalń z tymże basenem.

Każda kopalnia ma posiadać przynajmniej 20 wiader, 10 osęk, wystarczającą ilość łopat i oskardów i 60 m węża parcianego 2-calowego w 3 kawałkach po 20 m zaopatrzonych w holendry.

Przyrządy te należy przechowywać w widocznem i dostępnem miejscu. Na każdej kopalni ma się znajdować dostateczny zapas piasku do gaszenia ognia.

§ 24.

W razie pożaru ma dać sygnał alarmowy świstawką parową poszkodowany i najbliżsi sąsiedzi. Kopalniom oddalonym od pożaru sygnalizowanie jest wzbronione, aby przez to nie utrudniano oryentowania się straży pożarnej.

Kopalnie leżące w strefie, do której z palącego się miejsca iskry dolatują, mają bezwarunkowo zaprzestać roboty.

§ 25.

Każda wieża wiertnicza oraz zabudowania z nią połączone mają przed rozpoczęciem wiercenia być obwiedzione odpowiednio wysokim i silnym wałem ziemnym.

Takie same obwałowanie otrzymać mają zbiorniki i doły na olej ziemny (§§ 21, 55, al. 2, 58 i 92).

§ 26.

Przynoszenie na teren wiertniczy napojów wyskokowych, ich szynkowanie albo przechowywanie na nim jest zakazane.

§ 27.

Co do odległości otworów wiertniczych od siebie, od granicy obcego gruntu i od sąsiednich przedmiotów na powierzchni obowiązują następujące postanowienia:

A. Kopalnie na takich terenach, co do których o zamierzonem otwarciu ruchu 16. maja 1908, t. j. w dniu wejścia w życie ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61.

1. w myśl § 14 ustawy z 17. grudnia 1884, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 35 ex 1886, Władzy górniczej już doniesiono

2. Władzy górniczej wprawdzie jeszcze nie doniesiono, ale uprawnienie do wydobywania minerałów żywicznych nabytem zostało przed dniem ogłoszenia ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61, umowami dzierżawnemi lub eksploatacyjnemi sądownie lub notaryalnie uwierzytelnionemi.

I. Dla otworów wiertniczych mających się nowo założyć, na kopalniach, które w dniu 25. lipca 1904, t. j. w dniu ogłoszenia przepisów górn.-polic. dla kopalń oleju ziemnego w Galicyi z 26. czerwca 1904, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 68, były już w ruchu, mają wynosić *minimalne* odległości:

a) od granicy obcego gruntu na kopalniach obu klas niebezpieczeństwa 10 m,

b) od innych otworów wiertniczych, szybów naftowych, zbiorników na gazy, warsztatów, izb robotniczych i kancelaryj, na kopalniach obu klas niebezpieczeństwa 30 m,

c) od zbiorników na olej ziemny wedle postanowień § 58,

d) od domów mieszkalnych i dróg publicznych (dróg państwowych, krajowych i powiatowych, następnie dróg gminnych I. i II. klasy) na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa 30 m, a na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa 40 m,

e) od kuźni i kotłowni na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa 30 m, na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa co najmniej 40 m, a o ile na to zezwalają rozmiary terenu, 50 m,

f) od publicznych budynków z wyjątkiem świątyń, następnie od cmentarzy, na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa 40 m, na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa 60 m,

g) od świątyń i od szybów kopalń wosku ziemnego, które są w ruchu, na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa 70 m, a na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa 100 m,

Te odległości mają zastosowanie i do tych zakładów, co do których o zamierzonym ruchu doniesiono Władzy górniczej w myśl § 14 ustawy z 17. grudnia 1884, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 35 ex 1886, przed dniem 25. lipca 1904, o ile rozpoczęcie ruchu kopalnianego nie zostało zakazane przez tę Władzę w myśl postanowień §§ 14 i 15 zacytowanej ustawy.

II. Dla wierceń za olejem ziemnym na terenach, na których zamierzonego rozpoczęcia ruchu w dniu 25. lipca 1904 wprawdzie Władzy górniczej jeszcze nie zgłoszono, jednakże już przed tym dniem uzyskano uprawnienie do wydobywania oleju ziemnego na mocy sądownie lub notaryalnie uwierzytelnionych kontraktów dzierżawnych lub eksploatacyjnych, obowiązują odległości ustanowione w ustępie I. tego paragrafu jednakże z tą zmianą, że odległość mających się założyć otworów wiertniczych od granicy obcego gruntu dla kopalń obu klas niebezpieczeństwa musi wynosić u gruntów szerokich na 30 m i powyżej, co najmniej 15 m, u gruntów o szerokości poniżej 30 m, połowę szerokości gruntu, ale co najmniej 10 m

Postanowienia punktu II. mają zastosowanie także i do takich terenów, co do których kontrakty dzierżawne lub eksploatacyjne zawarto przed dniem 25. lipca 1904, a sądowe lub notaryalne ich uwierzytelnienie uzyskano dodatkowo najpóźniej w 2 miesiące po tymże dniu.

III. Przy wszystkich innych kopalniach podpadających pod postanowienia wyszczególnione pod lit. A. tego § mają wynosić odległości otworów wiertniczych co najmniej:

a) od granicy obcego gruntu 20 m,

b) od innych otworów wiertniczych 40 m,

c) od mieszkalnych budynków, na kopalniach 1 klasy niebezpieczeństwa 40 m, zaś na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa 50 m.

Dla odległości od reszty przedmiotów obowiązują także przy tych wierceniach za olejem ziemnym przepisy zawarte w ustępie I. tego paragrafu.

B. Kopalnie, do których mają zastosowanie postanowienia § 31, ustęp 1 i 2 krajowej ustawy naftowej z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61.

Otwory wiertnicze na tych kopalniach (licząc od środka otworu wiertniczego) muszą być oddalone przynajmniej 30 m od granic terenu kopalnianego, a przynajmniej 60 m od innych otworów wiertniczych.

Co do odległości od reszty przedmiotów obowiązują dla tych wierceń przepisy zawarte w ustępie A III. tego paragrafu.

O ile na to dozwalają względy bezpieczeństwa, może Urząd górniczy okręgowy zezwolić uprawnionemu do wydobywania na założenie otworów wiertniczych na własnych terenach w mniejszych odległościach od siebie niż te, które ustanowiono w poprzednich ustępach; odległość poszczególnych otworów wiertniczych od siebie musi jednak wynosić co najmniej 30 m.

Istnienie otworów wiertniczych, budynków oraz innych przedmiotów po dzień ogłoszenia tych przepisów za zezwoleniem Władzy już założonych względnie postawionych, pozostaje przez powyższe postanowienia nienaruszone.

IV. O budynkach i urządzeniach.

a) O wieży wiertniczej i przynależnych zabudowaniach i urządzeniach

§ 28.

Wieże wiertnicze i zabudowania z niemi połączone, niemniej wszystkie maszyny i przyrządy służące do wiercenia muszą być sporządzone odpowiednio mocno, bezpiecznie i z dobrego materyału.

Z wieżą wiertniczą wolno bezpośrednio łączyć tylko zabudowania nad żórawiem wiertniczym i nad stałą maszyną służącą do wiercenia.

§ 29.

Na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa wolno do budowy wież wiertniczych i połączonych z niemi zabudowań używać drzewa li tylko na szkielet, ale nie na ściany tychże. Te przedmioty mają być kryte materyałem ogniotrwałym, który nie może zawierać asfaltu ani mazi.

Na takich kopalniach należy wieże wiertnicze i zabudowania z niemi połączone, o ile się je stawia nowe, ustawiać na belkowaniu tak, by podłoga zabudowań tych była podniesioną co najmniej na 0·5 m ponad teren; wieże wiertnicze mają otrzymać szerokość w rzucie poziomym co najmniej 6 m w świetle, w kierunku pionowym zaś wysokość 19 m licząc od podłogi do szczytu korony.

Każda wieża wiertnicza ma być zabezpieczona przeciw wywrotowi silnemi drucianemi linami lub w inny odpowiedni sposób.

Podłogi we wieży wiertniczej i w zabudowaniach z nią połączonych muszą być tak ułożone, aby różnica ich poziomu nie przenosiła 25 cm. Układanie rur na podłogach lub nad niemi w sposób utrudniający bezpieczną komunikacyę jest niedozwolone.

Stałe lub często się powtarzające roboty we wieży wiertniczej wolno wykonywać tylko z odpowiednio zabezpieczonych pomostów. Te pomosty muszą być zabezpieczone poręczą o wysokości przynajmniej 1 m i listwą nożną.

Drabiny prowadzące na te pomosty muszą być dostatecznie mocne, wygodne i silnie przymocowane i zawsze w dobrym i bezpiecznym stanie utrzymywane; szczeble mają być zapuszczone w listwy.

W każdej wieży wiertniczej obok pierwszego, drugiego i najwyższego pomostu muszą być urządzone na zewnątrz otwierające się możliwie wygodne okna ratunkowe a przed niemi, na zewnętrznej stronie wieży wiertniczej, balkoniki (platformy), zabezpieczone poręczą wysoką co najmniej na 1·2 m. Taka platforma ma się znajdować u nowo powstać mających urządzeń także koło korony wieży. Te platformy ma się zaopatrzyć w urządzenia, któreby umożliwiały robotnikowi w razie potrzeby szybką i pewną ucieczkę na ziemię. Jako liny ratunkowe mogą być używane tylko odpowiednio grube, nie sztukowane liny manilowe. Używanie na ten cel lin drucianych jest wzbronione.

W zimie podczas pracy muszą być wiertnicze zabudowania i wieże, te ostatnie tak w swojej dolnej części jak i na pomoście, na którym pomocnik przy werblu pracuje, ogrzewane parą wprost z kotła zapomocą kaloryferów, w całości z żelaza sporządzonych. Kaloryfery te mają być także i pod ławką przeznaczoną dla wiertacza.

§ 30.

Budynki nad żórawiem wiertniczym i nad maszyną służącą do wiercenia muszą posiadać takie rozmiary, ażeby można bezpiecznie dostąpić do wszystkich miejsc manipulacyjnych.

§ 31.

Wieżę wiertniczą, jak też budynek nad żórawiem wiertniczym i maszyną należy zaopatrzyć w następujące drzwi i okna:

a) wieżę wiertniczą w drzwi główne i w drzwi boczne, umieszczone w ścianie naprzeciw kosza szlamowego, oraz w okna o powierzchni świetlnej, łącznie co najmniej 2 m² wynoszącej;

b) zabudowanie rygu wiertniczego w drzwi w prawej ścianie przed żórawiem i w lewej ścianie naprzeciw korby, patrząc od budynku maszynowego ku wieży, oraz w okno o dostatecznej powierzchni świetlnej;

c) zabudowanie maszyny w drzwi w tylnej ścianie zabudowania a na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa także i w lewej ścianie, patrząc ku wieży, obok siedzenia wiertacza podczas łyżkowania i tłokowania, oraz w okno o dostatecznej powierzchni świetlnej.

Jeżeli doły na łyżkowiny lub ropę znajdują się blizko wieży lub zabudowań wiertniczych, należy od odnośnych drzwi urządzić bezpieczne przejście obok dołu lub ponad dołem. Podczas pracy nie wolno drzwi zamykać, gdy jednak praca ustanie, mają one być natychmiast na klucz zamknięte. Wszystkie te drzwi muszą się same zawierać i muszą być co najmniej wysokie na 2 m a szerokie na 1 m. Przy wieżach wiertniczych istniejących już w dniu ogłoszenia tych przepisów mogą drzwi główne posiadać szerokość 0·75 m. Urządzeń, jak haków, klamek, zapadek i t. p., które przeszkadzają szybkiemu otwieraniu drzwi, nie wolno w nich umieszczać.

Podłogę w wieżach i w izbach maszynowych należy posypywać piaskiem lub w inny sposób tak zabezpieczyć, aby robotników uchronić przed pośliznięciem się.

§ 32.

Stanowisko wiertacza ma się znajdować w zabudowaniu żórawia wiertniczego, a nie we wieży wiertniczej, a na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa przenieść je należy przy łyżkowaniu do tylnej części zabudowania maszyny wiertniczej, w miejsce obok drzwi w lewej ścianie tego zabudowania (§ 31

lit. c) a to z chwilą, gdy się pojawią w otworze wiertniczym ślady gazów lub ropy, jak również, gdy się wykonuje próbne tłokowanie ropy.

§ 33.

Szyby kopane dla rozpoczęcia wiercenia muszą mieć odpowiednią oprawę. Przy ich pogłębianiu należy postępować wedle reguł sztuki górniczej.

§ 34.

Z chwilą pojawienia się śladów gazów lub ropy w otworze wiertniczym należy przestrzegać następujących środków ostrożności:

a) Wylot rur wiertniczych należy tak zabezpieczyć, aby uderzenie żelazem (liną, łyżką, żerdzią wiertniczą) o krawędź rur było wykluczone.

b) Widełki powinny być wyłożone metalem w ten sposób, aby ani przy ostrem podchwyceniu żerdzi wiertniczej, ani przy jej osunięciu się we widełkach, iskry nie mogły się wytwarzać.

c) Gwinty rur należy z reguły czyścić poza wieżą wiertniczą; o ile się to wyjątkowo ma stać we wieży wiertniczej, nie wolno używać do tego żelaznych szczotek drucianych ani pędzli żelaznych.

d) Do wbijania klinów i do innych czynności, wymagających silnych uderzeń młota, nie wolno w zabudowaniach wiertniczych używać młotów żelaznych lub stalowych.

§ 35.

Jeżeli na ławie wiertniczej ustawia się żerdzie (sztangi) wiertnicze, musi ta część ławy, na której one spoczywają, posiadać urządzenie zapobiegające ich zesunięciu się i nie może być ruchomą.

Powierzchnię ławy wiertniczej naokoło wykroju, oraz bramkę ławy wiertniczej należy wyłożyć materyałem wykluczającym tworzenie się iskier, jeżeli te części nie są sporządzone z takiego materyału.

§ 36.

Olej ziemny i gazy należy odprowadzać z otworów wiertniczych i wież wiertniczych w sposób pewny i wykluczający niebezpieczeństwo pożaru i eksplozyi.

Do odprowadzania oleju ziemnego używane być mają w ziemię włożone albo w niej wykonane ogniotrwałe koryta lub kanały, zaopatrzone w łatwo dostępne zasuwy żelazne.

Urządzenia do odprowadzania gazów mają na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa być założone natychmiast przy rozpoczęciu wiercenia, a na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa wtedy, gdy z otworu wiertniczego zaczną się wydobywać gazy.

Sposób wykonania tych urządzeń ma być podany w planie ruchu.

Powyższe postanowienia mają zastosowanie także do otworów wiertniczych istniejących w dniu obwieszczenia tych przepisów górniczo-policyjnych.

Urząd górniczy okręgowy może uprawnionych do wydobywania na ich prośbę uwolnić od obowiązku założenia urządzeń do odprowadzania gazów a to na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa w ogóle, a na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa istniejących w dniu obwieszczenia tych przepisów górniczo-policyjnych, wtedy, jeżeli ilość gazów wydobywających się z otworu wiertniczego wynosi mniej niż 1 m^3 w minucie.

§ 37.

Średnica czopów rolek wieżowych ma wynosić co najmniej 60 mm.

Średnica rolki, znajdującej się na koronie wieży wiertniczej a służącej dla liny łyżkowej ma wynosić co najmniej 1 m. W to nie wlicza się wysokości obrzeżyn.

Rowki rolek można wyłożyć odpowiednim materyałem, w każdym jednak razie muszą one być toczone.

Łożyska dla rolek wieżowych muszą być całe z żelaza, wylane kompozycyą lub wyłożone metalem i mają być stale smarowane smarem łatwo ciekłym.

Rolka dla liny łyżkowej ma być tak ustawioną, by ta lina szła środkiem otworu wiertniczego bez jakiegokolwiek tarcia o rury.

Rolki na koronie wieży muszą być zabezpieczone przeciw wyskoczeniu liny, w taki sposób, aby ani lina ani rolka nie tarły o te ochrony.

Przy otworach wiertniczych mających się nowo założyć na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa, belki na wieży muszą być z żelaza o przekroju podwójnego T lub U i posiadać wymiary, odpowiadające ich obciążeniu

§ 38.

Wahacz (balansyer) należy tak zrównoważyć, aby po odłączeniu od niego żerdzi (sztang) wiertniczych i ciągadła można go było z łatwością ręką na dół ściągnąć.

Pod wahaczem należy od strony otworu wiertniczego umieścić stosowną podporę (stojak) dla ochrony robotników wiertniczych na wypadek złamania się ciągadła.

Nadto musi być wahacz zabezpieczony w odpowiedni sposób przeciw przeważeniu się zapomocą dostatecznie silnych lin, łańcuchów lub chomont.

§ 39.

Bębny linowe muszą być w stosunku do liny w ten sposób centrycznie ustawione, iżby lina nawijała się na nie zupełnie dobrze bez użycia jakichkolwiek osobnych urządzeń pomocniczych.

Wszystkie łożyska żórawi (rygów), służących do wiercenia, łyżkowania lub wydobywania ropy (transmisye) mają być zaopatrzone w panewki metalowe, należycie dopasowane, oraz w samoczynne smarownice, napełnione zawsze łatwo ciekłym smarem.

Czop korbowy u żórawia wiertniczego musi mieć co najmniej 75 mm średnicy i posiadać osobną samoczynną smarownicę stale funkcyonującą.

Nowe urządzenia muszą posiadać tarcze pasowe i wózki pasowe sporządzone z żelaza.

§ 40.

Tarcz hamulcowych u bębnów linowych nie wolno sporządzać z kutego żelaza lub stali, lecz tylko z lanego żelaza; taśmy hamulcowe mają się składać z dwóch części, t. j. z części napinającej i z części trącej połączonych ze sobą.

Średnica tarczy hamulcowej ma wynosić co najmniej 1 m, szerokość zaś taśmy hamulcowej co najmniej 110 mm.

Celem zapobieżenia przesuwaniu się taśmy hamulcowej na boki muszą się po obu stronach obwodu tarczy hamulcowej znajdować obrzeżyny grubości co najmniej 12 mm, lub inne celowi odpowiadające urządzenie.

Taśma hamulcowa ma być w ten sposób urządzoną, by obejmowała przynajmniej 3/4 obwodu tarczy hamulcowej.

Taśmy hamulcowe należy w ten sposób obkładać metalem z wykluczeniem żelaza, stali i białej łożyskowej kompozycyi, by zetknięcie się żelaza z żelazem było wykluczone.

Używanie hamulców różniczkowych jest dopuszczalne tylko za zezwoleniem Urzędu górniczego okręgowego.

§ 41.

Przy rygach kanadyjskich dozwolone są tylko popuszczadła ze śrubą bez końca, umieszczone na wahaczu, a w których łańcuch przechodzi przez ślimaka głowicy wahacza.

Przy wierceniach płuczkowych dopuszczalne są także i inne systemy popuszczadeł ze śrubą bez końca.

§ 42.

Przy wierceniach zapomocą siły pary ma się z reguły używać tylko stałych maszyn parowych. Gdy się używa lokomobil, należy do nich stosować postanowienia o kotłach parowych zawarte w niniejszych przepisach.

§ 43.

Od czasu pojawienia się gazów albo ropy w otworze wiertniczym na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa nie wolno robotnikom znajdować się podczas łyżkowania we wieży wiertniczej, z wyjątkiem podczas wprowadzania i odbierania łyżki.

Po każdem trzechkrotnem wyciągnięciu łyżki należy zachować przerwę 10 minutową celem ochłodzenia hamulca i pasów.

Pył tworzący się wskutek zużycia pasów należy w miarę potrzeby usuwać z podłogi a podłogę pod tarczami pasowemi polewać wodą.

§ 44.

Jeżeli przy instrumentowaniu w otworze wiertniczym potrzeba użyć do kręcenia sztang ratunkowych lub rur ratunkowych większej siły, niż normalnej, w takim razie taka robota ma być wykonana w obecności kierownika ruchu i pod jego osobistem kierownictwem. Czynność tę należy o ile możności wykonywać przy pomocy siły maszynowej lub poziomego koła ręcznego. Zakazuje się przymocowywać do żerdzi (sztang) więcej niż jednę dźwignię lub więcej niż jeden klucz.

Przy wszystkich trudniejszych i niebezpieczniejszych robotach zapomocą wielokrążka i podczas tak zwanego sztosowania nie wolno nikomu znajdować się we wieży wiertniczej i poza nią w jej bezpośredniej bliskości, z wyjątkiem wiertacza i tych robotników, których wiertacz, stosownie do koniecznej potrzeby, do tego wyraźnie przeznaczy.

Kierownik ruchu ma poświęcić największą uwagę manipulacyi przy używaniu wielokrążków i śrub ratunkowych. Przy używaniu śrub ratunkowych należy się tak urządzić, aby w razie złamania się sztang niemożliwem było rozrzucenie poszczególnych ich części.

b) O kotłowniach i kotłach parowych.

§ 45.

Kotłownie należy z uwzględnieniem kierunku wiatru głównie panującego w danej okolicy o ile możności tak ustawiać, aby nie mogły spowodować zapalenia się gazów wydobywających się z otworów wiertniczych.

Kotłownie należy o ile możności ustawiać w miejscach położonych wyżej niż wieże wiertnicze i zbiorniki na ropę; gdzie zaś to ze względu na konfiguracyę terenu jest niemożliwe, należy kotłownie od strony tych przedmiotów oddzielić odpowiednio wysokim wałem.

W żadnym wypadku nie wolno na terenie kopalnianym w kierunku ku kotłowni zakładać rowów lub koryt, któremiby olej ziemny z zabudowania wiertniczego, ze zbiorników na ropę lub z dołów na łyżkowiny mógł się przedostać do kotłowni.

Oszalowanie kotłowni musi być szczelne, szpary w ich ścianach i w drzwiach muszą być listwami zakryte. Części drewniane ściany kotłowni przeciwległej palowisku kotłów parowych opalanych ropą lub gazami muszą być wewnątrz blachą obite.

Na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa wolno do wybudowania kotłowni używać drzewa tylko na zrąb a nie na ściany.

Kotłownia musi być tak przestronna, aby dostęp do wszystkich części kotła był bezpieczny i wygodny. Pomiędzy tym bokiem kotła, w którym są drzwi do palowiska, a naprzeciw stojącą ścianą kotłowni, musi być miejsce szerokie przynajmniej na 2 m do wolnego użytku. Oprócz drzwi głównych ma każda kotłownia posiadać drugie drzwi jako ratunkowe, umieszczone w bocznej ścianie naprzeciw wentyla bezpieczeństwa. Drzwi wchodowych do kotłowni nie wolno urządzać po stronie zwróconej ku otworowi świdrowemu.

Podłoga w kotłowni nie może być sporządzona z drzewa (desek).

Dach kotłowni ma być na 70 cm naokoło komina sporządzony z blachy.

Kominy kotłów ruchomych muszą być wysokie przynajmniej na 9 m i posiadać średnicę odpowiadającą otworowi, którym uchodzi dym z kotła; mają one być zaopatrzone w rurę do przedmuchiwania komina parą, a u wylotu daszkiem; na wszystkich kominach należy umieszczać iskrochrony o formie używanej przy kominach lokomotyw. Komin, dach i iskrochron należy jak najczęściej oczyszczać ze sadzy.

Urządzenie do wprawiania w ruch gwizdawki parowej ma się znajdować przy drzwiach wchodowych kotłowni.

§ 46.

Wodoskazy kotłów parowych mają być zabezpieczone odpowiedniemi osłonami.

Manometr ma posiadać znak kontrolny.

Palowisko, popielnik i drzwi kanałów ogniowych mają mieć zamknięcia o ile możności szczelne.

§ 47.

W każdem zabudowaniu wiertniczem należy urządzić gwizdawkę parową, której wolno używać tylko do sygnalizowania grożącej niebezpieczeństwem erupcyi gazów lub ropy. W razie otrzymania takiego sygnału ma palacz przedewszystkiem zamknąć drzwi kotłowni i dopływ ropy lub gazu do palowiska, następnie zamknąć drzwiczki palowiska i popielnika kotła parowego, wpuścić parę do palowiska a wreszcie zgasić światło w kotłowni, o ile nie używa się oświetlenia elektrycznego.

Wyjmowanie ognia albo gaszenie go wodą jest w takich wypadkach zakazane.

Kotłownie na kopalniach oleju ziemnego 2. klasy niebezpieczeństwa muszą być oświetlane elektrycznemi lampkami żarowemi.

§ 48.

W razie erupcyi gazów lub ropy o niezwykłej sile, czy to na własnej czy też na sąsiedniej kopalni, ma kierownik a w jego nieobecności zastępca lub dozorca ruchu (wiertacz) zarządzić bezzwłocznie zgaszenie ognia względnie zastanowienie palenia w kotłowni i kuźni, jeżeli gazy i ropa nie mogą być w taki sposób pewnie odprowadzane, aby zapalenie się ich od tych ognisk było wykluczone. O takich erupcyach gazów lub ropy donieść należy natychmiast Urzędowi górniczemu okręgowemu, który ma bezzwłocznie, o ile możności w przeciągu 24 godzin, wydać dalsze zarządzenia.

§ 49.

Popiół wygarnięty z popielnika należy zupełnie wodą wygasić, zanim się go z kotłowni usunie.

§ 50.

Każdy samodzielny palacz musi posiadać przepisany egzamin.

Jeden palacz, o ile się mu odpowiednio do rozmiarów zakładu nie przydzieli potrzebnych pomocników, może obsługiwać co najwyżej dwa kotły parowe, maszynę dynamo i pompkę wodną, jeżeli one się znajdują pod jednym dachem.

Palacza nie wolno używać do obsługi maszyn lub innych czynności poza kotłownią z wyjątkiem obsługiwania zbiornika ropy opałowej.

§ 51.

Na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa mają mieć kotły parowe taką pojemność, iżby w razie dowiercenia się ropy nawet w niezwykłej ilości tłocznie (pompy) kopalniane mogły być stale parą zasilane.

c) O innych budynkach.

§ 52.

Na każdej kopalni oleju ziemnego ma się znajdować kancelarya ruchu. Więcej kopalń należących do tego samego uprawnionego do wydobywania może posiadać za zezwoleniem Urzędu górniczego okręgowego jedną wspólną kancelaryę ruchu, jeżeli kopalnie te nie są zbyt od siebie oddalone.

§ 53.

Budynki nad otwartymi miernikami (stacye miernicze) muszą być oddalone co najmniej 30 m od kuźni, kotłowni, dynamomaszyn, warsztatów, budynków mieszkalnych, izb robotniczych (cechowni), kancelaryi i dróg publicznych (państwowych, krajowych i powiatowych, następnie dróg gminnych I. i II klasy) i muszą być bez przerwy wydatnie wentylowane.

Do mierników istniejących już w czasie ogłoszenia tych przepisów nie mają zastosowania powyższe postanowienia odnoszące się do ich odległości od już istniejących wyż wyszczególnionych przedmiotów.

§ 54.

Stacye pomp oleju ziemnego (tłocznie) muszą być oddalone przynajmniej 15 m od budynków mieszkalnych, kuźni, kotłowni i od dróg publicznych

(państwowych, krajowych i powiatowych, następnie dróg gminnych I. i II. klasy). W nich ma zawsze panować największa czystość i należy się starać o ich dobrą wentylacyę.

Do tłoczni istniejących już w czasie ogłoszenia tych przepisów nie mają zastosowania powyższe postanowienia odnoszące się do ich odległości od już istniejących wyż wyszczególnionych przedmiotów.

d) O zbiornikach na ropę i na gazy.

§ 55.

Każdy zbiornik na ropę znajdujący się na terenie kopalnianym musi być należycie zabezpieczony i zamknięty.

Każdy zbiornik wolno stojący lub częściowo w teren wpuszczony posiadać musi pod górnym brzegiem rurę przepływową, prowadzącą do dołu na ropę lub łyżkowiny, w celu zapobieżenia zanieczyszczeniu terenu na wypadek przepełnienia zbiornika.

Zbiorniki drewniane, o ile nie są wkopane w ziemię, muszą być w całej swej wysokości dokoła ziemią obłożone. Osłony tego obłożenia mają być ogniotrwałe. Dach zbiornika ma być pokryty warstwą ziemi co najmniej 20 cm grubą.

Żelazne zbiorniki mają być obwiedzione odpowiednio wysokim i mocnym wałem. Pojemność wolnej przestrzeni zamkniętej wałem (zlewisko) musi wynosić przynajmniej połowę pojemności odnośnego zbiornika. Zlewisko to należy utrzymywać w jak największej czystości.

Dach każdego drewnianego albo żelaznego zbiornika, z którego nie odprowadza się gazów w inny bezpieczny sposób, musi posiadać otwór zabezpieczony drucianą siatką bezpieczeństwa co najmniej o 144 oczkach na cm^2, aby gazy przez niego mogły uchodzić.

Na zbiornikach ziemnych (dołach na ropę) wszelkiego rodzaju należy dla odprowadzania gazów urządzić kominy z ogniotrwałego materyału przynajmniej 2 m wysokie, a ich górne otwory zabezpieczyć siatkami bezpieczeństwa, tak jak to podano w poprzednim ustępie.

Kurki i wentyle do odpuszczania ropy ze zbiorników o pojemności ponad 20 cystern, mają być sporządzone z lanej stali lub z metalu. U wszystkich zbiorników należy kurki i wentyle do odpuszczania osłonić ogniotrwałemi i zamykalnemi skrzyniami.

U każdego żelaznego zbiornika o pojemności ponad 20 cystern musi być także przyrząd, zapomocą którego możnaby rurociąg odprowadzający ropę zamknąć także wewnątrz zbiornika i zabezpieczyć jego zamknięcie.

Urządzanie drabin wewnątrz takich zbiorników jest zabronione. Średnica otworów w dachu nie może przekraczać 25 cm.

Do każdego żelaznego zbiornika na ropę o wysokości ponad 5 m muszą być na zewnątrz stale przytwierdzone żelazne drabinki. Jeżeli dach zbiornika jest wypukły, natenczas przystęp od drabinki ku otworom ma być zabezpieczony poręczą.

Każdy żelazny zbiornik o pojemności ponad 20 cystern należy zabezpieczyć gromochronem sporządzonym przez koncesyonowaną firmę.

Do każdego zbiornika należy wprowadzić tuż pod jego dachem rurociąg parowy, aby tam módz wpuścić parę na wypadek pożaru.

§ 56.

Ropę stężałą w zbiornikach z powodu nizkiej temperatury, wolno tylko parą wodną rozgrzewać; używanie ognia do tego celu jest zabronione.

§ 57.

Płonącego zbiornika nie wolno gasić wodą. Ropę zawartą w zbiorniku można wypuszczać rurą odpływową do innych zbiorników lub dołów.

Mniejsze zbiorniki można nakryć mokremi płachtami, płonące beczki można gasić piaskiem, ziemią albo płachtami.

§ 58.

Zbiorniki i doły na ropę (§ 18) o pojemności ponad 20 cystern muszą być co najmniej 40 m oddalone od otworów wiertniczych i wszystkich budynków, w których się znajdują ogniska, jakoteż od dróg publicznych (dróg państwowych, krajowych i powiatowych, następnie dróg gminnych I. i II. klasy). Dla mniejszych zbiorników na ropę ma to oddalenie wynosić co najmniej 20 m.

Na kopalniach, do których się odnoszą postanowienia § 27 A., może Urząd górniczy okręgowy zezwolić na zakładanie zbiorników i dołów na ropę o pojemności mniejszej niż 20 cystern w mniejszej odległości od powyższych przedmiotów, jeżeli stosunki terenowe tego wymagają.

Do dołów i zbiorników na ropę istniejących już w czasie ogłoszenia tych przepisów, nie odnoszą się powyższe postanowienia.

§ 59.

Każdy dół na ropę o pojemności ponad 20 cystern ma posiadać celowi odpowiednie urządzenie, łatwo dostępne i każdej chwili do użytku przydatne, któreby umożliwiało usunięcie z dołu wody gromadzącej się na jego dnie. Usuwanie tej wody ma się odbywać o ile możności jak najczęściej.

§ 60.

Czyszczenie drewnianych i żelaznych zbiorników na ropę ma się odbywać w następujący sposób:

Drewniane zbiorniki na ropę należy po wypuszczeniu ropy odkryć, co najmniej przez 24 godzin przewietrzać i, jeżeli się ma kocioł parowy do dyspozycyi, parą wodną dobrze wydmuchać. Potem należy czyszczenia zbiornika dokonać o ile możności z zewnątrz. Jeżeli wyczyszczenie wnętrza zbiornika jest bezwarunkowo potrzebne i nie da się uskutecznić z zewnątrz, to do tej czynności wolno używać zawsze tylko jednego robotnika. Tego robotnika należy przy tej pracy trzymać na linie, a przez czas pracy ma nad nim stale czuwać dozorca i drugi robotnik; ilekroć to będzie potrzebne ze względu na szkodliwe dla zdrowia oddziaływanie gazów zawartych w zbiorniku, ma robotnik pracę przerwać i wyjść natychmiast na wolne powietrze.

Tak samo postępować należy przy czyszczeniu żelaznych zbiorników na ropę. W pobliżu dna takich zbiorników muszą być włazy, a na dachu otwory (§ 55), przez których otwarcie należy dokonywać przewietrzania. Przewietrzanie i przedmuchiwanie zbiorników parą powinno się odbywać u większych zbiorników na ropę odpowiednio dłużej, a w każdym razie tak długo, aby robotnik po dokonanem wywietrzeniu mógł przebywać w zbiorniku bez niebezpieczeństwa.

Czyszczenie dołów na ropę może się odbywać po należytem wywietrzeniu równocześnie w kilku miejscach, przyczem nad każdym robotnikiem w dole zatrudnionym czuwać ma dwóch robotników na wierzchu. Robotnicy zajęci czyszczeniem dołów na ropę ponad 2 m głębokich muszą być podczas tej pracy trzymani na linie.

Kał usunięty ze zbiorników lub dołów na ropę należy składać w dołach na łyżkowiny lub w umyślnie na ten cel urządzonych krytych dołach.

Wypuszczanie kału na teren kopalniany lub do potoków i jarów jest zabronione.

§ 61.

Czasowo lub stale zastanowione otwory wiertnicze wydzielające większą ilość gazów, muszą być u ujścia na powierzchni ziemi tak zamknięte, aby

gazy były odprowadzane wstawionemi tu rurami w sposób wykluczający wszelkie niebezpieczeństwo.

W razie zużytkowania ma być gaz odprowadzany do zbiorników na gaz lub do t. zw. rozdzielaczy.

Zbiorniki na gazy muszą być co najmniej 30 m oddalone od otworów wiertniczych będących w ruchu i od wszystkich budynków z ogniskami, jako też od dróg publicznych (dróg państwowych, krajowych, powiatowych, następnie dróg gminnych I. i II. klasy). Tak zwane rozdzielacze, jeżeli ich pojemność nie wynosi więcej niż 5 m^3, można ustawiać w mniejszej odległości od otworów wiertniczych, odległość ta ma jednak w każdym razie wynosić co najmniej 15 m.

Zamiast zbiornika na gazy można używać rurociągu odpowiedniej długości i średnicy, połączonego w takim razie z rurami gazowemi, odprowadzającemi gazy z poszczególnych rozdzielaczy do miejsc zużytkowania.

Powyższe postanowienia dotyczące odległości nie odnoszą się do zbiorników na gazy istniejących już w czasie ogłoszenia tych przepisów.

§ 62.

Zbiorniki na gazy i rozdzielacze mają co do swej konstrukcyi i swych wymiarów odpowiadać ilości i prężności gazów, i mają być zaopatrzone w takie urządzenia (wentyle bezpieczeństwa), aby prężność gazów nie mogła przekroczyć dopuszczalnej miary, i aby gazy odprowadzane ze zbiornika pod kotły parowe wolne były od przymieszki ropy. Wolny przekrój wentyla bezpieczeństwa nie może być mniejszy od przekroju rury doprowadzającej gazy. Zbiorniki na gazy uzbroić należy w urządzenie umożliwiające każdej chwili stwierdzenie prężności gazu zapomocą manometru.

Rurociągi połączone ze zbiornikami na gazy lub z rozdzielaczami muszą być tuż obok zbiornika na gazy jak i obok rozdzielacza niemniej w pobliżu otworu wiertniczego zaopatrzone w przyrządy do zamykania, które w razie przerwania połączenia między otworem wiertniczym a zbiornikiem na gazy należy szczelnie zamknąć.

§ 63.

O każdej nowej instalacyi do zużytkowania gazów naftowych, którą uprawniony do wydobywania zamierza założyć na swym terenie kopalnianym, niemniej o każdej zamierzonej zmianie w instalacyi już istniejącej ma on przynajmniej na 14 dni przed jej rozpoczęciem zawiadomić Władzę górniczą za przedłożeniem odnośnych planów.

Przed otrzymaniem zezwolenia Władzy górniczej nie wolno w ruch wprowadzić takiej instalacyi.

Każdy taki nowy zakład lub jego zmiana może być wykonana tylko przez osoby, które zostały uznane za uzdolnione do tego rodzaju robót przez Urząd górniczy okręgowy.

e) Inne postanowienia.

§ 64.

Drzwi wszystkich zabudowań znajdujących się na ściślejszym terenie wiertniczym muszą się łatwo na zewnątrz otwierać.

Miejsca, w których się pracuje, szczególnie wnętrze wież wiertniczych i zabudowań z niemi połączonych, muszą być dostatecznie jasne i należycie przewietrzane.

Wszystkie budynki na ściślejszym terenie wiertniczym należy ogniotrwale pokryć.

U wszystkich kominów tych budynków muszą być daszki ochronne a u kominów kuźni także iskrochrony lecz nie z siatki drucianej.

§ 65.

Na ściślejszym terenie wiertniczym wolno nocować tylko w budynkach mieszkalnych tam się znajdujących.

Robotnikom wolno wchodzić jedynie do tych zabudowań, w których mają wykonywać pracę sobie przydzieloną.

§ 66.

O zamierzonem używaniu motorów elektrycznych w ogólności, dynamomaszyn, o ile te ostatnie nie służą jedynie do celów oświetlenia, jak też motorów benzynowych, ropnych (naftowych) i gazowych na terenie kopalnianym należy z reguły co najmniej na 14 dni przed rozpoczęciem ustawiania donieść Władzy górniczej przy dołączeniu odnośnych planów. Co do oddalenia maszyn tego rodzaju od otworów wiertniczych, zbiorników gazowych i ropnych mają analogiczne zastosowanie postanowienia § 73, ust. 1.

Elektryczne maszyny wszelkiego rodzaju tudzież elektryczne przewody mają być tak urządzone i zabezpieczone, aby przez nie nikt nie mógł być przypadkowo uszkodzony.

Przy wszystkich takich zakładach należy przestrzegać „Przepisów bezpieczeństwa urządzeń elektrycznych o prądzie silnym“ najnowszego nakładu, wydanych przez Stowarzyszenie elektrotechniczne w Wiedniu dla urządzenia i ruchu zakładów elektrycznych o silnym prądzie.

Elektryczne instalacye wolno urządzać tylko firmie do tego koncesyonowanej albo pod kierownictwem znawcy posiadającego kwalifikacye określone w 2 ustępie § 85 niniejszych przepisów.

U motorów gazowych musi być automatyczny przyrząd do puszczania w ruch.

§ 67.

Wszystkie obracające i poruszające się części maszyn i warsztatów, wszystkie rodzaje transmisyi, następnie przewody pary wodnej i prądu elektrycznego należy tak zabezpieczyć, aby nikt nie mógł być uszkodzony przez nie bez swojej winy.

Na ściślejszym terenie wiertniczym nie wolno używać do osłony rurociągów materyałów zapalnych. Jeżeli rurociągiem prowadzi się parę przegrzaną, musi materyał izolacyjny być dostosowany do temperatury pary.

Rurociągi należy prowadzić albo pod powierzchnią ziemi w drewnianych korytarzach lub przynajmniej 2 m nad ziemią i je odpowiednio bezpiecznie podeprzeć i przytwierdzić.

Robotnikom, zatrudnionym przy maszynach wolno nosić tylko obcisłą odzież.

W zabudowaniach wiertniczych nie wolno używać skórzanych pasów transmisyjnych.

Zakładanie rękami pasów na poruszające się tarcze jest zakazane. Nie wolno łączyć końców pasów transmisyjnych łącznikami żelaznymi.

Podczas ruchu maszyny wolno jej części tam tylko smarować, gdzie przy zwykłej uwadze nie grozi robotnikowi żadne niebezpieczeństwo albo gdzie przy użyciu stosownych urządzeń wogóle jest wykluczone wszelkie niebezpieczeństwo.

Wprawianie w ruch i zatrzymywanie maszyn musi się odbywać w sposób bezpieczny a czynność tę należy sygnalizować robotnikom przy tem zatrudnionym.

Wszystkie łożyska czopowe muszą mieć przykrywki.

Kowalom i ślusarzom mają być oddane do użytku okulary ochronne.

Wyloty rur wydmuchowych u maszyn parowych mają być w taki sposób zabezpieczone, aby zanieczyszczenie terenu przez porwane parą smary było niemożliwe.

§ 68.

Wentyl wpustowy dla pary do maszyny wiertniczej ma znajdować się w zabudowaniu żórawia obok stanowiska wiertacza.

Przy maszynie wiertniczej znajdować się ma nadto drugi wentyl wpustowy lub przepustnica (Drosselklappe) naprzeciw stanowiska wiertacza podczas łyżkowania lub próbnego tłokowania.

Sterowanie zwrotne maszyn wiertniczych odbywać się ma zapomocą osobnego nastawnika (dźwigni zwrotnej) umieszczonego w stosownej odległości od kół zamachowych i tarcz pasowych albo w inny bezpieczny sposób.

V. O oświetleniu.

§ 69.

Wieże wiertnicze i teren przed niemi, zabudowania maszynowe i wszelkie warsztaty muszą być oświetlane podczas ruchu w nocy dostatecznie i w sposób poniżej podany.

§ 70.

Do oświetlania wież wiertniczych i zabudowań z niemi połączonych wolno używać zwykłych lamp naftowych lub olejnych tylko na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa; lampy takie należy umieścić w osobnych z ogniotrwałego materyału sporządzonych skrzynkach, zabezpieczyć je przeciw wywróceniu się, umieścić poza wieżą wiertniczą, względnie poza zabudowaniem z nią połączonem i oddzielić od tych przedmiotów dostatecznie silnem i szczelnem oszkleniem.

Palnik lampy musi być tak urządzony, aby światło zgasić można bez otwierania skrzynki.

§ 71.

Na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa w ogóle, a na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa wtedy, gdy gazy ropne zaczną występować z otworu wiertniczego, jako też od chwili, gdy zamknięto wodę hermetycznemi rurami (§ 93), wolno oświetlać wieże wiertnicze i budynki z niemi połączone tylko elektrycznemi lampami żarowemi. We wieżach wiertniczych i budynkach z niemi połączonych należy umieścić przynajmniej 6 do 7 elektrycznych lampek żarowych, a mianowicie 2 w dolnej części wieży wiertniczej naprzeciw

kosza łyżkowego, jednę nad pierwszym pomostem, jednę nad najwyższym pomostem, jednę albo dwie w budynku żórawia wiertniczego, a jednę w zabudowaniu maszynowem.

§ 72.

Urządzenie i ruch elektrycznego oświetlenia na ściślejszym terenie wiertniczym ma się odbywać według postanowień „Przepisów bezpieczeństwa urządzeń elektrycznych o prądzie silnym“ wydanych przez Stowarzyszenie elektrotechniczne w Wiedniu. Nadto należy uwzględniać następujące postanowienia.

§ 73.

Generatory, rotacyjne transformatory, akumulatory oraz przynależne przyrządy do łączenia prądu i bezpieczniki wolno ustawiać na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa tylko w oddaleniu przynajmniej 30 m a na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa tylko w oddaleniu przynajmniej 40 m od otworów wiertniczych, zbiorników na ropę i gazy.

Stałe transformatory (transformatory dla prądu przemiennego i trójfazowego) wolno stawiać także w obrębie tego okręgu; wyjątek stanowi tu wnętrze wieży wiertniczej i zabudowań z nią połączonych.

Normalne napięcie w zakładach do oświetlania nie może wynosić w miejscach użycia więcej niż 120 Volt.

Każdy generator ma posiadać aparat z sygnałem akustycznym alarmującym obsługującego wtedy, gdy napięcie prądu wzrosło ponad przepisaną miarę.

§ 74.

Na kopalniach 1. klasy niebezpieczeństwa w okręgu o promieniu 30 m, a na kopalniach 2. klasy w okręgu o promieniu 40 m mierząc od otworów wiertniczych i zbiorników na ropę i gazy, przewody elektryczne przeznaczone do użycia muszą być osłonięte albo podwójną impregnowaną izolacyą bawełnianą albo podwójną plecionką bawełnianą, napojoną minią, albo pojedynczą plecionką bawełnianą i płaszczem azbestowym. Drutów w obcisłej pochwie gumowej (izolacya G i izolacya GH) nie wolno używać w obrębie powyższych odległości.

Połączenia drutów ze sobą muszą być wykonane bardzo starannie albo zapomocą zlutowania albo w inny pewny sposób, wykluczający rozluźnienie końców ogołoconych z izolacyi. Miejsce połączenia ma być dokładnie zizolowane.

Używanie zacisków do łączenia przewodów jest zabronione.

§ 75.

Wyłączniki i bezpieczniki lamp elektrycznych, o ile one się nie znajdują w odległości co najmniej 30 m od otworu wiertniczego, wolno umieszczać tylko w szczelnych, gazów nie przepuszczających skrzynkach; od użycia takich gazoszczelnych skrzynek można odstąpić, jeżeli się używa wyłączników i bezpieczników gazoszczelnie urządzonych.

Przewody prowadzące do wież wiertniczych mają być na wszystkich biegunach wyłączalne i zaopatrzone w stopki.

§ 76.

We wieżach wiertniczych i w zabudowaniach z niemi połączonych, również na ścianach zewnętrznych tych przedmiotów nie wolno przeprowadzać przewodów elektrycznych; od tego zakazu czyni się wyjątek dla przewodów łączących główną linię z lampkami, znajdującemi się w owych budynkach, a to co do wież wiertniczych, jak długo nie można się spodziewać erupcyi gazów i ropy, zaś co do zabudowań z wieżami wiertniczemi połączonych w ogólności. Takie przewody muszą być jednak możliwie krótkie.

Lampki żarowe muszą być tak umieszczone, aby prąd dochodził do nich bezpośrednio z zewnątrz.

Dla przewodów elektryczności przechodzących przez ściany należy używać stale przytwierdzonych rurek izolacyjnych opierających się ogniowi i wilgoci.

§ 77.

Przewody do lampek żarowych znajdujących się we wieżach wiertniczych i w zabudowaniach z niemi połączonych muszą być poprowadzone bezpośrednio od masztu rozdzielającego przewody; odległość tego masztu od wieży wiertniczej ma wynosić co najmniej 5 m a co najwyżej 10 m.

§ 78.

Dla przymocowania przewodów do ściany wieży wiertniczej i zabudowań z nią połączonych wolno używać tylko pionowo umieszczonych izolatorów dzwonkowych o wysokości co najmniej 100 mm. Przewody o różnem napięciu prądu muszą być przynajmniej 30 cm od siebie oddalone.

§ 79.

Wolno wiszące przewody do lampek muszą mieć przekrój metalu co najmniej 6 mm².

§ 80.

Stopki i wyłączniki należy umieścić w oddzielnych skrzynkach.

Stopki mają być dostępne tylko dla kierownika ruchu i odpowiedzialnego dozorcy oświetlenia elektrycznego (§ 84), wyłączniki zaś także dla robotników.

Stopki mają być obliczone dla włączonej siły prądu i muszą być dwudzielnie tak skonstruowane, iżby patronu stopki nie można przypadkowo wymienić na patron przeznaczony dla większej siły prądu.

Użycie zwykłych drutów ołowianych na bezpieczniki jest zakazane.

§ 81.

Lampki żarowe użyte we wieży wiertniczej i w zabudowaniach z nią połączonych muszą mieć oprawę niedopuszczającą obluźnienia się lampki wskutek wstrząśnień; muszą one również być osłonięte szczelnym kloszem ochronnym obejmującym także oprawę lampki i silną kratą drucianą. Przewody muszą być do oprawy lampki oddzielnie od siebie wprowadzone.

Wyłączników dla takich lampek żarowych nie wolno umieszczać u samej lampki.

Lampki żarowe należy tak umieszczać, aby przypuszczalnie nie mogły doznać uszkodzenia także w razie erupcyi z otworu wiertniczego.

Dla lampki służącej do oświetlenia najwyższego pomostu wieży wiertniczej ma istnieć osobny wyłącznik.

Jeżeli erupcye ropy już są albo się ich spodziewać należy, wówczas lampki żarowe przeznaczone do oświetlenia wnętrza wieży i zabudowań wiertniczych otrzymać muszą oprócz ochrony przepisanej w 1. ustępie tego paragrafu jeszcze dalsze zabezpieczenie zapomocą skrzynek ochronnych oszklonych o ścianach ukośnych, obitych wewnątrz blachą cynkową.

Używanie lampek ruchomych (przenośnych) połączonych z przewodami elektrycznymi jest na kopalniach obu klas niebezpieczeństwa zakazane.

§ 82.

Lampki żarowe używane w stacyach pompowych i mierniczych, w zabudowaniach, w których się odbywa manipulacya z olejem ziemnym, tudzież

umieszczone poza wieżą wiertniczą i zabudowaniami z nią połączonemi w promieniu 50 m licząc od otworów wiertniczych, zbiorników na ropę i zbiorników na gazy, muszą być zaopatrzone w klosze ochronne obejmujące także oprawę lampek.

§ 83.

Lamp łukowych wolno używać jedynie poza okręgiem ochronnym 50 metrowym określonym w § 82; punkt świetlny musi się znajdować w wysokości co najmniej 12 m nad powierzchnią ziemi.

§ 84.

Urządzenie oświetlenia elektrycznego należy starannie utrzymywać w dobrym stanie.

Każda kopalnia oleju ziemnego 2. klasy niebezpieczeństwa ma w tym celu mieć odpowiednio ukwalifikowanego odpowiedzialnego dozorcę (montera), który ma stale kontrolować całe urządzenia zwłaszcza w porze nocnej i wykonywać potrzebne drobne naprawki W szczególności mają ci dozorcy, przynajmniej raz na tydzień i po każdej erupcyi, która wyrzuca ropę aż do korony wieży, dokładnie zbadać urządzenie światła elektrycznego wewnątrz wieży wiertniczej i zabudowań z nią połączonych, a wynik tego badania wpisać do księgi na to przeznaczonej.

Jeden dozorca może, zależnie od wzajemnej odległości otworów wiertniczych, ilości generatorów prądu elektrycznego i t. d., dozorować urządzenia do oświetlenia elektrycznego co najwyżej w 10 wieżach wiertniczych i w zabudowaniach z niemi połączonych.

Dozorców tych należy zgłosić w Urzędzie górniczym okręgowym.

Urząd górniczy okręgowy oznacza, jaką ilość wież wiertniczych i zabudowań z niemi połączonych może nadzorować jeden dozorca w myśl postanowień poprzedniego ustępu.

Dozorcami urządzeń do oświetlenia elektrycznego mogą być tylko takie osoby, których uzdolnienie uznał Urząd górniczy okręgowy na podstawie orzeczenia komisyi egzaminacyjnej przez tenże Urząd ustanowionej. Komisya egzaminacyjna składać się ma: z delegata Urzędu górniczego okręgowego, jednego znawcy elektrotechnika (§ 85) i jednego dozorcy (montera) elektrycznego oświetlenia.

Powyższe postanowienie nie ma zastosowania do tych dozorców, których Urząd górniczy okręgowy uznał za uzdolnionych przed wejściem w życie niniejszych przepisów.

§ 85.

Prócz bieżącego nadzoru (§ 84) należy przynajmniej co pół roku urządzenie oświetlenia elektrycznego poddać dokładnemu zbadaniu przez znawcę.

Przy tej rewizyi należy się w szczególności upewnić, czy to urządzenie pod względem bezpieczeństwa ogniowego odpowiada obowiązującym przepisom.

Rewizyę ma przeprowadzić sądownie zaprzysiężony albo przez Władzę autoryzowany albo też przez Urząd górniczy okręgowy zamianowany znawca elektrotechnik. Braki ewentualnie znalezione oraz zarządzenia wydane z tego powodu ma znawca wpisać do księgi objazdowej.

§ 86.

Do wykonania nowych urządzeń i do wykonania naprawek wolno używać tylko takich osób, które Urząd górniczy okręgowy uznał za uzdolnione do tego.

§ 87.

Należy starannie tego przestrzegać, aby pęknięte lub uszkodzone klosze ochronne lampek żarowych zastąpiono natychmiast nieuszkodzonymi.

Niezdatne do użytku lampki żarowe wolno wymieniać jedynie tylko po wyłączeniu odnośnego obwodu prądu; inne naprawki urządzeń elektrycznych w wieżach wiertniczych i zabudowaniach z niemi połączonych wolno wykonywać tylko przy świetle dziennem.

§ 88.

Podczas przerw w ruchu mają być wyłączone wszystkie obwody prądu.

§ 89.

Zwolnionie przewody elekryczne prowadzące do wieży wiertniczej należy napiąć.

W razie niebezpiecznych erupcyi z niezamkniętych otworów wiertniczych należy urządzenie dla oświetlenia wieży wiertniczej natychmiast wyłączyć.

§ 90.

Postanowienia § 66, ustępy 2 i 4, należy analogicznie zastosować także do elektrycznego oświetlenia.

VI. O opalaniu kotłów parowych.

§ 91.

Jeżeli do opalania kotłów parowych używa się gazów, muszą one być zupełnie suche t. j. bez domieszki ropy.

Rury gazowe muszą być zawsze w dobrym stanie utrzymywane i zaopatrzone w wentyle lub kurki do zamykania umieszczone tak w kotłowni jak i poza kotłownią w bezpośredniej jej blizkości, jako też tuż przy zbiorniku na gazy. Do każdego rurociągu gazowego, wychodzącego ze zbiornika na gazy wstawić należy przed każdą kotłownią w osobnym naczyniu po dwie druciane siatki bezpieczeństwa o 144 oczkach na 1 cm^2 powierzchni i 0·35 mm grubości drutu, których odległość od siebie ma wynosić 10 mm. Naczynie to ma być tak skonstruowane, by siatki były łatwo dostępne celem dokładnego dozorowania i wymiany. Po obu stronach tego naczynia mają być wstawione w rurociąg gazowy przyrządy do zamykania. Siatki druciane należy często dokładnie czyścić.

Doprowadzanie gazów do kotłów parowych wprost z otworów wiertniczych jest wzbronione.

Aby zapobiedz utworzeniu się w palowisku kotła niebezpiecznej mieszaniny dopływających gazów z powietrzem atmosferycznem, należy przed rozpoczęciem opalania gazem i po każdej jego przerwie rozniecić w palowisku ogień, zanim się w kotłowni otworzy przyrząd do zamykania dopływu gazów. Przy zapaleniu ognia powinien palacz stać z boku i zdała od palowiska.

Kurek rurociągu gazowego należy tylko powoli otwierać.

Wszystkie otwory w palowisku i w drzwiczkach palowiska kotła należy zawrzeć. Otwór popielnika należy zabezpieczyć osłoną blaszaną w ten sposób, by w razie cofnięcia się płomienia palacz nie był narażony na niebezpieczeństwo.

§ 92.

Jeżeli do opalania kotłów parowych używa się ropy, należy przestrzegać następujących przepisów:

Z pomiędzy różnych sposobów opalania ropą wolno używać tylko opalania zapomocą rozpylonej ropy.

Dla przechowywania ropy opałowej muszą być przedewszystkiem w pobliżu kotła parowego jednakże w oddaleniu co najmniej 10 m od niego ustawione dwa zbiorniki, jeden nad drugim, o takich rozmiarach, aby razem nie obejmowały więcej niż 100 q ropy. Co do urządzenia i konstrukcyi tych zbiorników obowiązują następujące postanowienia:

Wyżej położony zbiornik, z którego ropa samoczynnie spływa do rozpylacza, musi być ogniotrwały, zupełnie szczelny a w miejscu najwyżej położonem posiadać otwór zaopatrzony ochronną siatką drucianą dla ulatniania się gazów. Zbiorniki takie wolno napełniać tylko zapomocą rurociągów.

Przepełnieniu górnego zbiornika należy zapobiedz przez połączenie go rurką przepływową z dolnym zbiornikiem. Dla czyszczenia górnego zbiornika należy u jego dna przymocować rurę, zamykaną zapomocą odpowiedniego przyrządu. Przy manipulacyi należy starannie unikać zanieczyszczania terenu i aby do rozpylacza dostawała się tylko ropa czysta i wolna od wody.

Rurę, którą ropa odpływa ze zbiornika do rozpylacza, należy umieścić w stosownej wysokości ponad dnem zbiornika; wewnątrz zbiornika należy zakryć ją siatką, by zapobiedz zanieczyszczeniu rurociągu; zewnątrz zbiornika i to bezpośrednio przy ścianie tegoż należy umieścić przyrząd do zamykania.

Rurki doprowadzające ropę i parę do rozpylacza należy umieścić po tej samej stronie kotła parowego; dla regulowania dopływu ropy i pary należy te rurki zaopatrzyć w wentyle w ten sposób założone, aby można nimi bezpiecznie i wygodnie manipulować; nadto muszą być rurki w ten sposób ułożone i ze sobą połączone, aby można każdej chwili wszystkie rurociągi ropne przedmuchać parą. Rurki i ich połączenia mają być zawsze szczelne. Wszelkie zanieczyszczenie podłogi kotłowni ropą jest zabronione.

Wszystkie otwory w palowisku i w drzwiczkach palowiska kotła należy zawrzeć. Otwór popielnika należy zabezpieczyć osłoną blaszaną w ten sposób, aby wrazie cofnięcia się płomienia palacz nie był narażony na niebezpieczeństwo.

Do przysypania rozlanej lub płonącej ropy należy mieć przygotowany w kotłowni i w pobliżu niej odpowiedni zapas piasku.

Nie wolno opalać kotła parowego nierozpyloną ropą w celu wytworzenia pary o prężności potrzebnej do funkcyonowania rozpylacza.

Jeżeli wskutek zgaśnięcia płomienia trzeba ogień na nowo rozniecić, należy postąpić według 4. i 5. ustępu § 91.

VII. O zamykaniu i ściąganiu wody.

§ 93.

W każdym otworze wiertniczym należy wodę podziemną w ten sposób szczelnie zamknąć rurami, aby się nie mogła przedostać ani do roponośnych warstw ani do złóż wosku ziemnego. Bez pozwolenia Władzy górniczej nie wolno tych rur usuwać.

Wodę szutrową należy natychmiast szczelnie zamknąć po każdem przebiciu warstw szutrowych.

Rodzaj i sposób zamknięcia wody oraz głębokości, w których to zamknięcie ma być dokonane, uwidocznić należy w planie ruchu. Głębokości należy oznaczyć odpowiednio do lokalnych stosunków geologicznych znanych ze sąsiednich kopalń, uwarstwowienia górotworów i konfiguracyi powierzchni.

O dokonaniu zamknięcia wody, jako też o każdym w planie ruchu nieuwzględnionym przypływie wody po jej zamknięciu w otworze wiertniczym należy donieść natychmiast Urzędowi górniczemu okręgowemu celem ewentualnego przeprowadzenia kontroli i wydania potrzebnych zarządzeń w celu zapobieżenia zawodnieniu terenu.

W dziennikach wiertniczych, wymienionych w § 112, należy dokładnie podawać warstwy pokładów i głębokości, w których podziemne wody występują.

Jeżeli po zamknięciu wody doprowadza się do otworu wiertniczego wodę pod ciśnieniem, należy o tem donieść Urzędowi górniczemu okręgowemu piśmiennie najpóźniej na 3 dni naprzód, a w wypadkach nie cierpiących zwłoki telegraficznie lub telefonicznie równocześnie z rozpoczęciem tej czynności. Sąsiednim uprawnionym do wydobywania przysługuje kontrola co do ilości wody do otworu wiertniczego wtłaczanej; tak samo przysługuje tym uprawnionym do wydobywania po zamknięciu wody w otworze wiertniczym kontrola ewentualnej utraty wody, gdy się używa systemów płuczkowych. Dla umożliwienia kontroli należy równocześnie ze zamknięciem wody w otworze wiertniczym wykonać urządzenia służące do tej kontroli.

Jeżeli występują objawy zawodnienia otworu wiertniczego, ma Urząd górniczy okręgowy na prośbę interesowanego uprawnionego do wydobywania albo gdy się w inny sposób o tem dowie, natychmiast przeprowadzić dochodzenie miejscowe ewentualnie z przybraniem znawców i na podstawie wyniku tego dochodzenia zarządzić co należy.

§ 94.

Na obszarze naftowym jeszcze nie zbadanym, t. j. na obszarze, na którym występowanie, następstwo i właściwości warstw naftonośnych i wodonośnych tudzież złóż woskowych nie zostały jeszcze dostatecznie stwierdzone, należy odnośnie do zamknięcia wody zastosować postanowienia § 93 z następującemi zmianami:

We wszystkich otworach wiertniczych należy każdą wodę występującą pod warstwami szutrowemi natychmiast po przebiciu warstw wodonośnych hermetycznie zamknąć osobno rurami w taki sposób, aby woda ta nie mogła się przedostać ani do warstw roponośnych ani do złoża wosku ziemnego, rurami temi nie wolno ani poruszać, ani też nie wolno ich wycinać lub wyciągać. Jeżeli między dwiema albo więcej wodonośnemi warstwami nie natrafiono ani na złoża oleju albo wosku ziemnego ani na gazy, natenczas

można za zezwoleniem Urzędu górniczego okręgowego ruszyć z miejsca zamykające wodę rury, w celu zamknięcia niemi innych poziomów wodnych.

Dla każdego otworu wiertniczego należy prócz profilu, przepisanego w § 112, założyć i bieżąco prowadzić w 2 egzemplarzach drugi profil, który zawierać ma wszystkie miarodajne ważniejsze daty potrzebne do osądzenia występowania wodonośnych warstw i zamknięcia wody. Sąsiednim uprawnionym do wydobywania przysługuje prawo wglądu do tych profilów.

W przeciągu 4 tygodni po ukończeniu robót wiertniczych albo na wezwanie Urzędu górniczego okręgowego także wcześniej należy temuż przedłożyć jeden egzemplarz profilu. Bliższe postanowienia co do sposobu prowadzenia tych profilów wyda Urząd górniczy okręgowy.

Wiercenie systemem płuczkowym dozwolone jest tylko za zezwoleniem Urzędu górniczego okręgowego. Urząd ten ma orzec o dopuszczalności zastosowania systemu płuczkowego na podstawie miejscowego dochodzenia przeprowadzonego za przybraniem znawców.

§ 95

Jeżeli jest zamierzonem wyjęcie rur hermetycznych zamykających wodę z otworów wiertniczych, które mają być opuszczone, należy te otwory wiertnicze w miarę wyjmowania rur zabijać wodoszczelnie stosownym materyałem.

O zamiarze takiego zabicia otworu wiertniczego należy donieść Urzędowi górniczemu okręgowemu co najmniej na 4 tygodnie przed rozpoczęciem tej roboty.

Urząd górniczy okręgowy, otrzymawszy takie doniesienie, przeprowadzi bezzwłocznie dochodzenie na miejscu z przyzwaniem właściciela gruntu i sąsiednich uprawnionych do wydobywania celem zbadania, w jaki sposób zabicie otworu wiertniczego uskutecznić należy, aby także po usunięciu rur zamykających uchronić warstwy ropne od wtargnięcia wód podziemnych.

Właścicielom gruntu i sąsiednim uprawnionym do wydobywania przysługuje kontrola nad przeprowadzeniem robót zarządzonego zabicia otworu wiertniczego, o których rozpoczęciu należy ich zawiadomić zawczasu, najpóźniej jednak na 3 dni przedtem.

§ 96.

Wszystkie otwory wiertnicze produkujące ropę, które nie posiadają hermetycznego zamknięcia wody, muszą być w ten sposób bez przerwy odwadniane, aby nie oddziaływały szkodliwie ani na własny ani na sąsiedni teren wiertniczy. W przeciwnym razie Władza górnicza, ewentualnie na prośbę sąsiedniego uprawnionego do wydobywania, zarządzi odwadnianie

albo wody nie przepuszczające zasypanie takiego otworu wiertniczego, a gdyby do tego zarządzenia w przeciągu 14 dni nie zastosowano się, bezwarunkowo wykonanie tegoż na koszt uprawnionego do wydobywania, którego obowiązkiem było otwór wiertniczy odwadniać względnie zasypać.

§ 97.

Otwór wiertniczy nie posiadający zamknięcia wody musi być na wypadek jego opuszczenia natychmiast wodoszczelnie zasypany.

VIII. O pompowaniu otworów wiertniczych.

§ 98.

Do poruszania przyrządów pompowych można używać lokomobil; do nich mają zastosowanie te same postanowienia, jakie poprzednio przepisano dla kotłów parowych wogóle (§§ 45—50).

§ 99.

Jeżeli do pompowania otworów wiertniczych używa się motorów elektrycznych lub benzynowych, ropnych (naftowych) i gazowych, stosować należy do nich postanowienia przepisane poprzednio dla takich motorów i urządzeń elektrycznych (§ 66).

§ 100.

Włączanie i wyłączanie przewodów pompowych tak przy otworze wiertniczym jak i przy kieracie pompowym, dozwolone jest podczas ruchu tych przewodów tylko za użyciem takich urządzeń, które umożliwiają bezpieczną manipulacyę. Manipulacyę tę opisać należy dokładnie w planie ruchu.

IX. O wydobywaniu oleju ziemnego zapomocą tłoka (tłokowanie).

§ 101.

Używanie bębna łyżkowego rygu wiertniczego do tłokowania ropy dozwolone jest tylko czasowo przy tłokowaniu próbnem dla zbadania wydatności otworu wiertniczego.

W razie tłokowania w powyższy sposób należy po każdorazowem wyciągnięciu tłoka z otworu wiertniczego zachować przerwę 5 minutową celem ochłodzenia hamulca i pasów.

Próbne tłokowanie może trwać najwyżej 14 dni licząc od chwili jego rozpoczęcia.

§ 102.

Do stałego tłokowania musi być wykonane osobne urządzenie w oddaleniu co najmniej 12 m od otworu wiertniczego i umieszczone w osobnem zabudowaniu. Budynek ten mieszczący urządzenie do tłokowania ma być oddzielony od wieży i zabudowań z nią połączonych wolną przestrzenią co najmniej 1 m szeroką. W ścianach odnośnych budynków muszą być wycięte okna, aby wiertacz mógł widzieć wnętrze wieży wiertniczej.

Na kopalniach 2. klasy niebezpieczeństwa mają być belki na koronie wieży wiertniczej żelazne o przekroju podwójnego T lub U.

Rolki linowe mają odpowiadać postanowieniom § 37 tych przepisów górniczo-policyjnych.

§ 103.

Przy stałem tłokowaniu należy zapobiedz temu, by spływająca po linie ropa nie zanieczyszczała terenu.

§ 104.

Wentyl wpustowy dla pary przy maszynie parowej do tłokowania, a, o ile hamowanie odbywa się zapomocą powietrza, wentyl wpustowy dla powietrza, oraz dźwignia hamulca i nastawnik mają być tak rozmieszczone, aby maszynista mógł je łatwo i wygodnie wprawiać w ruch, nie zmnieniając swego stanowiska.

Hamulec działający na bęben linowy ma być urządzony też jako hamulec nożny, a jego konstrukcya ma odpowiadać postanowieniom § 40.

Jeżeli hamowanie odbywa się zapomocą powietrza, ma na skrzyni suwakowej każdego cylindra lub obok niej znajdować się wentyl bezpieczeństwa o średnicy przynajmniej 30 mm w ten sposób ustawiony, by sam się otwierał w chwili, gdy ciśnienie w skrzyni suwakowej osiągnie wysokość normalnie używanej prężności pary w kotle.

Do smarowania maszyn służących do tłokowania wolno używać tylko smarów mineralnych czystych. Smarowanie odbywać się ma wyłącznie zapomocą przyrządów samoczynnych.

Maszynę do tłokowania należy co tydzień dokładnie badać w obecności kierownika ruchu. Wynik tego badania należy wpisać do księgi objazdowej.

§ 105.

Aby zapobiedz wyciągnięciu tłoka aż do rolek linowych na koronie wieży wiertniczej, należy każdą maszynę do tłokowania zaopatrzyć we wskaźnik głębokości, oraz w odpowiednie urządzenie, któreby zapewniało samoczynne zamykanie wentyla wpustowego dla pary przy maszynie do tłokowania w chwili, gdy tłok przechodzi przez wylot otworu wiertniczego.

§ 106.

W czasie zapuszczania i wyciągania tłoka, zarówno przy próbnem jak i stałem tłokowaniu ropy, nie wolno znajdować się we wieży wiertniczej żadnemu robotnikowi z wyjątkiem w chwili wprowadzenia tłoka do otworu wiertniczego.

Po kilkakrotnem zapuszczeniu tłoka przy obu rodzajach tłokowania powinien wiertacz dokładnie zbadać całe urządzenie służące do tłokowania ropy a ewentualne braki natychmiast usunąć.

Kierownik ruchu oznacza, jak często tego rodzaju badania należy przedsiębrać.

§ 107.

O rozpoczęciu tak próbnego jak stałego tłokowania ropy należy bezzwłocznie donieść Urzędowi górniczemu okręgowemu celem ewentualnej kollaudacyi tych urządzeń.

X. O materyałach rozsadzających.

§ 108.

Bez osobnego zezwolenia Władzy górniczej nie wolno używać materyałów rozsadzających, w szczególności do torpedowania otworów wiertniczych.

IX. Ogólne postanowienia.

§ 109.

Jeżeli techniczny ruch kopalni oleju ziemnego ma być prowadzony pod kierownictwem lub nadzorem osób, które podjęły się wykonania pewnych

robót na tej kopalni w charakterze przedsiębiorców po myśli § 30, ustęp 2, punkt 1, ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj Nr. 61 wówczas należy na to uzyskać osobne zezwolenie Urzędu górniczego okręgowego.

§ 110.

Oddawanie w akord robót wiertniczych, instrumentacyjnych i wydobywczych robotnikom w ten sposób, iżby oni występowali jako przedsiębiorcy w myśl § 30, ustęp 2, punkt 1, ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61, jest zabronione.

§ 111.

Następujące roboty mogą być wykonywane tylko za wynagrodzeniem dziennem (szychtowem):

a) wszystkie trudne roboty instrumentacyjne;

b) wszystkie roboty instrumentacyjne w otworach wiertniczych, w których pojawiają się erupcye gazów i ropy;

c) tłokowanie oleju ziemnego;

d) zapuszczanie i wyciąganie rur wiertniczych.

§ 112.

Dla każdej kopalni oleju ziemnego należy w dwóch egzemplarzach założyć i regularnie uzupełniać mapy poglądowe, profile i dzienniki wiertnicze (§ 37 ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61)

Mapy poglądowe należy sporządzać w skali 1:720, profile wiertnicze zaś w skali 1:1000.

Na mapach poglądowych należy uwidaczniać wszystkie przedmioty znajdujące się na powierzchni zgłoszonego terenu (otwory wiertnicze, budynki, zbiorniki na ropę, wodę i gazy, rurociągi, doły na łyżkowiny i na ropę itp.). Jeden egzemplarz mapy poglądowej należy przedłożyć Urzędowi górniczemu okręgowemu natychmiast po podjęciu ruchu i uzupełniać go na każdorazowe wezwanie Urzędu górniczego okręgowego.

Profile otworów wiertniczych należy zestawiać na wzorach przez Władzę górniczą zatwierdzonych. W przeciągu 4 tygodni po ukończeniu wiercenia każdego otworu wiertniczego albo na wezwanie Urzędu górniczego okręgowego także wcześniej, należy temuż przedłożyć jeden egzemplarz profilu wiertniczego wraz z jednym egzemplarzem dziennika wiertniczego.

§ 113.

W kancelaryi ruchu (§ 52) muszą się znajdować:

a) księga objazdowa i księga rewizyi, przepisana ustępem 2, § 84 dla dozorców urządzeń oświetlenia elektrycznego,

b) rejestry robotników,

c) listy płacy i listy szychtowe,

d) certyfikaty kotłów parowych,

e) świadectwa palaczy,

f) książki robotnicze,

g) mapy poglądowe. dzienniki wiertnicze i profile otworów wiertniczych,

h) plan ruchu.

§ 114.

Podczas burzy należy wstrzymać robotę we wieży wiertniczej i w zabudowaniach z nią połączonych a robotnicy mają opuścić wieżę wiertniczą i wspomniane zabudowania.

W czasie erupcyi gazów lub ropy nie wolno prowadzić robót wiertniczych, jeżeli otwór wiertniczy nie jest w sposób niezawodny zamkniętym.

§ 115.

Jeżeli w otworze wiertniczym pojawią się znaczniejsze ilości gazów lub następują silne erupcye ropy, któreby mogły spowodować zanieczyszczenie sąsiednich domów i placów, należy o tem natychmiast zawiadomić mieszkańców zagrożonych domów, aby obchodzono się ostrożnie z ogniem. Za zezwoleniem właścicieli należy w takim przypadku odnośne domy i place oczyszczać z ropy.

O takich wypadkach należy bezzwłocznie donieść Urzędowi górniczemu okręgowemu.

§ 116.

Bez zezwolenia Władzy górniczej nie wolno stawiać gromników na wieżach wiertniczych i w ich pobliżu.

Gromniki istniejące na kopalniach oleju ziemnego w dniu ogłoszenia niniejszych przepisów w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Galicyi, mają być w przeciągu 3 miesięcy po tem ogłoszeniu poddane szczegółowej rewizyi przez Urząd górniczy okręgowy za przybraniem znawcy (§ 85).

Wszystkie znajdujące się na terenie kopalnianym gromniki mają być badane co roku przez znawcę (§ 85), a po każdej burzy przez dozorcę urządzeń światła elektrycznego (§ 84)

§ 117.

Na każdym terenie wiertniczym muszą być w pogotowiu przenośna skrzynka z bandażami i lekarstwami dla niesienia pierwszej pomocy w wypadkach nieszczęśliwych tudzież i nosze.

Za zezwoleniem Urzędu gorniczego okręgowego może się kilka kopalń razem połączyć dla urządzenia wspólnej stacyi ratunkowej.

Każdy kierownik i dozorca ruchu musi być obznajomiony ze sposobami niesienia pierwszej pomocy w wypadkach nieszczęśliwych.

§ 118.

Przepisy dla szybów kopanych wyda Urząd górniczy okręgowy od wypadku do wypadku.

XII. Postanowienia karne.

§ 119.

Przekroczenia powyższych przepisów będą karane grzywną od 10 do 200 K a w razie powtórnym do 400 K (§ 86 ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61).

XIII. Postanowienia końcowe.

§ 120.

Starostwo górnicze zastrzega sobie możność zezwolenia na wyjątki z poszczególnych postanowień niniejszych przepisów górniczo-policyjnych w tych wypadkach, w których szczególne stosunki koniecznie tego wymagać będą i jeżeli względy bezpieczeństwa i postanowienia ustawowe nie będą stały temu na przeszkodzie.

§ 121.

Dla dozorców ruchu i robotników kopalni oleju ziemnego mają uprawnieni do wydobywania zestawić instrukcye, zawierające w szczególności te

postanowienia niniejszych przepisów, które się do tych osób odnoszą. Te instrukcye podlegają zatwierdzeniu przez Urząd górniczy okręgowy; Urząd górniczy okręgowy ma dbać o to, aby instrukcye dla poszczególnych kopalń oleju ziemnego jego okręgu były możliwie zgodne, o ile to okaże się możliwem ze względu na lokalne stosunki.

Każdemu dozorcy ruchu i każdemu robotnikowi należy udzielić do przestrzegania jeden egzemplarz odnośnej instrukcyi i regulaminu służbowego.

Instrukcya i porządek służbowy mają być ponadto wywieszone w odpowiednich miejscach.

§ 122.

Obowiązki nałożone niniejszymi przepisami górniczo-policyjnymi na uprawnionych do wydobywania przechodzą w razie wydzierżawienia kopalni lub w razie oddania pewnych robót do wykonania przedsiębiorcy, na dzierżawcę kopalni, a co do robót. oddanych do wykonania przedsiębiorcy, na przedsiębiorcę tych robót.

§ 123.

Powyższe przepisy górniczo-policyjne wchodzą w życie w dniu ogłoszenia ich w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem; do wykonania potrzebnych urządzeń i zmian wyznaczą Władze górnicze odpowiednie terminy.

Z powyższym dniem tracą moc obowiązującą górniczo-policyjne przepisy z 26. czerwca 1904, Dz. u. i rozp. kraj. dla Galicyi Nr. 68.

C. k. Starosta górniczy:
Radca Dworu
Dr. Edmund Riel w. r.

Treść.

Nr. 102.

Rozporządzenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z 24. czerwca 1911, L. 3.001, wydane na podstawie § 49 ustawy z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61, dotyczące komisyi dla egzaminowania tych kandydatów na posady kierowników ruchu i dozorców ruchu kopalń oleju ziemnego, którzy w myśl postanowień tej ustawy (§§ 40, lit. b, i § 42, względnie 43, lit. b) celem osiągnięcia uznania swego uzdolnienia muszą poddać się osobnemu egzaminowi.

§ 1.

Celem badania uzdolnienia kandydatów na posady kierowników ruchu kopalń oleju ziemnego ustanawia się komisyę egzaminacyjną w Borysławiu, a celem badania uzdolnienia kandydatów na posady dozorców ruchu tychże kopalń komisye egzaminacyjne z siedzibą w Borysławiu i Jaśle.

§ 2.

Komisye egzaminacyjne składać się mają z naczelnika dotyczącego Urzędu górniczego okręgowego lub przez niego delegowanego innego konceptowego urzędnika Urzędu górniczego okręgowego, oraz przy egzaminach kandydatów na kierowników ruchu z 4, a przy egzaminach kandydatów na dozorców ruchu z 2 członków.

Członków komisyi mianuje Starostwo górnicze na propozycyę Urzędów górniczych okręgowych w Drohobyczu i Jaśle, na okres 5 letni, postanawiając równocześnie, czy członek ma być egzaminatorem tak kandydatów na kierowników ruchu jak i na dozorców ruchu, czy też tylko kandydatów na dozorców ruchu.

Propozycye swoje przedkładają Urzędy górnicze okręgowe z uwzględnieniem list zestawionych przez towarzystwa zawodowe na zaproszenie Urzędów górniczych okręgowych.

Z członków komisyi egzaminacyjnej dla kandydatów na kierowników ruchu, powinno o ile możności dwóch należeć do grona kierowników ruchu, z członków komisyi egzaminacyjnej dla kandydatów na dozorców ruchu zaś powinien o ile możności jeden należeć do grona dozorców ruchu.

§ 3.

Urzędy górnicze okręgowe wyznaczą co roku w miarę potrzeby stałe terminy do egzaminów. Zgłaszających się do egzaminu kandydatów na kierowników ruchu względnie dozorców ruchu kopalni oleju ziemnego, którzy przynajmniej na miesiąc przed wyznaczonym stałym terminem wykazali się, że uczynili zadość odnośnym wymogom krajowej ustawy naftowej i niniejszych przepisów górniczo-policyjnych, należy przypuścić do egzaminu w najbliższym terminie.

§ 4.

Kandydat na posadę kierownika ruchu ma przed komisyą egzaminacyjną udowodnić:

1. że włada językiem krajowym w słowie i piśmie;

2. że posiada praktyczne uzdolnienie i doświadczenie:

a) w wykonaniu głębokich wierceń;

b) w przeprowadzaniu instrumentacyi zagwożdżonych otworów wiertniczych;

c) w zamykaniu wody w otworach wiertniczych;

d) w stawianiu potrzebnych zabudowań wiertniczych;

e) w urządzaniu i w prowadzeniu ruchu zakładów dla oświetlenia elektrycznego;

f) w prowadzeniu ruchu kotłów parowych opalanych drzewem, węglem, ropą i gazami;

g) w niesieniu pierwszej pomocy w wypadkach nieszczęśliwych;

dalej

3. że posiada gruntowne wiadomości:

a) o głównych częściach składowych i działaniu maszyn parowych, maszyn elektrycznych i motorów gazowych, benzynowych i ropnych (naftowych);

b) o naturze i składzie gazów oraz powietrza wybuchowego, jak też o oddziaływaniu tychże na ludzki organizm w ogóle;

c) o przyczynach i skutkach eksplozyi gazów i o robotach ratunkowych potrzebnych po eksplozyi;

d) o akcyi ratunkowej w razie pożaru;

e) o stosunkach geognostycznych złóż roponośnych w Galicyi;

f) w sporządzaniu map poglądowych i profilów; wreszcie

4. że dokładnie zna wszystkie ustawy i rozporządzenia, obowiązujące kopalnie oleju ziemnego w Galicyi, oraz zasadnicze postanowienia regulaminów służbowych dla kopalń oleju ziemnego.

§ 5.

Kandydat na posadę dozorcy ruchu ma przed komisyą egzaminacyjną udowodnić:

1. że włada językiem krajowym w słowie i piśmie;

2. że posiada praktyczne uzdolnienie i doświadczenie:

a) w wykonaniu głębokich wierceń;

b) w przeprowadzaniu instrumentacyi zagwożdżonych otworów wiertniczych;

3) że posiada ogólne wiadomości:

a) o urządzaniu i prowadzeniu ruchu zakładów dla oświetlenia elektrycznego;

b) o oddziaływaniu gazów naftowych na ludzki organizm;

c) o przyczynach i skutkach eksplozyi gazów i o robotach ratunkowych potrzebnych po eksplozyi;

d) o akcyi ratunkowej w razie pożaru;

4) że zna przepisy górniczo-policyjne, rozporządzenia i instrukcye obowiązujące kopalnie oleju ziemnego w Galicyi, o ile one dotyczą zakresu działania dozorców oraz regulamin służbowy.

§ 6.

Członków komisyi egzaminacyjnej zaprasza do odbyć się mających egzaminów przewodniczący komisyi z uwzględnieniem postanowień zawartych w § 2, ustęp ostatni, i o ile możności w porządku alfabetycznym.

Komisya, przed którą kandydat ma dostarczyć dowodu swego uzdolnienia, spisuje z przebiegu swojej urzędowej czynności protokół.

Członkowie komisyi i przewodniczący orzekają zaraz po ukończeniu urzędowej czynności w imiennem głosowaniu, czy kandydat jest uzdolniony do kierownictwa względnie dozorowania ruchu kopalń oleju ziemnego bez żadnego ograniczenia lub też tylko dla pewnych grup kopalń oleju ziemnego, względnie dla pewnych tylko kopalń i dla których, czyli też ma być uważanym za nieuzdolnionego.

Świadectwo uzdolnienia wydanem będzie kandydatowi tylko wtenczas, gdy uzdolnienie uznane zostało przez komisyę większością głosów.

Świadectwo ma zawierać rodowód kandydata, podanie jego poprzednich studyów, dzień i kalkulacyę egzaminu.

W świadectwie należy również podać, czy kandydat posiada uzdolnienie do kierownictwa, względnie dozoru kopalń oleju ziemnego bez ograniczenia albo, czy mu przyznano uzdolnienie tylko dla pewnych grup kopalń oleju ziemnego, względnie dla pewnych tylko kopalń oleju ziemnego i dla których.

Kandydat przez komisyę reprobowany może tylko raz jeszcze stanąć przed nią i to dopiero po upływie co najmniej sześciu miesięcy po egzaminie.

Komisya może postanowić, że kandydat ma udowodnić swoje uzdolnienie albo ustnie albo piśmiennie i to albo w lokalu urzędowym komisyi albo przy praktycznym ruchu. Może ona od kandydatów na kierowników ruchu żądać wyjaśnienia odpowiedzi na stawiane pytania także rysunkami wykonać się mającymi przez kandydata.

§ 7.

Kandydaci składają we właściwym Urzędzie górniczym okręgowym taksę na pokrycie wydatków i dyet członków komisyi.

Taksa wynosi dla kandydatów na kierowników ruchu 50 K, dla kandydatów na dozorców ruchu 15 K i ma być uiszczona każdorazowo zaraz przy zgłoszeniu w gotówce za potwierdzeniem odbioru.

Ze złożonej kwoty wypłaca przewodniczący funkcyonującym członkom komisyi egzaminacyjnej dla kandydatów na kierowników ruchu po 10 K, zaś na dozorców ruchu po 5 K, reszta jest przeznaczona na pokrycie wydatków połączonych z czynnościami tej komisyi.

§ 8.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Z powyższym dniem traci moc obowiązującą tut. rozporządzenie z 30. czerwca 1904, Dz. u. i rozp. kraj. dla Galicyi Nr. 69.

C. k. Starosta górniczy:
Radca Dworu
Dr. Edmund Riel w. r.

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XVII. — Wydana i rozesłana dnia 30. sierpnia 1911.

Nr. 103.

Obwieszczenie

c. k. Starostwa górniczego dla Galicyi i Wielkiego Księstwa Krakowskiego z dnia 9. czerwca 1911, L. 1549, o ustanowieniu dwu rejonów ochronnych dla wody źródlanej, zasilającej wodociąg gminy Zakopane.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości, że c. k. Urząd górniczy okręgowy w Krakowie w porozumieniu z c. k Starostwem powiatowem w Nowym Targu wskutek prośby gminy Zakopane i po przeprowadzeniu dochodzeń miejscowych i rozpraw komisyjnych orzeczeniem z dnia 25. marca 1910, l. 2768, ustanowił ze względów publicznych w myśl przepisów §§ 18, 220 i 222 powszechnej ustawy górniczej z dnia 23. maja 1854, Dz. p. p. Nr. 146, tudzież §§ 71, 72 i 75 naftowej ustawy krajowej z 22. marca 1908, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61, dla zabezpieczenia wody źródlanej, wypływającej w niwach Capki i Kuźnice, w gminie katastralnej

Zakopane a zasilającej wodociąg tej gminy, dwa rejony ochronne w gminie katastralnej Zakopane, których granice są następujące:

I. Granica rejonu ochronnego w niwie „Capki“ biegnie od punktu tryangulacyjnego 1168, leżącego w zetknięciu parcel gruntowych l. k. 11216/3, 11216/4, 11216/2 i 11214/2, do punktu zetknięcia parcel l. k. 12351, 11217/1 i 11217/2 w prostej linii, następnie 120 m w katastralnym kierunku północnym, dalej 300 m w katastralnym kierunku wschodnim, stąd 134 m w katastralnym kierunku południowym, do przecięcia się tej linii z południowym, brzegiem drogi l. k. 12351; od tego punktu biegnie ta granica wzdłuż południowego brzegu wyż wspomnianej drogi l. k. 12351 ku wschodowi na odległość 106 m, następnie 1326 m w kierunku katastralnym 12_h 6^0, a w końcu w katastralnym kierunku zachodnim na 250 m do punktu tryangulacyjnego 1168, zamykając w ten sposób granice tego rejonu ochronnego.

II. Rejon ochronny w niwie „Kuźnice“ tworzą parcele gruntowe l. k. 11214/4, 11149/2 i 11150/2.

W uwzględnieniu interesu publicznego, wywołanego potrzebą utrzymania rzeczonych źródeł w stanie rodzimym, zakazuje się na czas trwania tychże względów publicznych prowadzenia w obu tych rejonach ochronnych wszelkich robót poszukiwawczych i eksploatacyi tak minerałów zastrzeżonych (§ 3 ustawy z dnia 23. maja 1854 Nr. 146 Dz. u. p.), jak również minerałów żywicznych (§ 1 naftowej ustawy krajowej).

Orzeczenie to opiera się na niewątpliwie bardzo doniosłem znaczeniu i koniecznej potrzebie zaopatrzenia gminy i zakładu klimatycznego w Zakopanem w zdrową wodę do picia, uwzględniając przy tem tę sprawdzoną okoliczność, że w granicach obu wyż opisanych rejonów ochronnych nie można się spodziewać nadających się do odbudowy złóż minerałów zastrzeżonych lub żywicznych.

C. k. Starosta górniczy:
W zastępstwie
Bocheński w. r.

Nr. 104.

Obwieszczenie

c. k. Starostwa górniczego dla Galicyi i Wielkiego Księstwa Krakowskiego z dnia 9. czerwca 1911, L. 1636, o ustanowieniu rejonu ochronnego dla źródeł wody w gminie kat. Malechów, zasilających wodociąg Krajowych Zakładów rolniczych w Dublanach.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości, że c. k Urząd górniczy okręgowy w Stanisławowie w porozumieniu z c. k. Starostwem powiatowem we Lwowie wskutek prośby Wydziału krajowego we Lwowie i po

przeprowadzeniu dochodzeń miejscowych i rozpraw komisyjnych orzeczeniem z 12 stycznia 1910, l. 1488 ex 1909, ustanowił ze względów publicznych w myśl przepisów §§ 18, 220 i 222 pow. ust. górn. z 23. maja 1854, Dz u. p. Nr. 146, tudzież §§ 72 i 75 kraj. naftowej ustawy z 22 marca 1903, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 61, dla zabezpieczenia zródła na parceli l. kat. 601/2 w gminie kat. Malechów, zasilającego wodociąg Krajowych Zakładów rolniczych w Dublanach, rejon ochronny w gminach kat. Malechów i Grzybowice, którego granice są następujące:

Granica północna ciągnie się od kopca granicznego Nr. 3 gminy katastralnej Grzybowice i Malechów granicą tychże gmin do kopca granicznego Nr. 2, i dalej północną granicą parcel grunt. l. kat. 2154, 2152, 2131, 2130, 2110, 2019 gminy Grzybowice, a stąd północną granicą parc. gr. l. kat. 2050/1 tejże gminy do zetknięcia się tejże z parc. gr. l. kat. 2016.

Granica zachodnia biegnie w ciągu dalszym od ostatnio opisanego punktu w kierunku południowo-zachodnim do zetknięcia się parceli gr. l. kat. 2050/1 z parc. gr. l. kat. 1772, dalej granicą tychże do zetknięcia się z parcelą gr. l. kat. 2050/2, stąd do granicy gmin Grzybowice i Zamarstynów.

Granica południowa ciągnie się od ostatnio opisanego punktu granicą obu gmin, następnie lewym brzegiem potoka Malechów aż do południowo-zachodniego rogu parceli gr. l. kat. 615 gminy kat. Malechów.

Granica wschodnia biegnie od ostatnio opisanego punktu w kierunku północnym do kopca granicznego Nr. 3 gminy Grzybowice i Malechów, t. j. do punktu wyjścia.

W granicach utworzonego w ten sposób rejonu ochronnego zakazuje się na przyszłość prowadzenia wszelkich poszukiwań tak minerałów zastrzeżonych jak i niezastrzeżonych.

Kopania odkrywkowe na glinę, żwir lub kamień w obrębie tego rejonu ochronnego będą poddane przez Władzę polityczną pewnym zastrzeżeniom co do sposobu prowadzenia robót i odprowadzenia wody powierzchniej i wgłębnej.

Głębsze poszukiwania wody zapomocą studzien lub otworów świdrowych w obrębie tego rejonu ochronnego mogą być dozwolone przez Władzę polityczną tylko w miarę, o ile wodociągowi dla Zakładów krajowych w Dublanach nie będą szkodzić.

Orzeczenie powyższe uzasadnia się z jednej strony doniosłością, jaką ustanowiony rejon ochronny posiada pod względem publicznym dla zaopatrzenia Zakładów krajowych w wodę, z drugiej zaś strony okolicznością, iż w granicach powyżej nakreślonych można zupełnie wykluczyć znajdowanie się tak minerałów zastrzeżonych, jak i niezastrzeżonych.

C. k. Starosta górniczy:
W zastępstwie
Bocheński w. r.

Nr. 105.

Obwieszczenie

Wydziału krajowego z 20. czerwca 1911 L. 57.694, w sprawie zmiany niektórych postanowień obwieszczenia z 26. listopada 1875 do L. 25.744 Dz. u. kr. Nr. 2 ex 1876 dotyczące ryczałtów szupasowych.

Przepisy ustępu II. litera D. E. i F. obwieszczenia Wydziału krajowego z 26. listopada 1875 Dz. u. kr. Nr. 2 ex 1876 uchyla się, a natomiast postanawia się, jak następuje:

D. Wyżywienie dzienne szupasowych.

Za wyżywienie dzienne szupaśników przypada każdej stacyi szupasowej należytość po 40 h dziennie od każdego szupaśnika, tożsamo i od szupasowanego za paszportem przymusowym, któremu stosownie do wskazanej przez władzę szupasową potrzeby odda stacya szupasowa zapomogę na dzienne wyżywienie w kwocie 40 h na rękę.

Powyższe podwyższenie należytości za wyżywienie szupaśników wchodzi w życie począwszy od 1. stycznia 1912 roku.

E. Transport szupasowanych pod strażą podwodami.

Za transport wozem przypada należytość po 15 halerzy od konia i kilometra, czyli po 1 K 50 h od konia i od miriametra.

Należytość jednak nie może być zarachowaną od mniejszych przestrzeni, jak od każdego już ukończonego jednego kilometra.

Za powrót podwody do domu nie przypada żadna należytość.

F. Należytość straży konwojującej.

Za nadzór i eskortowanie szupaśników przypada dla każdego konwojującego strażnika gminnego — a to bez różnicy czy pieszo lub wozem, należytość po 12 halerzy od jednego kilometra konwojowania, czyli po 96 h od ośmiu kilometrów. — Należytość jednakże nie może być zarachowaną od mniejszych przestrzeni jak od każdego już ukończonego kilometra. — Za drogę w powrocie odbytą nie przypada dla strażnika gminnego żadna należytość.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Jan Kiweluk w. r.

Nr. 106.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 19. lipca 1911 L. 92.602, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Bochni.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kraj. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Bochni dla dorosłych na 1 K 50 h. a dla dzieci do lat 7-miu na 76 h. dziennie począwszy od 1. października 1911 r.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 107.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 8. lipca 1911, L. 88.352, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Bóbrce.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Bóbrce dla dorosłych na 1 K 80 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 90 h dziennie począwszy od 1. października 1911.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 108.

U s t a w a

z dnia 21. lipca 1911 o utworzeniu z części gminy Krynica i części obszaru dworskiego w Krynicy w powiecie nowosądeckim nowej gminy administracyjnej pod nazwą „Krynica Zdrój".

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Z gminy Krynica, powiatu nowosądeckiego, wydziela się część, która wraz z częścią obszaru dworskiego w Krynicy tworzyć będzie nową, samoistną gminę administracyjną pod nazwą „Krynica Zdrój".

Pozostała część gminy Krynicy nosić będzie nazwę „Krynica Wieś".

Art. II.

Gminę „Krynica Zdrój" będzie stanowił obszar objęty następującemi granicami:

Począwszy od drogi powiatowej, oznaczonej L. kat. 18.144, linia idąca potokiem Hawrań przez parcele L. kat. 12.430, 12.572, 12.573, 12.578, 12.587, 12.592, 12.651/1, 12.651/2, 12.656, 12.729, 12.738, 12.768, 12.776/1, 12.833, 12.845, 12.849, 12.955, dalej pomiędzy drogą oznaczoną L. kat. 18.156 a parcelą L. kat. 12.956, dalej w kierunku północno-zachodnim między drogą oznaczoną L. kat. 18.157 a parcelami L. kat. 12.962, 12.961, 12.960, 12.973, 12.980, 12.985, 13.021/1, 13.035/1, 13.035/2, 13.119, 13.130, 13.190, 13.206, 13.276, 13.275, 13.294, 13.360, 13.373, 13.450, 13.488, 13.490, 13.491, 14.112, dalej pomiędzy parcelami L. kat. 14.112 a 14.113, 14.178 a 14.177, dalej między drogą oznaczoną L. kat. 18.158 a parcelami L. kat. 14.182, 14.220, 14.222, następnie pomiędzy parcelami L. kat. 14.226 a 14.227, 14.226 a 14.335, 14.225 a 14.336, dalej w kierunku północnym między drogą oznaczoną L. kat. 18.159 a parcelami L. kat. 14.367, 14.366, 14.364, 14.352, 14.386, 14.466, 14.471, 14.484, 14.558, 14.569, 14.579, 14.558, 14.577/2, 14.577/1, 14.652, 18.160, 14.654, 14.662, 14.667/1, 14.765, 14.840, 14.848, 14.849, 14.967, 15.003, 15.010, 15.166, 15.167, 15.168 15.151/2, 15.209, 15.213, 15.355, 15.357, 15.452, 15.451, 15.446,

15.512, 15.507, 15.503, 15.610, 15.607, 15.703, 15.701, 15.771/1, 15.771/2, 15.772, 15.858, 15.860, 15.856, 15.855, 15.958 i 15960, dalej od drogi powiatowej oznaczonej L. kat. 18.144 w kierunku wschodnim potokiem Hawrań przez parcele L. kat. 12.426 aż do ujścia tegoż potoku do potoku Kryniczanki, oznaczonego L. kat. 18.190, następnie pomiędzy potokiem Kryniczanka a parcelami L. kat. 3740, 3681, 3678, 3621, 3620, 3553, a stąd północną stroną drogi oznaczonej L. kat. 18.086. t. j. między tą drogą a parcelami gruntowemi L. kat. 3486/2, 3486/1, 18.085, 3487, parcelami budowlanemi L. kat. 64, 62, parcelami gruntowemi L. kat. 3492 i 3493, następnie pomiędzy parcelami L. kat. 3493 a 3494, 3481 a 3480, 3411 a 3412, 3402 a 3401, 3336 a 3337, 3326 a 3325, 3260 a 3261, 3249 a 3248, 3185 a 3186, 3182 a 3181, 3122 a 3123, 3111 a 3110, 3030 a 3031, 3015/2 a 3014/2, 3015/1 a 3014/1, 2766 a 2767, stąd zaś w prostej linii przez parcele L. kat. 2759, 2757, 2758, 2742, 2739, 2738, 18.081, 2652, 2655, 2663, 2667, 2676/2, 2677/1, 2679/1, 2677/2, 2679/1, do południowo-wschodniego rogu parku „Smereczyna“, oznaczonego L. kat. 36, następnie między parcelą L. kat. 36 a parcelami L. kat. 2363 2362, 2356, 2354, 2352, 2341, 2226, 2225, 2222, 2221/2 2200, 2199, 2166, 2165, 2144, 2100, 2099, 2092, 2091, 2076, 2074/2, 2074/1, 2067, 2064, 2038, 2037, 2031, 2030, 2018, 2017, 2000/2, 2000/1, 1552, 1550, 1549 i 1537, stąd na wschód ku lasowi „Wojnaczka“, oznaczonemu L. kat. 1559, rozgraniczając parcele L. kat. 1536 i 1537, 1536 i 1538, 1535 i 1538, 1533 i 1539, 1532 i 1540, 1531 i 1540, dalej południową stroną lasu „Wojnaczka“ aż do drogi gminnej Krynica-Tylicz, oznaczonej L. kat. 18.076, to jest między parcelą L. kat. 1559 a parcelami L. kat. 1540, 1541, 1544, 1545, 1558, 1997, 1996, 1995, 1994, 1993, 1992, 1989 i 1988, dalej północną granicą lasu „Zwadliwa“, oznaczonego L. kat. 1969/5, to jest między tą parcelą a parcelami L. kat. 1561, 1562, 1565, 1566, 1567, 1568, 1569 i 1583, dalej rozgranicza parcele L. kat. 1588 i 1587, 1596 i 1597, 1604 i 1603, 1617 i 1621, 1620 i 1621, 1620 i 1627, 1619 i 1627, 1619 i 1628, 1619 i 1629, 1618 i 1629, 1614 i 1629, następnie przecinając parcelę L. kat. 1629, biegnie pomiędzy parcelami L. kat. 18.075 a 1639, 1651 a 1650, 1660 a 1662, 1677, a 1675, 1686 a 1688, 1770 a 1699, 1711 a 1712, dalej między parcelami L. kat. 1711 a 1721, 1710 a 1721, 1710 a 1722, 1722 a 1723, 1725 a 1749, 1744 a 1749, 1752 a 1749, 1752 a 1776, 1774 a 1776, 1779 a 1776. W tem miejscu przecina linia graniczna gminy „Krynica Zdrój“ parcelę L. kat. 1801 w kierunku granicy pomiędzy parcelami L. kat. 1774 i 1779 a 1776, następnie między parcelami L. kat. 1801 a 1802, 1802 a 1803, 1822 a 1821, 1824 a 1823, 1851 a 1852, 1373 a 1355, 1373 a 1356, 1371 a 1370, 1371 a 1366, 1299, a 1300, 1292 a 1299, 1293 a 1292, 1260 a 1261, 1230 a 1229, 1230 a 1136, 1231, a 1136, 1135 a 1136, 1135 a 1138. 1135 a 1132, 1133 a 1131.

W tem miejscu przechodzi granica przez potok Powlanki (Farbański), oznaczony L. kat. 18.191, rozgranicza parcele L. kat. 1118 i 1098, przecina drogę oznaczoną L. kat. 18.073 i biegnie między parcelami L. kat. 1102 a 1115, 1102 a 1116, 1108 a 1116, 1109 a 1116, 1110 a 1111, 1063 a 1111, 1063 a 1062, 1012 a 1013, 1012 a 1005, 1011 a 1005, 1005 a 965, 965 a 966, 962 a 965, 962 a 950, 959 a 950, 958 a 950, 953 a 950, 941 a 950, 938 a 928, 927 a 928, 760 a 759, 769 a 770, 774 a 773, 782 a 773, 782 a 753, 753 a 772, 754 a 757; stąd idzie granica pomiędzy drogą oznaczoną L. kat. 18.071 a parcelami L. kat. 755, 749, 746, 740, 738, 737, 731, dalej między parcelami L. kat. 731 a 734, 731 a 719, 731 a 581, 580 a 581, 571 a 581, 570/1 a 582, 563 a 562, 451 a 452, 436 a 437, 434 a 435, 423 a 422, 380 a 381, 380 a 372, 380 a 79, 376 a 79, 376 a 78, 376 a 72, 71 a 72, 71 a 74. 111 a 109, 150 a 122, 158/2 a 122, 158/2 a 159, 182 a 179, 213 a 179, 213 a 212, 222 a 223, 222 a 239, 244 a 258, 252 a 257, 252 a 253 i 252 a 254. Stąd zwraca się granica gminy „Krynica Zdrój“ na zachód i biegnie wzdłuż granicy gminy „Słotwiny“.

Upoważnia się Wydział krajowy do sprostowania każdej różnicy, gdyby się okazała między stanem faktycznym a wyliczonymi w niniejszym artykule numerami parcel.

Art. III.

Podział majątku dotychczasowej gminy Krynica pomiędzy gminy „Krynica Zdrój“ i „Krynica Wieś“ oznaczony jest uchwałą Rady gminnej w Krynicy z dnia 25. sierpnia 1904, zatwierdzoną przez Radę powiatową w Nowym Sączu uchwałą z dnia 20. września 1904, L. 1956.

Art. IV.

Gmina Krynica Wieś podlega i nadal przepisom ustawy gminnej z 12. sierpnia 1866, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 19.

Gmina Krynica Zdrój podlega przepisom ustawy gminnej z 3. lipca 1896, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 51, z następującemi zmianami:

1. Budżet gminy i zakładów gminnych na następny rok administracyjny ma naczelnik gminy przedłożyć Radzie gminnej najpóźniej do końca lipca, a Rada gminna ma ten budżet wziąć pod obrady i uchwalić w ciągu miesiąca września.

2. W skład Rady gminnej wchodzą prócz radnych i zastępców wybranych stosownie do postanowień ustawy gminnej z 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, i przepisów ordynacyi wyborczej gminnej, nadto mianowani przez

c. k. Namiestnictwo jako władzę zarządzającą zakładem zdrojowym w Krynicy w imieniu funduszu religijnego, trzej radni i trzej zastępcy.

Natomiast nie przysłuża funduszowi religijnemu prawo być członkiem Rady gminnej bez wyboru na zasadzie § 12 wspomnianej ustawy gminnej z tytułu podatków bezpośrednich opłacanych w gminie Krynica Zdrój.

Tych trzech radnych i ich zastępców powołuje c. k. Namiestnictwo na każdorazowy sześcioletni okres wyborczy reprezentacyi gminnej, ma jednak prawo także podczas trwania okresu wyborczego odwołać mianowanego członka Rady gminnej.

Gdyby w czasie sześcioletniego okresu urzędowania ubył który z powołanych radnych lub ich zastępców, będzie w jego miejsce powołany inny radny względnie zastępca, którego mandat będzie jednak trwał tylko do końca bieżącego okresu urzędowania reprezentacyi gminnej.

Powołani radni i ich zastępcy urzędują w każdym razie tak długo, dopóki nowo wybrana reprezentacya gminna nie obejmie urzędowania.

Radnym i zastępcą nie może być osoba, która jest wyłączona lub wykluczona od obieralności do Reprezentacyi gminnej.

Powołani radni i zastępcy mogą mieć stałe miejsce zamieszkania poza obrębem gminy Krynica Zdrój.

Powołani radni i zastępcy posiadają wszelkie prawa i obowiązki na równi z wybranymi członkami Rady gminnej. Mianowani radni mogą też być wybrani członkami zwierzchności gminnej, o ile nie zachodzą okoliczności wyłączające ich od tego wyboru.

Powołany zastępca bierze udział w obradach i uchwałach Rady gminnej wówczas jeżeli radny, dla którego on zastępcą ustanowiony został, nie jest obecny na posiedzeniu Rady gminnej.

Art. V.

Ordynacya wyborcza dla gmin z 12. sierpnia 1866, Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 19, obowiązywać będzie także gminę „Krynica Zdrój“ z tą zmianą, że obywatele honorowi tej gminy mają prawo wybierania w myśl § 1, ust. 3 ordynacyi wyborczej dla gmin.

Art. VI.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zostanie rozwiązaną Rada gminna w Krynicy, a kierownictwo tak gminy „Krynica Wieś“, jak i gminy „Krynica Zdrój“ będzie oddane tymczasowym zarządom, których skład oznaczy Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Najdalej w sześć tygodni po objęciu urzędowania rozpiszą tymczasowe zarządy wybory do Rad gminnych.

Art. VII.

Gmina „Krynica Zdrój“ stanowi zdrojowisko, a rejon zdrojowy obejmuje całą tę gminę.

Krajowa ustawa zdrojowa z dnia 11. października 1908, Dz. ust. i rozp. kr, Nr. 133, przestaje obowiązywać w gminie „Krynica Zdrój“, a wszystkie sprawy zdrojowe w gminie „Krynica Zdrój“ i zarząd funduszem taks zdrojowych załatwiać będzie Reprezentacya tej gminy w poruczonym zakresie działania w spo ób, który określi regulamin wydany przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym po wysłuchaniu Rady gminnej „Krynica Zdrój“ przy analogicznem zastosowaniu zasadniczych postanowień o obowiązującej krajowej ustawy zdrojowej.

Art. VIII.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w trzy miesiące po dniu ogłoszenia.

Art. IX.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych. sprawiedliwości, skarbu, wyznań i oświaty, oraz rolnictwa.

Ischl, dnia 21. lipca 1911.

Franciszek Józef w. r.

Stürgkh w. r. **Hochenburger** w. r.

Meyer w. r. **Wickenburg** w. r.

Widmann w. r.

Nr. 109.

U s t a w a

z dnia 1. sierpnia 1911 zmieniająca postanowienia Art. III. i VI. ustawy z dnia 18 grudnia 1881, Dz. ust. kraj. Nr. 48 ex 1883, o zniesieniu propinacyi i zaprowadzeniu miejskich opłat konsumcyjnych i policyjnych w król. stoł. mieście Lwowie.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. 1.

Art. III. i VI. ustawy krajowej z 18. grudnia 1881, Dz. ust. kraj. Nr. 48 z roku 1883, znosi się w brzmieniu dotychczasowem i mają odtąd opiewać, jak następuje:

Art. III.

Gminie król. stoł. miasta Lwowa przysłuża prawo pobierać następujące miejskie opłaty konsumcyjne:

1. Od araku, koniaku, ponczowej esencyi, likierów, rozolisów i innych słodzonych napojów spirytusowych, przy wprowadzaniu po 60 kor. za (1) jeden hektolitr.

2. Od wódki, rumu i spirytusu tak przy wyrobie jak przy wprowadzaniu 56 hal za jeden stopień hektolitrowy t. j. za każdy w jednym hektolitrze według skali 100-dzielnego alkoholometru przy temperaturze + 12° R. odmierzony stopień.

Opłacie tej podlegają przy imporcie także inne płyny, w których spirytus stanowi główną część składową.

Spirytus należycie według istniejących w tej mierze postanowień denaturowany tudzież spirytus używany do celów przemysłowych wolny od podatku państwowego, wolny jest od tej opłaty.

3. Od piwa a to:

a) przy wyrobie 31 halerzy za jeden hektolitr, od każdego stopnia sacharometru brzeczki piwnej przy temperaturze + 14° R.

b) przy wprowadzeniu 3 kor. 60 hal. za 1 hektolitr (100 litrów) piwa importowanego, bez względu na jakość napoju.

4. Od miodowych napojów t. j. miodu pitnego, wiśniaku, maliniaku, lipniaku i dereniaku:

a) przy wprowadzeniu 13 kor. za jeden hektolitr (100 litrów);

b) przy wyrobie miodu pitnego 35 kor. za każdy cetnar metryczny (100 kilogramów) miodu praśnego, patoki użytego do warzenia czyli wyrobu napoju.

Art. VI.

Przemysłowcom miejscowym, trudniącym się wyrobem, przetwarzaniem lub przerabianiem, tudzież handlem wymienionych w art. III. niniejszej ustawy napojów, jeżeli one bądź przy wyrobie, bądź przy wprowadzeniu według postanowień powołanego artykułu opłacone zostały, należy się przy wywozie tych napojów z obrębu położonego wewnątrz linii akcyzowej zwrot miejskiej opłaty konsumcyjnej w wysokości następującej:

1. Za arak, koniak, rozolisy, likwory i esencyę ponczową, jeżeli takowe zawierają najmniej 30 procent alkoholu przy eksporcie w ilości co najmniej 25 litrów w jednem naczyniu lub we flaszkach jednolitych ćwierć, pół lub całolitrowych 25 kor. za jeden hektolitr;

2. Za rum, wódkę i spirytus przy eksporcie w ilości co najmniej 25 litrów po 56 hal. za jeden stopień hektolitrowy t. j. za każdy w jednym hektolitrze według skali 100-dzielnego alkoholometru odmierzony stopień.

Za inne napoje spirytusowe, tak mało osłodzone i zaprawione, że okażą na 100-dzielnym alkoholometrze więcej jak 30 stopni, po 25 kor. za każdy hektolitr.

3. Za piwo niezepsute, które przy próbie po wydzieleniu kwasu węglowego wskaże najmniej $2\frac{1}{2}$ stopnia sacharometru, przy eksporcie w ilości najmniej pół hektolitra (50 litrów) 3 kor. 20 hal. za jeden hektolitr (100 litrów).

4. Za miód pitny niezepsuty przy eksporcie w ilości najmniej 25 litrów 9 koron za jeden hektolitr (100 litrów).

Przewóz podlegających miejskiej opłacie konsumcyjnej napojów gorących przez poborowy okręg miasta Lwowa (transito) jest wolnym od opłaty i ma być unormowany w myśl przepisów obowiązujących co do rządowego konsumcyjnego podatku rogatkowego.

Art. 2.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. 3.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 1. sierpnia 1911.

Franciszek Józef w. r.

Wickenburg w. r.

Nr. 110.

Rozporządzenie

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 4. sierpnia 1911, w sprawie przydzielenia powiatu sądowego załozieckiego do politycznego powiatu zborowskiego w Galicyi.

Na podstawie § 10 ustawy z dnia 19. maja 1868, Dz. u. p. Nr. 44, przydzielone zostają należące obecnie do politycznego powiatu brodzkiego

gminy i obszary dworskie Batków, Blich, Czystopady, Gontowa, Hnidawa, Łukawiec, Markopol, Milno, Panasówka, Podbereźce, Ratyszcze, Reniów, Seretec, Trościaniec wielki, Wertełka, Zagórze i Załóżce do politycznego powiatu zborowskiego w Galicyi.

Zarządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. września 1911.

Wickenburg w. r.

Nr. 111.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. sierpnia 1911 L. 103.335, w przedmiocie zezwolenia gminie Jaćmierz na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910, Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Jaćmierz pobierać przez czas do końca r. 1919, pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 12 (dwanaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 12 (dwanaście) K.
2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 6 (sześć) K.
3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.
4. od jednego hektolitra miodu po 8 (ośm) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Jaćmierz.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 112.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. sierpnia 1911 L. 103.334, w przedmiocie zezwolenia gminie Chocznia na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Chocznia pobierać przez czas do końca r. 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K.

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 6 (sześć) K.

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Chocznia.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 113.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 26. maja 1911 Dz. p. p. Nr. 102, co do rozpoczęcia działalności c. k. Sądu powiatowego w Podkamieniu w Galicyi.

Ustanowiony rozporządzeniem c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 27. listopada 1903 Dz. p. p. Nr. 241, Sąd powiatowy w Podkamieniu ma rozpocząć swą działalność dnia 1. września 1911.

Hochenburger w. r.

Nr. 114.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 31. lipca 1911 L. II. 2987/1, względem uregulowania peryodycznych transportów szupaśników koleją żelazną ze Lwowa w kierunku do Kołomyi, Tarnopola i Rawy ruskiej.

Odnośnie do rozporządzeń c. k. Namiestnictwa z dnia 21. sierpnia 1875 L. 4287/pr. Dz. u. kr. Nr. 57, z 7. lipca 1876 L. 19.767 Dz. u kr. Nr. 27 i z dnia 2. listopada 1879 L. 27 860, Dz. u. kr. Nr. 84 w wykonaniu ustawy państwowej z dnia 27. lipca 1871 Dz. p. p. Nr. 88 postanawia się w porozumieniu z Wydziałem krajowym celem uregulowania transportu szupaśników koleją żelazną ze Lwowa w kierunku do Kołomyi, Tarnopola i Rawy ruskiej, co następuje:

Art. I.

Z dniem 1. października 1911 zaprowadza się peryodyczny transport szupaśników na kolei żelaznej ze Lwowa w kierunku do Kołomyi, Tarnopola i Rawy ruskiej.

Od wyż oznaczonego dnia odbywać się będzie peryodyczny transport szupaśników osobowymi względnie mieszanymi pociągami, odchodzącymi ze Lwowa a to: w każdy wtorek w kierunku ku Kołomyi, w każdą środę w kierunku ku Tarnopolowi i w każdy czwartek w kierunku ku Rawie ruskiej.

Transporty te prowadzi zawsze c. k. żandarmerya.

Art. II.

Od dnia ustanowienia peryodycznych transportów szupaśników na wymienionych powyżej liniach kolejowych t. j. ze Lwowa w kierunku do Kołomyi, Tarnopola i Rawy ruskiej mają ustać wszelkie inne częściowe transporty pojedynczych szupaśników.

Art III.

Każda stacya szupasowa przy kolei żelaznej od Lwowa w kierunku do Kołomyi, Tarnopola i Rawy ruskiej, ekspedyująca szupaśnika zakupywać winna bilet jazdy kolejowej dla niego na całą przestrzeń, którą tenże szupaśnik odbyć ma koleją.

Art. IV.

Stacye szupasowe, położone przy kolei wzdłuż której odbywa się transport peryodyczny, oznaczone na wstępie powołanemi rozporządzeniami jako główne zbiorowe stacye, obowiązane są do pociągów z peryodycznymi transportami szupaśników wysyłać swego funkcyonaryusza ze strażą gminną na dworzec kolei żelaznej w celu odbierania szupaśników przybywających tudzież oddania swoich na kolej.

Art. V.

Na wszystkich innych liniach kolei żelaznych z wyjątkiem linii między Lwowem i Krakowem, do której odnosi się rozporządzenie c. k. Namiestnictwa z dnia 2. listopada 1879 L. 27.860 Dz u. kr. Nr. 84 szupasowanie pojedynczych osób odbywać się ma nadal według przepisów art. VI. VII. VIII. IX. X. i XI. wspomnianego rozporządzenia.

Art. VI.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje od dnia 1. października 1911.

Za c. k. Namiestnika:
Grodzicki w. r.

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XVIII. — Wydana i rozesłana dnia 31. sierpnia 1911.

Nr. 115.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z 7. sierpnia 1911 L. 13.323/pr., o utworzeniu nowych c. k. Inspekcyj leśnych w Wadowicach, Jaśle i w Czortkowie.

Na podstawie reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 23. sierpnia 1910 L. $\frac{29.268}{1499}$ oraz z dnia 7. kwietnia 1911 L $\frac{14.464}{670}$ zarządza c. k. Prezydyum Namiestnictwa utworzenie trzech nowych c. k. Inspekcyj leśnych w rządowej służbie Administracyi politycznej a to: 1) w Wadowicach dla powiatów politycznych: Biała, Chrzanów, Oświęcim, Wadowice i Żywiec wydzielonych z dotychczasowej c. k. Inspekcyi leśnej w Krakowie. 2) w Jaśle dla powiatów politycznych: Gorlice i Jasło, wydzielonych z dotychczasowej c. k. Inspekcyi leśnej w Tarnowie, dla powiatu politycznego Strzyżów, wydzielonego z dotychczasowej c. k. Inspekcyi leśnej w Rzeszowie, oraz dla powiatu politycznego Krosno — wydzielonego z dotychczasowej c. k. In-

spekcyi leśnej w Sanoku. 3) w Czortkowie dla powiatów politycznych: Czortków, Husiatyn i Trembowla wydzielonych z dotychczasowej c. k. Inspekcyi leśnej w Tarnopolu dla powiatu politycznego Buczacz, wydzielonego z dotychczasowej c. k. Inspekcyi leśnej w Stanisławowie, oraz dla powiatów politycznych Borszczów i Zaleszczyki wydzielonych z dotychczasowej c. k. Inspekcyi leśnej w Kołomyi.

Za c. k. Namiestnika:
Grodzicki w. r.

Nr. 116.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 26. lipca 1911 L. 82.355, o uzupełniających wyborach członków i zastępców członków komisyj powszechnego podatku zarobkowego.

W myśl postanowień §§ 16, 18 i 22 ustęp 2 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych, oraz § 17 przepisów wyborczych (dodatek D rozporządzenia wykonawczego z dnia 28. stycznia 1897 Dz. u. p. Nr. 35, do I. działu wspomnianej ustawy) rozpisuje c. k. krajowa Dyrekcya skarbu niniejszem na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 14. października 1907 L. 68.152, wybory uzupełniające członków i zastępców członków komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych I, II., III. i IV. klasy tutejszego okręgu administracyjnego w miejsce ustępującej połowy członków i zastępców członków tych komisyi i wyznacza do przeprowadzenia uzupełniających wyborów następujące terminy:

A) w miastach Lwowie i Krakowie.

I.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystw podatkowych I. i II. klasy w okręgu rozkładowym „Izby handlowe i przemysłowe lwowska i brodzka“, dzień 20. września 1911.

II.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego I. klasy w okręgu Izby handlowej i przemysłowej krakowskiej, dzień 20. września 1911.

III.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystwa podatkowego II. klasy w okręgu Izby handlowej i przemysłowej krakowskiej, dzień 22. września 1911.

IV.

Dla kontrybuentów zaliczonych do towarzystw podatkowych III. i IV. klasy w mieście Lwowie, dzień 22. września 1911.

B) w powiatach politycznych.

I.

Dla tych towarzystw podatkowych, których członkowie uprawnieni są po myśli ustępu 2. § 18 wspomnianej ustawy do wyborów bezpośrednich, mianowicie:

<table>
<tr><th>dla towarzystw podatkowych</th><th>w okręgach rozkładowych</th><th>dzień wyboru członków i zastępców członków komisyi</th></tr>
<tr><td>III. klasy</td><td rowspan="2">Miasto Kołomyja z gminą polityczną Werbiąż niżny, oraz miasta: Przemyśl, Stanisławów, Stryj, Tarnopol i Tarnów.</td><td>20. września 1911.</td></tr>
<tr><td>IV. klasy</td><td>22. września 1911.</td></tr>
</table>

II.

Dla tych towarzystw podatkowych, których członkowie wykonać mają prawo wyboru po myśli ustępów 3, 4 i 5 § 18 powołanej ustawy w drodze prawyborów mianowicie:

<table>
<tr><th>dla towarzystw podatkowych</th><th>w okręgach rozkładowych</th><th>Dzień wyboru wyborców (prawybory)</th><th>Dzień wyboru członków i zastępców członków komisyi</th></tr>
<tr><td>III. klasy</td><td rowspan="2">wszystkie powiaty polityczne z wyłączeniem miasta Kołomyji z gminą Werbiąż niżny, dalej miast Przemyśla, Stanisławowa, Stryja, Tarnopola i Tarnowa oraz z wyłączeniem powiatów politycznych: Biała, Kraków, Oświęcim, Podgórze, Skole, Stryj z wyłączeniem miasta Stryja, Wadowice i Drohobycz.</td><td>20. września 1911.</td><td>11. października 1911.</td></tr>
<tr><td>IV. klasy</td><td>22. września 1911.</td><td>12. października 1911.</td></tr>
</table>

Wybory ad A. I. i IV. odbędą się we Lwowie, ad A. II. i III. w Krakowie, ad B. I. w miastach Kołomyi, Przemyślu, Stanisławowie, Stryju, Tarnopolu i Tarnowie.

Prawybory ad B. II. odbędą się w siedzibach Urzędów podatkowych każdego poszczególnego powiatu politycznego, zaś wybory ad B. II. w siedzibach c. k. powiatowych Władz politycznych.

Co do zaliczenia do poszczególnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymają P. T. kontrybuenci od kompetentnych Władz podatkowych I. instancyi osobne uwiadomienia, względnie legitymacye przepisane artykułem 13. powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego z dokładnem oznaczeniem miejsca wyboru, lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczby mających się wybrać wyborców względnie członków i zastępców członków komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania osobne urzędowe karty wyborcze.

Wyborcy wybrani przy prawyborach i powołani jako tacy do wybrania członków i zastępców członków odnośnych komisyi otrzymają obok potrzebnych kart wyborczych osobne karty legitymacyjne.

Warunki prawa wyboru i wybieralności, oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§ 18, 20 i 21 powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tam przepisy wyborcze.

Lwów, dnia 26. lipca 1911

Kasprzyszak w. r.

Nr. 117.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 26. lipca 1911 L. 82.355, o wyborach do komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy w okręgach rozkładowych „Kraków miasto“, „powiat polityczny Kraków (okolica)“ i „powiat polityczny Podgórze“.

Na mocy ustawy krajowej z dnia 13. listopada 1909 (Dz. ust. i rozp. kr. dla Galicyi Nr. 148) wydzielono z powiatów politycznych krakowskiego i podgórskiego wymienione w tej ustawie gminy i obszary dworskie i wcielono je do miasta Krakowa.

Wskutek tego utworzono na mocy reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 24. lutego 1911 L. 6050 w miejsce dotychczasowego okręgu rozkładowego

powszechnego podatku zarobkowego „Kraków miasto“ nowy okręg rozkładowy tej samej nazwy dla zwiększonego terytoryum miasta Krakowa, zaś w miejsce dotychczasowych okręgów rozkładowych „powiat polityczny Kraków (okolica)“ i „powiat polityczny Podgórze“ nowe okręgi rozkładowe tych samych nazw dla zmniejszonych powiatów politycznych (po wyłączeniu obszarów dworskich i gmin wcielonych do miasta Krakowa).

Krajowa Dyrekcya skarbu rozwiązuje przeto niniejszem na mocy powołanego reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 24. lutego 1911 L. 6050 komisye podatku zarobkowego dla wspomnianych dotychczasowych okręgów rozkładowych a zarazem rozpisuje wybory do nowo ukonstytuować się mających komisyi podatku zarobkowego dla wspomnianych wyżej nowych okręgów rozkładowych i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące termina:

A). do wyborów w mieście Krakowie:

1. dla towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 20. września 1911.
2. dla towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 22. września 1911.

B). do prawyborów (wyboru wyborców) w powiatach politycznych Kraków i Podgórze:

1. dla towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 20. września 1911.
2. dla towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 22. września 1911.

C). do wyborów członków i zastępców członków komisyi w powiatach politycznych Kraków i Podgórze:

1. dla towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 11. października 1911.
2. dla towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 12. października 1911.

Wybory ad A) 1. 2. odbędą się w Krakowie, zaś prawybory ad B) 1. 2. odbędą się w siedzibach Urzędów podatkowych każdego poszczególnionego powiatu politycznego, a wybory ad C) 1. 2. w siedzibach powiatowych Władz politycznych.

Co do zaliczenia do poszczególnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymają P. T. kontrybuenci od kompetentnych Władz podatkowych I. instancyi osobne uwiadomienia, względnie legitymacye przepisane artykułem 13. powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego z dokładnem oznaczeniem miejsca wyboru, lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczby mających się wybrać wyborców względnie członków i zastępców członków komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania osobne urzędowe karty wyborcze.

Wyborcy wybrani przy prawyborach i powołani jako tacy do wybrania członków i zastępców członków odnośnych komisyi otrzymają obok potrzebnych kart wyborczych osobne karty legitymacyjne.

Warunki prawa wyboru i wybieralności, oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§ 18, 20 i 21 powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tam przepisy wyborcze.

Lwów, dnia 26. lipca 1911.

Kasprzyszak w. r.

Nr. 118.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 26. lipca 1911 L. 82.355, o wyborach do komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy w okręgach rozkładowych „powiat polityczny Biała“, „powiat polityczny Oświęcim“ i „powiat polityczny Wadowice“.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 24. maja 1910 (Dz. u. p. Nr. 110) utworzono z gmin wydzielonych z powiatów politycznych Biała i Wadowice a stanowiących powiaty sądowe Oświęcim i Zator nowy powiat polityczny Oświęcim.

Wskutek tego utworzyło Ministerstwo skarbu reskryptem z dnia 26. lutego 1911 L. 5335 w miejsce dotychczasowych okręgów rozkładowych powszechnego podatku zarobkowego „powiat polityczny Biała“ i „powiat polityczny Wadowice“ nowe okręgi rozkładowe a to: „powiat polityczny Biała“ (dla zmniejszonego powiatu politycznego po odłączeniu gmin przydzielonych do nowo utworzonego powiatu politycznego Oświęcim) i powiat polityczny Wadowice (dla zmniejszonego powiatu politycznego po odłączeniu gmin przydzielonych do nowo utworzonego powiatu politycznego Oświęcim) oraz utworzyło zupełnie nowy okręg rozkładowy podatku zarobkowego „powiat polityczny Oświęcim“.

Krajowa Dyrekcya skarbu rozwiązując przeto niniejszem na mocy powołanego reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 26. lutego 1911 L. 5335 komisye podatku zarobkowego dla wspomnianych dotychczasowych okręgów rozkładowych „powiat polityczny Biała“ i „powiat polityczny Wadowice“ rozpisuje zarazem wybory do nowo ukonstytuować się mających komisyi podatku zarobkowego dla wspomnianych zmniejszonych okręgów rozkładowych Biała i Wadowice, oraz do nowo powstać mających komisyi podatku zarobkowego dla wspomnianego nowo utworzonego okręgu rozkładowego Oświęcim i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące termina:

A) do prawyborów (wyboru wyborców):

1. dla towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 20. września 1911.
2. dla towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 22. września 1911.

B) do wyborów członków i zastępców członków komisyi:

1. dla towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 11. października 1911.
2. dla towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 12. października 1911.

Prawybory ad A) 1. i 2. odbędą się w siedzibach Urzędów podatkowych każdego poszczególnionego powiatu politycznego a wybory ad B) 1. i 2. w siedzibach powiatowych Władz politycznych.

Co do zaliczenia do poszczególnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymają P. T. kontrybuenci od kompetentnych Władz podatkowych I. instancyi osobne uwiadomienia, względnie legitymacye przepisane artykułem 13. powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego z dokładnem oznaczeniem miejsca wyboru, lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczby mających się wybrać wyborców względnie członków i zastępców członków komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania osobne urzędowe karty wyborcze.

Wyborcy wybrani przy prawyborach i powołani jako tacy do wybrania członków i zastępców członków odnośnych komisyi otrzymają obok potrzebnych kart wyborczych osobne karty legitymacyjne.

Warunki prawa wyboru i wybieralności, oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§ 18, 20 i 21 powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tam przepisy wyborcze.

Lwów, dnia 26. lipca 1911.

Kasprzyszak w. r.

Nr. 119.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 26. lipca 1911 L. 82.355, o wyborach do komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy w okręgach rozkładowych „powiat polityczny Skole“ i „powiat polityczny Stryj z wyłączeniem miasta Stryja“.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 9. listopada 1910 Dz. u. p. Nr. 204, utworzono z gmin wydzielonych z powiatu politycznego Stryj a stanowiących powiat sądowy Skole, nowy powiat polityczny Skole.

Wskutek tego utworzyło Ministerstwo skarbu reskryptem z dnia 2. marca 1911 L. 7.760, w miejsce dotychczasowego okręgu rozkładowego powszechnego podatku zarobkowego „powiat polityczny Stryj z wyłączeniem miasta Stryja" nowe okręgi rozkładowe a mianowicie „powiat polityczny Stryj z wyłączeniem miasta Stryja" (dla zmniejszonego powiatu politycznego po odłączeniu gmin przydzielonych do nowo utworzonego powiatu politycznego Skole) oraz zupełnie nowy okręg rozkładowy podatku zarobkowego „powiat polityczny Skole".

Krajowa Dyrekcya skarbu rozwiązując przeto niniejszem na mocy powołanego reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 2. marca 1911 L. 7.760, komisye podatku zarobkowego dla wspomnianego dotychczasowego okręgu rozkładowego „powiat polityczny Stryj z wyłączeniem miasta Stryja" rozpisuje zarazem wybory do nowo ukonstytuować się mających komisyi podatku zarobkowego dla wspomnianego zmniejszonego okręgu rozkładowego „powiat polityczny Stryj z wyłączeniem miasta Stryja" oraz do nowo powstać mających komisyi podatku zarobkowego dla wspomnianego nowo utworzonego okręgu rozkładowego w Skolem i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące terminy:

A) do prawyborów (wyboru wyborców):

1. dla towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 20. września 1911.
2. dla towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 22. września 1911.

B) do wyborów członków i zastępców członków komisyi:

1. dla towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 11. października 1911.
2. dla towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 12. października 1911.

Prawybory ad A) 1. 2. odbędą się w siedzibie Urzędu podatkowego każdego odnośnego powiatu politycznego a wybory ad B) 1. 2, w siedzibach powiatowych Władz politycznych.

Co do zaliczenia do poszczególnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymają P. T. kontrybuenci od kompetentnych Władz podatkowych I. instancyi osobne uwiadomienia, względnie legitymacye przepisane artykułem 13. powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego z dokładnem oznaczeniem miejsca wyboru, lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczby mających się wybrać wyborców, względnie członków i zastępców członków komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania osobne urzędowe karty wyborcze.

Wyborcy wybrani przy prawyborach i powołani jako tacy do wybrania członków i zastępców członków odnośnych komisyi otrzymają obok potrzebnych kart wyborczych osobne karty legitymacyjne.

Warunki prawa wyboru i wybieralności oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§ 18, 20 i 21 powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tam przepisy wyborcze.

Lwów, dnia 26. lipca 1911.

Kasprzyszak w. r.

Nr. 120.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 26. lipca 1911 L. 82.355. o wyborach do komisyi powszechnego podatku zarobkowego dla towarzystw podatkowych III. i IV. klasy w okręgach rozkładowych „Drohobycz miasto" i „powiat polityczny Drohobycz z wyłączeniem miasta Drohobycza".

Reskryptem z dnia 12. czerwca 1911 L. 43.072, utworzyło Ministerstwo skarbu w miejsce dotychczasowego okręgu rozkładowego powszechnego podatku zarobkowego „powiat polityczny Drohobycz" nowe okręgi rozkładowe a mianowicie „Drohobycz miasto" i „powiat polityczny Drohobycz z wyłączeniem miasta Drohobycza".

Krajowa Dyrekcya skarbu rozwiązując przeto niniejszem na mocy powołanego reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 12. czerwca 1911 L. 43.072, komisye podatku zarobkowego dla wspomnianego dotychczasowego okręgu rozkładowego „powiat polityczny Drohobycz" rozpisuje zarazem wybory do nowo ukonstytuować się mających komisyi podatku zarobkowego dla wspomnianych nowych okręgów rozkładowych „powiat polityczny Drohobycz z wyłączeniem miasta Drohobycza" i „miasto Drohobycz" i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące terminy:

A) do wyborów członków i zastępców członków komisyi w mieście Drohobyczu:

1. dla towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 20. września 1911.
2. dla towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 22. września 1911.

B) do prawyborów (wyboru wyborców) w okręgu rozkładowym „powiat polityczny Drohobycz z wyłączeniem miasta Drohobycza":

1. dla towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 20. września 1911.
2. dla towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 22. września 1911.

C) do wyboru członków i zastępców członków komisyi w okręgu rozkładowym ad B):

1. dla towarzystwa podatkowego III. klasy dzień 11. października 1911.
2. dla towarzystwa podatkowego IV. klasy dzień 12. października 1911.

Wybory ad A) 1. 2. odbędą się w mieście Drohobyczu, prawybory ad B) 1. 2. w siedzibach Urzędów podatkowych w Drohobyczu, Medenicach i Podbużu, zaś wybory ad C) 1. 2. w Starostwie w Drohobyczu.

Co do zaliczenia do poszczególnych klas podatku zarobkowego i uprawnienia do głosowania otrzymają P. T. kontrybuenci od kompetentnych Władz podatkowych I. instancyi osobne uwiadomienia, względnie legitymacye przepisane artykułem 13. powołanego na wstępie rozporządzenia wykonawczego z dokładnem oznaczeniem miejsca wyboru, lokalu wyborczego, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczby mających się wybrać wyborców, względnie członków i zastępców członków komisyi.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania osobne urzędowe karty wyborcze.

Wyborcy wybrani przy prawyborach i powołani jako tacy do wybrania członków i zastępców członków odnośnych komisyi otrzymają obok potrzebnych kart wyborczych osobne karty legitymacyjne.

Warunki prawa wyboru i wybieralności, oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§ 18, 20 i 21 powołanej na wstępie ustawy i wspomniane tam przepisy wyborcze.

Lwów, dnia 26. lipca 1911.

Kasprzyszak w. r.

Nr. 121.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 8. sierpnia 1911 L. 87.276, dotyczące utworzenia c. k. Urzędu podatkowego a zarazem urzędu depozytów sądowych w Podkamieniu.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 14. września 1909 utworzony został nowy urząd podatkowy, a zarazem urząd depozytów sądowych w Podkamieniu.

Ten nowy urząd podatkowy rozpocznie swoją czynność urzędową z dniem 1. września 1911 i ma oprócz wykonywania czynności należących do niego, jako urzędu podatkowego zawiadywać depozytami sądowymi c. k. Sądu powiatowego w Podkamieniu, oraz spełniać czynności wspólnej Kasy sierocej w całym swoim okręgu urzędowym.

Z powodu utworzenia nowego urzędu podatkowego w Podkamieniu wyłącza się z dniem 1. września 1911 gminy względnie obszary dworskie położone w powiecie sądowym Brody mianowicie Czernica, Hucisko brodzkie, Nakwasza i Tetylkowce z okręgu urzędu podatkowego w Brodach i wciela się te gminy do urzędu podatkowego w Podkamieniu.

Zarazem wyłącza się z dniem 1. września 1911 gminy względnie obszary dworskie: Czepiele, Dudyń, Hołubica i Żarków, Huta pieniacka, Jaśniszcze, Kutyszcze, Litowisko, Majdan pieniacki, Maleniska, Niemiacz, Orzechowczyk, Palikrowy, Pańkowce, Pieniaki, Podkamień, Popowce, Styberówka, Szyszkowce, Wierzbowczyk i Zwyżyn z okręgu urzędu podatkowego w Założcach i wciela się te gminy względnie obszary dworskie do urzędu podatkowego w Podkamieniu.

Niniejsze obwieszczenie podaje się do publicznej wiadomości wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 25. lipca 1911 L. 47.741.

Lwów, dnia 8. sierpnia 1911.

Nr. 122.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 11. sierpnia 1911 L. 103.003/11, w sprawie przedłużenia: 1) Radzie powiatowej w Tarnopolu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Tarnopol-Brody, tudzież 2) Wydziałowi powiatowemu w Tarnopolu, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej II. kl. Tarnopol-Grzymałów.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Król. Galicyi i Lodomeryi wraz z W. Ks. Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża na dalszych lat pięć:

1. Radzie powiatowej w Tarnopolu koncesyę z dnia 17. sierpnia 1901 (Dz. u. kr. Nr. 89/VIII) do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Tarnopol-Brody;

2. Wydziałowi powiatowemu w Tarnopolu koncesyę z dnia 7. lutego 1902 (Dz. u. kr. Nr. 25/II) do pobierania opłat mytniczych na drodze gm. II. kl. Tarnopol-Grzymałów — a to w wysokości i pod warunkami w tych koncesyach wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XIX. — Wydana i rozesłana dnia 21. października 1911.

Nr. 123.

U s t a w a

z dnia 25. sierpnia 1911, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o utworzeniu z posiadłości powstałych z rozparcelowanych dóbr tabularnych Wola Baraniecka, powiat Sambor, nowej gminy administracyjnej pod nazwą Wolica Polska.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Posiadłości powstałe wskutek rozparcelowania majętności tabularnej Wola Baraniecka, powiat Sambor, a stanowiące zwarty obszar, tworzyć mają nową samoistną gminę administracyjną pod nazwą Wolica Polska.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w zycie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 25. sierpnia 1911.

Franciszek Józef w. r.

Wickenburg w. r.

Nr. 124.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 31. lipca 1911 w sprawie aktywowania sądu obwodowego w Czortkowie w Galicyi.

Ustanowiony rozporządzeniem Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 24. września 1899 Dz. p. p. Nr. 191, sąd obwodowy w Czortkowie, ma rozpocząć swą działalność dnia 1-go listopada 1911.

Hochenburger w. r.

Nr. 125.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 6. września 1911 L. XVI a. $\frac{929}{27}$/20, o zmianie granic VI. VII. i XVI. rewiru dorzecza Raby.

Ogłoszony w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych z r. 1906, Nr. 88, na stronie 220, a dokonany edyktem c. k. Namiestnictwa z 25. kwietnia 1893, L. 28 883, podział dorzecza Raby na rewiry rybackie zmienia się jak następuje:

VI. rewir, obejmuje rzekę Rabę i jej dopływy — w obrębie gmin i obszarów dworskich: Myślenice, Dolna Wieś, Osieczany, Borzęta, Droginia,

Brząszczowice (część) i Brzezowa z Targoszyną (część) — od miejsca, w którem wspólna granica gmin Górna Wieś i Myślenice przecina koryto rzeki Raby, aż do miejsca, w którem przecina jej koryto linia prostopadła, przechodząca przez słup kilometrowy rzeki Raby Nr. 62, znajdujący się na lewym brzegu tej rzeki na terytoryum gminy Brząszczowice.

Rewir ten uznaje się za rewir dzierżawny.

VII. rewir, obejmuje rzekę Rabę i jej dopływy — w obrębie gimin i obszarów dworskich: Brząszczowice (część) Brzozowa (część) Dobczyce, Niezdowa, Winiary, Kunice, Stadniki, Falkowice i Gdów, tudzież ujście potoku „Krzyworzeka“ o ile płynie na terytoryum gminy Winiary — od miejsca, w którem przecina tę rzekę linia prostopadła do jej koryta, przechodzącą przez słup kilometrowy rzeki Raby Nr. 62, znajdujący się na lewym brzegu tej rzeki na terytoryum gminy Brząszczowice, aż do granicy gmin Gdów i Marszownica.

Rewir ten uznaje się za rewir dzierżawny.

XVI. rewir, obejmuje potok „Krzyworzekę“ oraz jego dopływy — w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wierzbanowa, Wiśniowa, Poznachowice, Czasław, Poznachowice górne, Raciechowice, Krzyworzeka, Kędzierzyska, Skrzynka i Stadniki — od źródeł, do granicy gmin Skrzynka i Stadniki z jednej a Winiary z drugiej strony.

Rewir ten uznaje się za rewir dzierżawny.

Zresztą edykt c. k. Namiestnictwa z 25. kwietnia 1893, L. 28.883, pozostaje niezmieniony.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 126.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 23. sierpnia 1911 L. VIII a. 1322/1, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 3. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 223, o regulacyi potoku Siwki od jazu w Hołyniu do Kałusza ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 21. lipca 1910 L. 8414.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 3. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 223, o regulacyi potoku Siwki od jazu w Hołyniu do Kałusza.

§ 1.

Regulacya potoku Siwki od jazu w Hołyniu do Kałusza jest przedsiębiorstwem krajowem i ma być wykonaną w myśl § 6. ustawy z dnia 3. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 223, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi Państwa.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1908 zatwierdzony reskryptem Ministerstwa rolnictwa z 24. stycznia 1910 L 3013, który preliminuje koszta robót na 1,340.000 koron.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą Państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana regulacya obejmuje następujące roboty:

1. Regulacyę potoku Siwki na długości 12.350 km w gminach katastralnych Hołyń, Siwka kałuska i Kałusz;

2. Obwałowanie Siwki na długości 8060 km.;

3 Budowę 3 mostów żelazno-betonowych II. klasy, 2 mostów żelazno-betonowych na drogach polnych III. klasy i 1 kładki żelazno-betonowej;

4. Budowę 1 jazu samoczynnego klapowego i 2 jazów stałych;

5. Budowę 3 szluz betonowych o 2 otworach, 5 szluz o 1 otworze i 1 przepustu betonowego w wałach ochronnych;

6. Utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat siedm i trwać ma od wiosny 1910 do jesieni 1916.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle na potoku Siwce.

§ 4.

Koszta projektowanych robót regulacyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu regulacyjnego utworzonego w myśl § 3. powołanej ustawy.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 powołanej ustawy datki krajowe i państwa mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) 30% datek funduszu krajowego w kwocie maksymalnej 402.000 koron w siedmiu ratach rocznych od r. 1910 do r. 1916 z których pierwsza rata wynosić ma 42.000 koron sześć następnych zaś rat po 60.000 koron.

b) 50% datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie maksymalnej 670.000 koron z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w siedmiu ratach rocznych od r. 1910 do r. 1916 z których pierwsza rata wynosić ma 70.000 koron sześć następnych zaś rat po 100.000 koron.

c) 20% państwowej administracyi salin w kwocie maksymalnej 268.000 koron w siedmiu ratach rocznych od r. 1910 do r. 1916 z których pierwsza rata wynosić ma 28.000 koron sześć następnych zaś rat po 40.000 koron.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego lokowane być mają na rachunku bieżącym w Banku krajowym.

§ 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej porucza Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownika budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny i t. p. dalej do prowadzenia rachunkowości, może Wydział krajowy powołać według własnego uznania osobistość zaufania godną i obznajmioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysługuje w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast

dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały miesięczny dodatek budowlany, a mianowicie:

a) praktykant techniczny w kwocie 180 K.

b) inżynier adjunkt w kwocie 210 K.

c) inżynier II. klasy w kwocie 240 K.

d) wyżsi urzędnicy techniczni w kwocie 300 K.

O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony zawiera ułamki miesiąca, należy obliczyć dodatek według trzydziestej części powyższej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej wyznaczonej poza polem roboczem, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży wedle wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 50 h za 1 km. przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 koron dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, płaca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegata, pobory dozorców i sił pomocniczych, jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownik budowy do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, odpowiedzialny jest wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy. Kierownik budowy znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownik budowy przeprowadza zdjęcia terenu, sporządza warunki budowy i dostawy, przeprowadza rozprawy ofertowe, przedkłada Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawiera z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownik budowy podnosi asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdza i podpisuje wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzi sam, lub za pośrednictwem podwładnych organów dzienniki swych korespodencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dzienniki budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołącza wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierownika budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej, co do potrzeby i rozciągłości służebności lub odstąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa jakie służebności na gruntach sąsiednich dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów, lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót jak przekopów, skarp brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej w którym to celu kierownik budowy dostarczyć powinien władzy politycznej odpowiednich kopij map katastralnych na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntow, liczb parcel rodzaju uprawy i nazw właścicieli. Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania winien kierownik budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem

nieruchomości, lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

Wrazie niedojścia do skutku ugody, ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolnią, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w fizyczne posiadanie wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń, należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (Funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, robota zaś za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Dla uwidocznienia budowy prowadzi kierownik budowy dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. Stan powietrza;

2. stan wody w rzece, w którym to celu w pobliżu placu budowy należy ustawić tymczasowy wodoskaz;

3. liczba robotników według poszczególnych kategoryi oraz ilość fur;

4. oznaczenie miejsc, w których wykonuje się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;

5. odbiór materyałów budowlanych;

6. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę szczególnie zaś opis szkód wyrządzonych wielką wodą.

7. polecenia ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

8. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamkniętym, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 13.

Administracyi Państwa przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich wyjaśnień delegatom Administracyi Państwa. Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz regulacyjny.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z kierownika budowy.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni głos rozstrzygający. W tej komisyi weźmie ewentualnie udział delegowany przez c. k. Ministerstwo rolnictwa urzędnik techniczny i w tym celu należy wcześnie zawiadamiać Ministerstwo rolnictwa gdzie i kiedy zbierze się komisya.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni. Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny. Protokół kolauda-

cyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa a dopiero wtedy kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom.

§ 15.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdoczesnego okresu budowy wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników na wypadek choroby utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30. marca 1888 Dz p. p. Nr. 33, osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz regulacyjny przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczania przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tego zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także kierownikowi budowy.

Zamknięcie rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa Instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

Nr. 127.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z 24. sierpnia 1911 w sprawie przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Sapohów do okręgu Sądu powiatowego w Borszczowie.

Na podstawie ustawy z 11. czerwca 1868 Dz. p. p. Nr. 59. wydziela się gminę i obszar dworski Sapohów z okręgu Sądu powiatowego w Mielnicy i przydziela się je do okręgu Sądu powiatowego w Borszczowie.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1912.

Hochenburger w. r.

Nr. 128.

Ustawa

z dnia 14. września 1911 w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Buczaczu na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 300.000 K.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Buczaczu zezwala się w myśl § 24 ustawy o reprezentacyi powiatowej na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 300.000 K na wybudowanie i urządzenie szpitala powszechnego w Buczaczu.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 14. września 1911.

Franciszek Józef w. r.

Meyer w. r. **Wickenburg** w. r.

Nr. 129.

Ustawa

z dnia 14. września 1911 w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Limanowej na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 25.000 K.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Limanowej zezwala się w myśl § 24 ustawy o Reprezentacyi powiatowej na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 25.000 K na dokończenie budowy drogi gminnej I. klasy z Młynnego do Ujanowic.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 14. września 1911.

Franciszek Józef w. r.

Meyer w. r. **Wickenburg** w. r.

Nr. 130.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. września 1911 L. 119.861/11, w przedmiocie zezwolenia gminie Gromnik, powiat Tarnów, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Gromnik pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 15 (piętnaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 15 (piętnaście) K;
2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 9 (dziewięć) K;
3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;
4. od jednego hektolitra miodu i nalewek miodowych po 10 (dziesięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Gromnik.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 131.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 16. września 1911 L. 121.410/11, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Brzeżanach.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem

Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Brzeżanach dla dorosłych na 1 K 76 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 88 h dziennie, począwszy od 1. października 1911 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 132.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 16. września 1911 L. 121.407/11, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Żywcu.

Na podstawie § 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Żywcu dla dorosłych na 1 K 40 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 70 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1912 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 133.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 16. września 1911 L. 121.412/11, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Stanisławowie.

Na podstawie § 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Stanisławowie dla dorosłych na 1 K 30 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 66 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1912 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 134.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 16. września 1911 L. 121.409/11, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Czortkowie.

Na podstawie § 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47. ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, taksę za leczenie pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Czortkowie dla dorosłych na 1 K 70 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 86 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1912 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r,

Nr. 135.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 16. września 1911 L. 121.408/11, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Gorlicach.

Na podstawie § 9. ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47. ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Gorlicach dla dorosłych na 1 K 60 h. a dla dzieci do lat 7-miu na 80 h dziennie, począwszy od 1. października 1911 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XX. — Wydana i rozesłana dnia 12. grudnia 1911.

Nr. 136.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 1. grudnia 1911 L. XVI a $\frac{3359}{52}$/5,

którem wydaje się przepisy ograniczające sprzedaż choinek.

Na zasadzie § 23. ustawy lasowej z dnia 3. grudnia 1852 Dz. u. p. Nr. 250, wydaje się w porozumieniu z Wydziałem krajowym w celu zapobieżenia niszczeniu lasów przez nadmierną eksploatacyę drzewek przeznaczonych na choinki (t. zw. „Bożych drzewek“, „drzewek wigilijnych“) następujące postanowienia:

§ 1.

Każda osoba trudniąca się sprzedażą lub przewozem choinek obowiązaną jest wykazać się świadectwem pochodzenia drzewek, sporządzonem według załączonego wzoru Nr. 1, a wystawionem przez właściciela względnie zarządcę lasu i potwierdzonem przez naczelnika gminy miejsca pochodzenia choinek.

W razie uzasadnionej wątpliwości co do pochodzenia drzewek obowiązany jest naczelnik gminy odmówić potwierdzenia i uczynić bezzwłocznie doniesienie do właściwej politycznej władzy powiatowej.

Od obowiązku posiadania świadectwa pochodzenia są wolne te osoby, które w obrębie gminy przenoszą poszczególne drzewka z miejsca sprzedaży do mieszkania kupującego.

§ 2.

Osoby trudniące się sprzedażą lub przewozem choinek obowiązane są mieć świadectwo pochodzenia przy sobie i wykazać się niem na żądanie organów straży leśnej, straży bezpieczeństwa lub targowej.

W razie przewozu drzewek koleją, okrętami i t. p. należy świadectwa pochodzenia dołączyć do odnośnych listów przewozowych.

§ 3.

Pośrednicy w handlu drzewek obowiązani są wykazać się poświadczeniem według wzoru II., które wystawi naczelnik gminy miejsca zakupna drzewek na podstawie świadectwa pochodzenia.

W poświadczeniu tem potwierdzi naczelnik gminy, że pośrednik nabył drzewka w drodze kupna.

§ 4.

Celem uniknięcia nadużycia świadectwa pochodzenia lub poświadczenia, obowiązany jest handlarz drzewek postarać się codziennie o stwierdzenie przez organy policyi targowej, ile drzewek pozostało niesprzedanych i o zaznaczenie ich ilości na świadectwie pochodzenia lub na poświadczeniu.

§ 5.

Zwierzchność gminy obowiązaną jest zarządzić konfiskatę drzewek sprzedawanych bez przepisanego świadectwa pochodzenia lub poświadczenia i równocześnie uczynić o tem doniesienie do właściwej politycznej władzy powiatowej.

§ 6.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia będą karane o ile nie przedstawiają czynu karygodnego zagrożonego w ustawie karnej lub lasowej, na zasadzie rozporządzenia min. z 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198 przez polityczne władze powiatowe właściwe dla miejsca, gdzie pochodzenie drze-

wek zakwestyonowano, grzywną od 2 do 200 K na rzecz funduszu ubogich gminy tego miejsca, a w razie nieściągalności aresztem od 6 godzin do 14-tu dni.

Władza która wydała orzeczenie karne winna na podstawie niniejszego rozporządzenia (§ 5.) sprzedać skonfiskowane drzewka.

Kwota uzyskana ze sprzedaży — o ile przewyższa koszta sprzedaży i nałożoną grzywnę — przypada funduszowi ubogich tej gminy w której nastąpiła konfiskata drzewek.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Wzór 1. do § 1.

Świadectwo pochodzenia.

Potwierdza się niniejszem, że p. . . . .

. . . .

zamieszkały w . . . . Nr. domu . . . . . .

nabył prawnie . . . . . . sztuk choinek, a mianowicie:

świerków o przeciętnej wysokości . . . . metrów,

sosen o przeciętnej wysokości . . . . metrów,

jodeł o przeciętnej wysokości . . . . metrów,

z lasu p. . . . .

w . . . . pobrał ze swego

własnego lasu w . . . .

Data i podpis właściciela lasu albo zarządcy lasowego:

Potwierdza się

Zwierzchność gminna

w ....

dnia ....

(Pieczęć gminna)

Naczelnik gminy:

....

Wzór 2. do § 3.

Poświadczenie.

Poświadcza się niniejszem, że p. . . . .
. . . .
zamieszkały w . . . . Nr. domu . . . . . .
nabył prawnie od p. . . . .
w . . . . sztuk choinek, a mianowicie:
świerków w przeciętnej wysokości . . . . metrów,
sosen w przeciętnej wysokości . . . . metrów,
jodeł w przeciętnej wysokości . . . . metrów,
do których odnosi się świadectwo pochodzenia z daty . . . .
potwierdzone przez urząd gminny w . . . .

Zwierzchność gminna w ....

dnia ....

(Pieczęć gminna)

Naczelnik gminy:

....

Nr. 137.

U s t a w a

z dnia 29. listopada 1911 w przedmiocie przyłączenia do miasta Krakowa gminy i obszaru dworskiego Płaszów, wyłączenia tychże z okręgu Rady powiatowej Wielickiej. oraz w przedmiocie zmiany § 18, § 30 ust. ostatni i § 53 ust. 1. statutu stoł. król. miasta Krakowa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gmina Płaszów oraz obszar dworski Płaszów, położone w autonomicznym powiecie Wielickim, zostają połączone z miastem Krakowem w jedną gminę miejscową pod wspólną nazwą stołeczne królewskie miasto Kraków.

Art. II.

Wskutek tego połączenia przestają gmina Płaszów i obszar dworski Płaszów istnieć jako samodzielne jednostki administracyjne.

Art. III.

Równocześnie z przyłączeniem do Krakowa zostają gmina Płaszów i obszar dworski Płaszów wyłączone z okręgu Rady powiatowej Wielickiej.

Art. IV.

Gmina miasta Krakowa przejmuje prawa i obowiązki gminy Płaszowa z wyjątkiem praw i obowiązków, wypływających z takich umów, które potrzebują do ważności swej zatwierdzenia przez władze przełożone, a które zatwierdzenia tego do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy jeszcze nie uzyskały.

Art. V.

Gmina miasta Krakowa obowiązaną jest ściśle dopełnić zobowiązań przyjętych mocą zawartych z gminą Płaszów i obszarem dworskim Płaszów

umów, zatwierdzonych uchwałą Rady miasta Krakowa z dnia 9. lipca 1910.

Nad ścisłem dopełnieniem powyższych zobowiązań czuwać będzie Wydział krajowy, któremu w tym celu służy prawo zarządzić stosowne środki zaradcze.

Gdyby Rada miejska nie wstawiła we właściwym czasie w swój budżet kwoty, potrzebnej na pokrycie wydatków, połączonych z wypełnieniem takiego zobowiązania, będzie miał Wydział krajowy prawo kwotę tę wstawić do budżetu miejskiego.

Art. VI.

Oprócz wymienionych w art. VII. ustęp b) ustawy z dnia 13. listopada 1909 r. Nr. 148. Dz. u. kr. oraz w art VI. ustawy w przedmiocie przyłączenia do miasta Krakowa gminy Dąbie z Beszczem i Głębinowem, tudzież gminy Ludwinów i obszaru dworskiego Ludwinów świadczeń na rzecz Rady powiatowej w Wieliczce, obowiązaną jest gmina miasta Krakowa uiścić tejże Radzie powiatowej:

a) w pierwszych 20 latach po przejściu gminy Płaszów i obszaru dworskiego Płaszów pod zarząd Rady miejskiej i Magistratu stoł. król. miasta Krakowa corocznie sumę 1965 koron w ratach kwartalnych z dołu;

b) w pierwszym roku po przejściu gminy Płaszów i obszaru dworskiego Płaszów pod zarząd Rady miejskiej i Magistratu miasta Krakowa jednorazowo sumę 13.707 koron.

Art. VII.

Z dniem wcielenia do król. stoł. miasta Krakowa gminy Płaszów i obszaru dworskiego Płaszów (art. XIII.) przechodzi na gminę miasta Krakowa obowiązek utrzymywania znajdujących się na wcielonym do miasta Krakowa obszarze dróg gminnych i powiatowych, jako dróg miejskich.

Art. VIII.

Prawo propinacyjne na terytoryach gminy Płaszów i obszaru dworskiego Płaszów, do miasta Krakowa tą ustawą przyłączonych, pozostaje niezmienione do końca roku 1910.

Po roku 1910 terytorya te podlegać będą przepisom obowiązującym dla miasta Krakowa (art. I. ustawy krajowej z dnia 20. grudnia 1905 Dz. u. kr. Nr. 11 ex 1906).

Art IX.

Ustawy krajowe, obowiązujące w mieście Krakowie, mają obowiązywać także i w powstałem przez przyłączenie gminy Płaszów i obszaru dworskiego Płaszów powiększonem terytoryum miasta Krakowa, o ile tą ustawą dla tego terytoryum osobne przepisy nie zostały wydane.

W sprawie przepisów budowlanych dla terytoryów przyłączonych do miasta Krakowa gmin i obszarów dworskich wydane zostaną w drodze ustawy krajowej osobne postanowienia z uwzględnieniem zawartych umów (art. V.) i stosunków miejscowych.

Do czasu ustawodawczego uregulowania powyższych stosunków obowiązywać będzie w przyłączonych terytoryach ustawa budownicza dla miasta Krakowa z dnia 18. lipca 1883, Dz. u. kr. Nr. 63 zmieniona częściowo ustawą z dnia 28. marca 1905, Dz. u. kr. Nr, 57 i ustawą z dnia 28. marca 1910, Dz. u. kr. Nr. 89, z następującymi wyjątkami:

1. Istniejące dotąd na całym obszarze, do miasta Krakowa niniejszą ustawą przyłączonym, nieogniotrwałe pokrycia dachów winny być w ciągu lat 15, licząc od dnia wejścia w życie tej ustawy, zamienione na ogniotrwałe.

2. Rada miasta Krakowa jest upoważnioną do wydania z uwzględnieniem zawartych umów (Art. V.) i miejscowych stosunków, przejściowych przepisów co do urządzenia, względnie przerobienia dołów kloacznych i gnojowisk, oraz co do przebudowy istniejących budynków mieszkalnych i gospodarczych.

Art. X.

Postanowienia art. XI § 18, § 30 ustęp ostatni i § 53 ust. 1. ustawy z dnia 13. listopada 1909 r. Nr. 148 Dz. u. kr. znosi się w ich dotychczasowem brzmieniu, a natomiast opiewać mają, jak następuje:

§ 18.

Rada miejska składa się z 87 członków (radców miejskich).

Z powyższej ilości członków Rady miejskiej wybierają wyborcy zamieszkali na terytoryum Krakowa, jakie istniało przed dokonanem przyłączeniem sąsiednich gmin i obszarów dworskich, 72 radców, a wyborcy zamieszkali na terytoryach, przyłączonych obecnie do Krakowa gmin i obszarów dworskich 15 radców. W szczególności zaś wybierają wyborcy zamieszkali na terytoryum dotychczasowej gminy: Ludwinów 1 radcę, Zakrzó-

wek z Kapelanką 1 radcę, Dębniki 1 radcę, Półwsie Zwierzynieckie 1 radcę, Zwierzyniec 1 radcę, Czarna wieś z Kawiorami 1 radcę, Nowa Wieś Narodowa 1 radcę, Łobzów 1 radcę, Krowodrza 2 radców, część Prądnika Białego oraz część Prądnika Czerwonego i Olszy 1 radcę, Grzegórzki-Piaski 1 radcę, Dąbie z Beszczem i Głębinowem 1 radcę, Płaszów 2 radców.

Wyborcy zamieszkali na przyłączonych do Krakowa obszarach dworskich będą wykonywali czynne prawo wyborcze razem z wyborcami tej gminy, z którą obszar dworski wspólną nosi nazwę.

Członków Rady miejskiej wybierają członkowie gminy prawo głosowania mający. Gdyby powyższa liczba radców miejskich pomiędzy jednym, a drugim wyborem przez śmierć lub rezygnacyę lub utratę urzędów się zmniejszyła, wtedy Rada miejska do pełnienia obowiązków radców przyzwie tych, którzy przy odnośnym wyborze po wybranych w kole, oddziele lub okręgu wyborczym, do którego ubyły radca należał, największą liczbę głosów otrzymali. Radcy przez Radę miejską przybrani, tylko do najbliższych wyborów obowiązki pełnić będą (§ 45.)

§ 30. ustęp ostatni.

Wyborcy wszystkich innych przyłączonych do Krakowa gmin sąsiednich, o ile im według § 18. niniejszego statutu służy prawo wyboru własnych reprezentantów do Rady miejskiej, wybierać ich będą w okręgach, odpowiadających granicom, jakie gminy te posiadały w czasie przyłączenia ich do miasta Krakowa, powiększonym o terytoryum obszaru dworskiego, posiadającego z gminą wspólną nazwę.

§ 53. ustęp pierwszy.

W razie rozwiązania Rady miejskiej przez polityczną władzę krajową mają być najdalej do sześciu tygodni ogłoszone i rozpisane nowe wybory 87 członków Rady.

Art. XI.

Czas trwania mandatu członków Rady miasta, wybranych z terytoryum Krakowa, jakie istniało przed obecnem przyłączeniem gminy Płaszów i obszaru dworskiego Płaszów, nie doznaje zmiany przez obecne rozszerzenie granic miasta Krakowa.

Art. XII.

Wybór członków Rady miasta Krakowa z okręgu utworzonego z powodu przyłączenia do miasta Krakowa gminy Płaszów i obszaru dworskiego Pła-

szów nastąpi po myśli przepisów tego statutu zaraz po faktycznem przejęciu tej gminy i obszaru dworskiego pod zarząd gminy miasta Krakowa.

Wybrani z powyższego okręgu nowi członkowie Rady miasta pełnić będą swe funkcye aż do najbliższych wyborów do Rady miasta, poczem nastąpią tak na terytoryum miasta Krakowa, jakie istniało przed przyłączeniem gminy Płaszów i obszaru dworskiego Płaszów jakoteż, i na terytoryum Krakowa, powstałem przez przyłączenie tej gminy i obszaru dworskiego, nowe wybory po myśli przepisów, zawartych w art. X. tejże ustawy i w odnośnych paragrafach obowiązującego w Krakowie statutu miejskiego.

Art. XIII.

Termin, w którym gmina Płaszów i obszar dworski Płaszów przejdą pod zarząd Rady miejskiej i Magistratu stoł. król. miasta Krakowa, wyznaczy c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Z dniem tym przestaną na przyłączonych obecnie do miasta Krakowa terytoryach obowiązywać ustawy krajowe, którym one jako gmina wiejska względnie obszar dworski i składowe części autonomicznego powiatu podlegały, a natomiast zaczną obowiązywać ustawy krajowe (art. IX.), którym podlega miasto Kraków. Z dniem powyższym zostanie rozwiązana Rada gminna w Płaszowie.

Do terminu w niniejszym artykule oznaczonego pozostanie w terytoryach do miasta Krakowa przyłączonych nadal w mocy urzędowa działalność c. k. Władz państwowych i administracyjnych.

Art. XIV.

Od chwili wejścia w życie niniejszej ustawy, zarząd gminy Płaszów nie może bez zgody Prezydenta m. Krakowa zaciągać nowych zobowiązań ani też zawierać umów, względnie przedsiębrać czynności, ktoreby pociągały za sobą zmiany w stanie posiadania, obciążenia lub używania majątku i dobra gminnego, oraz nie może czynić wydatków budżetem gminnym nieprzewidzianych. Budżety uchwalone w powyższym czasie przejściowym na rok następny przez Radę gminną, muszą być zatwierdzone przez Prezydenta m. Krakowa.

Przeciw odmowie Prezydenta m. Krakowa przysługuje jednak Radzie gminnej prawo wniesienia zażalenia do Wydziału krajowego, który rostrzyga ostatecznie.

C. k. Namiestnictwo i Wydział krajowy zarządzą, aby działalność urzędów państwowych i autonomicznych, o ile ona dotyczy przyłączonych niniejszą ustawą gminy i obszaru dworskiego, jak najspieszniej przekazaną została gminie m. Krakowa w zakresie, statutem tejże gminy określonym.

C. k. Namiestnictwo zarządzi również, aby w miejsce c. k. Władz państwowych, właściwych dotychczas dla gminy Płaszów i obszaru dworskiego Płaszów do miasta Krakowa niniejszą ustawą przyłączonych, czynności odnośne objęły c. k. Władze państwowe właściwe dla miasta Krakowa.

Wydział krajowy wyda odpowiednie zarządzenia, aby majątek i dobro gminne przez gminę Płaszów do miasta Krakowa przyłączoną temuż miastu inwentarycznie oddane zostały.

Art. XV.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. XVI.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 29. listopada 1911.

Franciszek Józef w. r.

Heinold w. r.

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXI. — Wydana i rozesłana dnia 12. grudnia 1911.

Nr. 138.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 16. września 1911 L. 121.406/11, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Skałacie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47. ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu pow-

szechnym w Skałacie dla dorosłych na 1 K 72 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 86 h dziennie, począwszy od 1. października 1911 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 139.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z 23. sierpnia 1911, w sprawie przydzielenia gminy Mistyce, oraz gminy i obszaru dworskiego Sanniki do okręgu Sądu powiatowego w Mościskach.

Na podstawie ustawy z dnia 11. czerwca 1868 Dz. p. p. Nr. 59, wydziela się gminę Mistyce oraz gminę i obszar dworski Sanniki z okręgu Sądu powiatowego w Sądowej Wiszni i przydziela się je do okręgu Sądu powiatowego w Mościskach.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1912.

Hochenburger w. r.

Nr. 140.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 25. września 1911 L. 125.391/11, w przedmiocie zezwolenia gminie Osiek powiat Jasło na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Osiek pobieraćdo końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. Od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 12 (dwanaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 12 (dwanaście) K.

2. Od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 6 (sześć) K

3. Od jednago hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

4. Od jednego hektolitra miodu po 5 (pięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Osiek.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 141.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. października 1911 L. 128.675/11, w przedmiocie zezwolenia gminie Baligród powiat Lisko na pobór opłaty gminnej od miodu.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Baligród pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231, opłatę gminną od miodu w wysokości 6 (sześć) K od hektolitra.

Okręg poborowy tej opłaty stanowić ma gmina administracyjna Baligród.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 142.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. października 1911 L. 119.888, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Myślenicach, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów zbudowanych w Bystrej na rzece Skawie i potoku Bystrzance przy drodze gminnej I. klasy Bystra-Osielec.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Myślenicach na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 7. lutego 1902 (Dz. u. kr. Nr. 25/X) do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów zbudowanych w Bystrej na rzece Skawie i potoku Bystrzance przy drodze gminnej I. kl. Bystra-Osielec w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 143.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. października 1911 L. 115.671/11, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Sanoku koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu gminnego I. kl. przez rzekę San między Tyrawą solną i Mrzygłodem.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Sanoku na lat pięć koncesyę z dnia 2. lutego 1906

(Dz. u. kr. Nr. 41/IV) do pobierania opłat mytniczych od przewozu gminnego I. kl. przez rzekę San między Tyrawą solną i Mrzygłodem w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 144.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. października 1911 L. 127.111/11, w sprawie przedłużenia gminie m. Brody koncesyi do pobierania opłat myta kopytkowego.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża gminie m. Brody na dalsze trzy lata koncesyę z dnia 7. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 47) do pobierania opłat myta kopytkowego w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 145.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 11. października 1911 L. 127.112, w sprawie przedłużenia 1) obszarowi dworskiemu w Kornalowicach pow. Sambor koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na Dniestrze w Kornalowicach i 2) obszarowi dworskiemu w Hordyni pow. Sambor koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na Dniestrze w Hordyni.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża na dalszych lat pięć: 1. obszarowi dworskiemu w Kornalowicach powiat Sambor, koncesyę z dnia 17. sierpnia 1901 (Dz. u. kr. Nr. 89/XVI) do pobierania opłat mytniczych od mostu na Dniestrze w Kornalowicach, 2. Obszarowi dworskiemu w Hordyni pow. Sambor, koncesyę z dnia 17. sierpnia 1901 (Dz. u. kr. Nr. 89/XVII) do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na Dniestrze w Hordyni, a to w wysokości i pod warunkami w tych koncesyach wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 146.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z 29. września 1911, w sprawie przydzielenia gmin wraz z obszarami dworskimi Zaborze i Wulka mazowiecka do okręgu Sądu powiatowego w Rawie ruskiej.

Na podstawie ustawy z 11. czerwca 1868 Dz. p. p. Nr. 59, wydziela się gminy i obszary dworskie Zaborze i Wulka mazowiecka z okręgu Sądu powiatowego w Uhnowie, a przydziela się je do okręgu Sądu powiatowego w Rawie ruskiej.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1912.

Hochenburger w. r.

Nr. 147.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 21. października 1911 L. 138.920/11, w przedmiocie zezwolenia gminie Radziechów powiat Kamionka strumiłowa na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Radziechów pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231. następujące opłaty gminne:

1. Od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K.

2. Od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 10 (dziesięć) K.

3. Od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

4. Od jednego hektolitra miodu, wiśniaku i maliniaku po 5 (pięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Radziechów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr 148.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. listopada 1911 L. 144.553, w przedmiocie zezwolenia gminie Przeciszów powiat Wadowice na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208. Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Przeciszów pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231. następujące opłaty gminne:

1. Od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K.

2. Od jednego hektolitra rumu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 6 (sześć) K.

3. Od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

4. Od jednego hektolitra miodu po 10 (dziesięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Przeciszów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 149.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. krajowej Dyrekcyi Skarbu z dnia 25. października 1911 L. 122.986 o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1912.

W myśl § 200 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych, przedkładać mają corocznie wymienione niżej osoby dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego następujące wykazy:

1. właściciele domów zamieszkanych, względnie tychże zastępcy — wykaz wszystkich mieszkańców domu;

2. osoby wypuszczające mieszkanie w podnajem — wykaz podnajemców;

3. głowy rodzin — wykaz wszystkich tych osób należących do ich gospodarstwa domowego, które posiadają własny dochód.

Wzywa się przeto wszystkie wymienione osoby do przedłożenia poszczególnionych wyżej wykazów w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego na rok 1912 i wyznacza się w tym celu termin do 30. listopada b. r.

Wykazy te sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie.

Wykazy 2 i 3 stanowić mają przy budynkach wynajętych załącznik wykazu 1 i przedłożone być mają przez właścicieli domów łącznie z tymże wykazem tej władzy podatkowej, w której okręgu dotyczący dom leży.

Z jakiego dnia podany ma być stan mieszkańców w tych trzech wykazach oznaczą poszczególne władze podatkowe I. instancyi.

Jakie zeznania zawierać ma każdy z wykazów wyżej wspomnianych, wskazują rybryki odnośnych druków.

Bliższe wyjaśnienia w tym względzie obejmuje zresztą, obok powołanego na wstępie postanowienia prawnego, artykuł 39 rozp. wykonawczego z dnia 24. kwietnia 1897 Dz. p. p. Nr. 108.

Co do następstw nieprzedłożenia wykazów lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień § 247 powołanej na wstępie ustawy.

Lwów, dnia 25. października 1911.

Nr. 150.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 30. października 1911 L. 142.695/11, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Lubaczowie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Lubaczowie dla dorosłych na 1 K 76 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 88 hal. dziennie, począwszy od 1. stycznia 1912 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 17. listopada 1911 L. 133.314. o uzupełniających wyborach do komisyi szacunkowych podatku osobisto-dochodowego.

W myśl postanowień §§ 177, 179 i 189 ustęp 2 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz u. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych, oraz § 17 przepisów wyborczych (Dodatek D rozporządzenia wykonawczego do działu I. powołanej ustawy) rozpisuje c. k. krajowa Dyrekcya skarbu niniejszem na mocy reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 14 października 1907 L. 68.152 uzupełniające wybory członków i zastępców członków komisyi szacunkowych podatku osobisto-dochodowego, w miejsce ustępującej w myśl alinea 2 § 189 wspomnianej ustawy połowy członków i zastępców członków tychże komisyi, jak również w miejsce członków (zastępców) których z powodu udaremnienia wyborów w swoim czasie supletorycznie zamianowano, oraz w miejsce tych członków (zastępców) których mandat zgasł przedwcześnie.

Do przeprowadzenia tych wyborów wyznacza się następujące termina:

	dla koła wyborczego	Dzień wyboru
I Dla miejscowej komisyi szacunkowej w mieście Lwowie	I	13. grudnia 1911
	II	14. grudnia 1911
	III	15. grudnia 1911
II Dla miejscowych komisyi szacunkowych w miastach Brody, Drohobycz, Horodenka, Kołomyja z gminą Werbiąż niżny, Nowy Sącz z gminą Załubińcze, Podgórze, Przemyśl, Rzeszów, Sambor, Stanisławów, Stryj, Tarnopol i Tarnów	I	13. grudnia 1911
	II	14. grudnia 1911
	III	15. grudnia 1911

	dla koła wyborczego	Dzień wyboru
III Dla powiatowych komisyi szacunkowych zatem dla wszystkich innych wyżej nie wymienionych okręgów szacunkowych z wyjątkiem okręgów szacunkowych „powiat polityczny Biała,“ „powiat polityczny Brody z wyłączeniem miasta Brodów,“ „powiat polityczny Kraków,“ „powiat polityczny Oświęcim,“ „powiat polityczny Podgórze z wyłączeniem miasta Podgórza,“ „powiat polityczny Stryj z wyłączeniem miasta Stryja,“ „powiat polityczny Skole,“ „powiat polityczny Wadowice“ i „powiat polityczny Zborów“.	I	27. grudnia 1911
	II	28. grudnia 1911
	III	29. grudnia 1911

Które koła wyborcze w poszczególnych okręgach szacunkowych mają brać udział w uzupełniających wyborach oznaczy odnośna Władza podatkowa I. instancyi.

Wybory do miejscowej komisyi szacunkowej w mieście Lwowie przeprowadzone zostaną przez Magistrat tego miasta, zaś wybory do miejscowych i do powiatowych komisyi szacunkowych na prowincyi, odbędą się w siedzibach Starostw i przeprowadzone zostaną przez Naczelników powiatowych Władz politycznych, względnie przez wyznaczonych w tym celu komisarzy wyborczych.

O zaliczeniu do kół wyborczych i uprawnieniu do głosowania uwiadomieni zostaną P. T. kontrybuenci przez kompetentne Władze podatkowe I. instancyi osobnemi legitymacyami, oznaczającemi dokładnie miejsce wyboru, lokal wyborczy, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów oraz liczbę członków i zastępców członków komisyi, która ma być wybraną z dokładnem wyjaśnieniem, z którego koła i ilu członków (zastępców) ma być wybranych na przeciąg lat czterech, a ile w miejsce supletorycznie zamianowanych i przedwcześnie ustępujących na przeciąg lat dwóch.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania urzędowe karty wyborcze.

Warunki czynnego i biernego prawa wyboru, oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§ 179, 181 i 183—186 powołanej na wstę-

pie ustawy, względnie §§ 7, 9, 10, 14, 16 i 26 do 45 pomienionych wyżej przepisów wyborczych.

Szlachtowski w. r.

Nr. 152.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 20. listopada 1911 L. 131.147, o wyborach do komisyi szacunkowych podatku osobisto-dochodowego w okręgach szacunkowych „powiat polityczny Brody z wyłączeniem miasta Brodów“ i „powiat polityczny Zborów“.

Reskryptem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 4. sierpnia 1911 (Dz. u. p. Nr. 154) wydzielono z powiatu politycznego Brody gminy i obszary dworskie stanowiące okręg sądowy Założce i przyłączono do powiatu politycznego Zborów.

Wskutek tego utworzyło Ministerstwo skarbu reskryptem z dnia 11. października 1911 L. 69.489/911 w miejsce dotychczasowych okręgów szacunkowych podatku osobisto-dochodowego „powiat polityczny Brody z wyłączeniem miasta Brodów“ i „powiat polityczny Zborów“ nowe okręgi szacunkowe a mianowicie: „powiat polityczny Brody z wyłączeniem miasta Brodów (dla zmniejszonego powiatu politycznego po odłączeniu gmin i obszarów dworskich przydzielonych do powiatu politycznego Zborów) i „powiat polityczny Zborów“ (dla zwiększonego powiatu politycznego po przydzieleniu gmin i obszarów dworskich wydzielonych z powiatu politycznego Brody).

Krajowa dyrekcya skarbu rozwiązując niniejszem na mocy powołanego reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 11. października 1911 L. 69.489/911 komisye szacunkowe dla wspomnianych dotychczasowych okręgów szacunkowych „powiat polityczny Brody z wyłączeniem miasta Brodów“ i „powiat polityczny Zborów“ rozpisuje zarazem wybory do nowo ukonstytuować się mających komisyi szacunkowych dla wspomnianych nowych okręgów szacunkowych „powiat polityczny Brody z wyłączeniem miasta Brodów“ i „powiat polityczny Zborów“ i wyznacza do przeprowadzenia tych wyborów następujące terminy:

dla I. koła wyborców dzień 27. grudnia 1911,
dla II. koła wyborców dzień 28. grudnia 1911,
dla III. koła wyborców dzień 29. grudnia 1911.

Wybory odbędą się w siedzibach Starostw w Brodach i Zborowie i przeprowadzone zostaną przez Kierowników tych Władz, względnie przez wyznaczonych w tym celu komisarzy wyborczych.

O zaliczeniu do kół wyborczych i uprawnieniu do głosowania uwiadomieni zostaną P. T. kontrybuenci przez wspomniane Starostwa osobnemi legitymacyami, oznaczającemi dokładnie miejsce wyborów, lokal wyborczy, godziny rozpoczęcia i ukończenia wyborów, oraz liczbę członków i zastępców członków komisyi, która ma być wybraną.

Równocześnie doręczone zostaną uprawnionym do głosowania urzędowe karty wyborcze.

Warunki czynnego i biernego prawa wyboru oraz przepisane przy wyborach postępowanie określają §§ 179, 181 i 183 do 186 ustawy z dnia 25. października 1896 (Dz. u. p. Nr. 220) względnie §§ 7, 9, 10, 14, 16 i 26 do 45 przepisów wyborczych (Dodatek rozporządzenia wykonawczego do I. działu powołanej ustawy).

Szlachtowski w. r.

Nr. 153.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 9. listopada 1911 L. 126.026 o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów poborów służbowych, oraz fasyi do podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1912.

W myśl §§ 138 i 202 oraz § 201 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220 względnie artykułów 18. i 21. rozporządzenia wykonawczego do działu III., artykułów 29. i 43. rozporządzenia wykonawczego do działu IV. tejże ustawy, oraz rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 24. lipca 1904 Dz. p. p. Nr. 82, wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu:

A) do przedkładania wykazów poborów służbowych dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1912 — termin od 1. do 31. stycznia 1912,

B) do przedkładania fasyi w celu wymiaru podatku rentowego i podatku osobisto-dochodowego na rok 1912 — termin do 31. stycznia 1912.

Wykazy ad A) przedkładać mają służbodawcy co do osób pobierających płace służbowe, lub pensye emerytalne, o ile te płace, lub emerytury co do jednej osoby kwotę 1200 kor. rocznie przenoszą.

W wykazach tych należy podać kwotę stałych i zmiennych poborów wypłaconych faktycznie w roku 1911.

Przy poborach zmiennych byłoby wskazanem, aby służbodawcy wykazywali pobory tak z roku 1911, jak również z tych lat poprzednich, które

są miarodajne dla obliczenia przeciętnego dochodu z tychże poborów, podlegającego opodatkowaniu na rok 1912.

Odnośne wykazy sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie.

Do przyjmowania wykazów kompetentną jest ta władza podatkowa, w której okręgu mieszka służbodawca, względnie znajduje się dotyczące przedsiębiorstwo.

Co do następstw nieprzedłożenia tych wykazów, lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień §§ 240., 241. i 243. ustęp 6. i § 244. powołanej na wstępie ustawy.

Co do obwiązku opłaty podatków i przedkładania fasyi pod B) wspomnianych zauważa się w szczególności co następuje:

1. Do opłaty podatku rentowego obowiązane są wszystkie osoby fizyczne i prawne, pobierające dochód, określony w § 124. powołanej ustawy z wyjątkiem osób wymienionych w § 125. odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których łączny dochód (ze wszystkich źródeł) nie przenosi rocznie 1200 kor., obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku rentowego tylko w tym razie, jeżeli zostaną do tego przez władzę podatkową indywidualnie zawezwane.

Osoby z dochodem łącznym (z jakichkolwiek źródeł) ponad 1200 kor. rocznie, obowiązane są natomiast do przedłożenia wspomnianych fasyj już wskutek niniejszego obwieszczenia bez względu na wysokość dochodu podatkowi rentowemu podlegającego oraz bez względu na to, czy zostały lub nie zostały przez władzę podatkową do przedłożenia fasyi zawezwane.

W myśl § 139. ustawy wyżej powołanej uwolnione są jednak od obowiązku przedłożenia fasyi do podatku rentowego, o ile nie zostaną do tego przez władzę podatkową specyalnie zawezwane te osoby, które:

a) opłacały już podatek rentowy w poprzednim roku podatkowym;

b) nie zmieniły od tego czasu swojego miejsca zamieszkania;

c) nie uzyskały wyższego dochodu.

W takim razie nastąpi wymiar podatku rentowego na rok 1912 bez fasyi od takiej samej kwoty dochodu, jak w roku poprzednim.

W razie ustania poboru podatkowi rentowemu podlegającego, wskazanem jest przeto dla uniknięcia ewentualnego wymiaru podatku na rok 1912 donieść o tem kompetentnej władzy podatkowej I. instancyi w terminie wyżej wyznaczonym.

Zresztą zaznacza się, że obowiązek przedkładania fasyi w celu wymiaru podatku rentowego dotyczy tylko tych dochodów temuż podatkowi podlegających, do których nie odnoszą się postanowienia § 133. powołanej ustawy

co do ściągania i odwożenia podatku rentowego przez dłużnika, dochód dotyczący wypłacającego.

2. Do opłaty podatku osobisto-dochodowego obowiązane są wszystkie te osoby fizyczne, wymienione w § 153. ustawy, których dochód temuż podatkowi podlegający 1200 kor. rocznie przenosi, z wyłączeniem jednak osób, wymienionych w § 154. ustawy, odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których dochód nie przenosi rocznie 2000 koron, obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego tylko w takim razie, jeżeli zawezwane zostaną do tego indywidualnie przez władzę podatkową, lub przez przewodniczącego komisyi szacunkowej.

Osoby z dochodem rocznym ponad 2000 koron, przedłożyć winny wspomnianą fasyę już wskutek niniejszego obwieszczenia, bez względu na to, czy zostały, lub nie zostały do przedłożenia fasyi zawezwane.

3. Sposób obliczenia dochodu i sporządzenia fasyi określają co do podatku rentowego §§ 128—130. i 138. ustawy, oraz artykuły 13—16., i 20. rozporządzenia wykonawczego do działu III. tej ustawy, zaś co do podatku osobisto-dochodowego §§ 156—171. i 202. ustawy, oraz artykuły 32. i 33., względnie 3—28. rozporządzenia wykonawczego do działu IV. powołanej ustawy.

Tak fasye w celu wymiaru podatku rentowego, jak również fasye w celu wymiaru podatku osobisto-dochowego przedkładać można bądź pisemnie na przepisanych drukach, bądź też zeznawać ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

Dochód z poszczególnych źródeł zeznawać należy w walucie koronowej w rubrykach fasyi na ten cel przeznaczonych.

Potrzebne druki udzielane będą stronom interesowanym bezpłatnie przez władze podatkowe I instancyi.

Do odbierania wspomnianych fasyi powołane są w regule te władze podatkowe I. instancyi, w których okręgu obowiązany do opłaty podatku rentowego, lub podatku osobisto-dochodowego stale mieszka.

Co do osób prawnych obowiązanych do opłaty podatku rentowego, powołana jest do przyjęcia dotyczącej fasyi ta władza podatkowa I. instancyi w której okręgu osoba prawna ma swoją siedzibę.

Wyjątki od tych zasad określają co do podatku rentowego ustępy 2. i 3. § 132., zaś co do podatku osobisto-dochodowego ustępu 2. i 3. § 176 ustawy.

Osoby, które osiedlą się w ciągu roku 1912 w jednym z krajów reprezentowanych w Radzie Państwa, a posiadają dochód podlegający podatkowi rentowemu, lub podatkowi osobisto-dochodowemu, obowiązane będą w myśl §§ 145. i 228. ustawy donieść o tem właściwej władzy podatkowej w przeciągu dni 14 po osiedleniu się, dołączając przepisaną fasyę.

To samo dotyczy tych osób, które uzyskują w roku 1912 stałe pobory służbowe, przenoszące rocznie 1200 koron.

Osoby te dopełnić winny wspomnianego obowiązku najpóźniej w dniach 14 po uzyskaniu dotyczących poborów.

Niedopełnienie tego obowiązku stanowi zatajenie podatkowe.

W jakich zresztą wypadkach dopuszcza się kontrybuent obowiązany do opłaty podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego ukrócenia, lub zatajenia podatkowego i jakim z tego powodu podlega karom, określą §§ 239. i 243. oraz §§ 241. i 244. ustawy.

Kontrybuentów, którzy fasye do wymiaru podatku rentowego, lub podatku osobisto-dochodowego na rok 1912 zeznawać chcą protokolarnie, wzywa się, aby to we własnym interesie dla uniknięcia natłoku i powstającej stąd straty czasu, jak najrychlej uskutecznili.

Dotyczy to w szczególności fasyi do podatku osobisto-dochodowego, co do których upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom do ustnego zeznawania fasyi, odpowiednich terminów.

Gdzie przeto zarządzenia takie nastąpią, zechcą strony interesowane we własnym interesie do nich jak najściślej się zastosować.

Lwów, dnia 9. listopada 1911.

Nr. 154

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 6. grudnia 1911 L. 12.048/M. I., o utworzeniu nowego Starostwa w Galicyi z siedzibą urzędową w Radziechowie.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość zmieniając częściowo administracyjny podział Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, obwieszczony rozporządzeniem Ministerstwa stanu z dnia 23. stycznia 1867, Dz. u. p. Nr. 17, a potwierdzony rozprządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 10. lipca 1868 Dz. u. p. Nr. 102, raczył najmiłościwiej Najwyższem postanowieniem z dnia 29. listopada 1911 przyzwolić na utworzenie c. k. Starostwa w Radziechowie.

Okręg urzędowy tego Starostwa ma obejmować okręgi sądowe Łopatyn i Radziechów, wydzielić się mające z powiatów politycznych Brody i Kamionka Strumiłowa.

Starostwo w Radziechowie rozpocznie swą działalność urzędową z dniem 1. stycznia 1912.

Heinold w. r.

Rok 1911.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XXII. — Wydana i rozesłana dnia 30. grudnia 1911.

Nr. 155.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 31. października 1911

L. 143.508/11, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Jaśle.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Jaśle dla dorosłych na 1 K 90 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 95 h dziennie począwszy od 1. stycznia 1912 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 156.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 2. listopada 1911 L. XVI. a $\frac{584}{27}$/8, o zmianie granic VIII. i IX. rewiru rybackiego dorzecza Dunajca.

Ogłoszony w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych z r. 1906 Nr. 88 na stronie 222, a dokonany edyktem c. k. Namiestnictwa z 28. grudnia 1894 L. 99034 podział dorzecza Dunajca na rewiry rybackie zmienia się jak następuje:

VIII. rewir obejmuje rzekę Dunajec w obrębie gmin i obszarów dworskich: Tylmanowa i Zabrzeź (część) od granicy gmin Krościenko n/D. i Tylmanowa, aż do miejsca, w którem rów odpływowy od przepustu Nr. 186, w klm. 68+596 drogi krajowej Zakliczyn, Nowy Sącz-Niedzica po lewym brzegu, wpada do Dunajca, tudzież rzekę Ochotnicę w obrębie gminy Tylmanowa, od granicy między gminami Ochotnica i Tylmanowa, aż do ujścia do Dunajca.

Rewir ten uznaje się za rewir dzierżawny.

IX. rewir obejmuje rzekę Dunajec w obrębie gmin i obszarów dworskich: Tylmanowa (część), Zabrzeź, Czerniec, Łączki, Łącko, Maszkowice, Jazowsko, Zarzecze, Brzyna i Opidza, od punktu w którym rów odpływowy od przepustu Nr. 186 w klm. 68+596, drogi krajowej Zakliczyn, Nowy Sącz, Niedzica

wpada po lewym brzegu do Dunajca do granicy gmin Jazowsko i Radcze tudzież potok Kamienicę od granicy gmin Kamienica-Zabrzeź t. j. granicy powiatu limanowskiego, aż do ujścia do Dunajca.

Rewir ten uznaje się za rewir dzierżawny.

Zresztą edykt c. k. Namiestnictwa z 28. grudnia 1894 L. 99.034 pozostaje niezmieniony.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 157.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 7. listopada 1911 L. 145.575, w sprawie zezwolenia gminie Kulików powiat Żółkiew na dalszy pobór opłat gminnych od trunków.

Na podstawie ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Kulików na dalszy pobór dotychczas na podstawie ustawy z dnia 22. kwietnia 1902 Dz. u. kr. Nr. 40, pobieranych opłat gminnych od trunków do końca r. 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2 grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 158.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 31. października 1911 L. 143.466 w sprawie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Dołhem koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr w Dołhem.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155. Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża obszarowi dworskiemu w Dołhem w powiecie politycznym Tłumackim na lat pięć koncesyę z dnia 2. lutego 1906 Dz. u. kr. Nr. 41/I do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr w Dołhem w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 159.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. listopada 1911 L. 149.304, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Skałacie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Grzymałów-Touste.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozuminniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Skałacie na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 13. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 49/VII. do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Grzymałów-Touste w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 160.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 6. listopada 1911 L. 145.246/11 dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Stryju.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Stryju dla dorosłych na 1 K 62 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 82 h dziennie począwszy od 1. stycznia 1912 r.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.
Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 161.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 10. listopada 1911 L. 145.225/11, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Rzeszowie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Rzeszowie dla dorosłych na 1 K 70 h. a dla dzieci do lat 7-miu na 85 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1912 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.
Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 162.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. listopada 1911 L. 146.478 w przedmiocie zezwolenia gminie Skrzyszów powiat Tarnów na pobór opłat gminych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Skrzyszów pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 6 (sześć) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K;

4. od jednego hektolitra miodu i nalewek miodowych po 10 (dziesięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Skrzyszów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 163.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 22. września 1911 L. 124.327/11, w przedmiocie zezwolenia gminie Tyczyn powiat Rzeszów na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c k. Namiestnictwa we Lwowie ze-

zwala gminie Tyczyn pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231 następujące opłaty gminne:

1. Od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K.

2. Od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 6 (sześć) K.

3. Od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K

4. Od jednego hektolitra miodu po 10 (dziesięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Tyczyn.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r

Nr. 164.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 16. września 1911 L. 121.411/11 dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Drohobyczu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Drohobyczu dla dorosłych na 1 K 34 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 68 h dziennie, począwszy od 1. października 1911 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 165.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 25. listopada 1911 L. 157.502 w przedmiocie zezwolenia gminie Leżajsk powiat Łańcut na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910, Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Leżajsk pobierać do końca r. 1914, pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2 grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieścia dwa) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieścia dwie) K.

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) K.

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K 40 h, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków;

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku i poziomczaku po 10 (dziesięć) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Leżajsk.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 166.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. listopada 1911 L. 153.368 w przedmiocie zezwolenia gminie Prądnik czerwony powiat Kraków na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Prądnik czerwony pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz. u. kr. Nr. 231 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 (szesnaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 16 (szesnaście) K,

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 8 (ośm) K,

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K,

4. od jednego hektolitra miodu i nalewek miodowych po 3 (trzy) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Prądnik czerwony.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 167.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. listopada 1911 L. 153.369 w przedmiocie zezwolenia gminie Zabierzów powiat Kraków na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala

gminie Zabierzów pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910 Dz, u. kr. Nr. 231 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K,

2 od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 6 (sześć) K,

3. od jednego hektolitra piwa po 1 (jednej) K 50 h,

4. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku i maliniaku po 4 (cztery) K.

Okreg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Zabierzów.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 168.

U s t a w a

z dnia 29. listopada 1911 o utworzeniu z posiadłości powstałych z rozparcelowanych dóbr tabularnych Jajkowce i Lubsza powiat Żydaczów, samoistnej gminy administracyjnej pod nazwą Antoniówka.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem. rozporządzam, co następuje:

Art. 1.

Z posiadłości powstałych wskutek rozparcelowania majętności tabularnych Jajkowce i Lubsza, powiatu Żydaczów, tworzy się nową samoistną gminę administracyjną pod nazwą Antoniówka.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 29 listopada 1911.

Franciszek Józef w. r.

Heinold w. r.

Nr. 169.

Ustawa

z dnia 29. listopada 1911 o wyłączeniu przysiółka Nowy Tyczyn ze związku gminy Zazdrość powiatu Trembowla i utworzeniu z niego samoistnej gminy administracyjnej.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Przysiółek Nowy Tyczyn, obejmujący w obecnych w swoich granicach zwartą całość terytoryalną, wyłącza się ze związku gminy Zazdrość powiatu Trembowla i tworzy się z niego samoistną gminę administracyjną pod nazwą Nowy Tyczyn.

Art. II.

Do trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy ma być rozwiązaną dotychczasowa Rada gminna w Zazdrości, a natomiast mają być zarządzone i przeprowadzone wybory do Rady gminnej w Zazdrości i w Nowym Tyczynie.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojem Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 29. listopada 1911.

Franciszek Józef w. r.

Heinold w. r.

Nr. 170.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 30. października 1911 L. 142.694/11 dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Złoczowie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Złoczowie dla dorosłych na 1 K 80 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 90 h dziennie, począwszy od dnia 1. stycznia 1912 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 171.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 5. grudnia 1911, L. 162.826, w przedmiocie zezwolenia gminie Kozy powiat Biała na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910, Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala

pobierać gminie Kozy do końca roku 1919, pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910, Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 10 (dziesięć) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 5 (pięć) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Kozy.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 172.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 12. grudnia 1911, L. 162.702, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Drohobyczu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania mostu na rzece Bystrzycy w Urożu i na rzecz utrzymania ośmiu mostow w Podbużu.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907, Dz. u. kr. Nr. 155, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k Namiestnictwem przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Drohobyczu na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 25. marca 1900 Dz. u. kr. Nr. 58/VII. do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania mostu na rzece Bystrzycy w Urożu i na rzecz utrzymania ośmiu mostów w Podbużu w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 173.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 19. grudnia 1911, L. 171.060, w przedmiocie zezwolenia gminie Huczko powiat Dobromil, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28 września 1910, Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Huczko pobierać pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2. grudnia 1910, Dz u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

I. od napojów spirytusowych i miodu, do końca roku 1919, w następującej wysokości:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stostopniowym alkoholometrem po 20 (dwadzieścia) h, od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 20 (dwadzieścia) K;

2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 10 (dziesięć) K;

3. od jednego hektolitra miodu, po 10 (dziesięć) K

II. od piwa do końca roku 1919, a to:

1. w czasie do końca roku 1914 w wysokości 3 (trzech) K od jednego hektolitra.

2. w czasie od 1. stycznia 1915 do końca roku 1919 w wysokości 1 (jednej) K 80 h od jednego hektolitra.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Huczko.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 174.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 21. grudnia 1911, L. 172.580/11, w przedmiocie zezwolenia gminie Pruchnik powiat Jarosław, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910, Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Pruchnik w miejsce dotychczas na podstawie ustawy z dnia 12. czerwca 1897, Dz. u. kr. Nr. 34, pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać do końca roku 1914 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 2 grudnia 1910, Dz. u. kr. Nr. 231, następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 (szesnaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 16 (szesnaście) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 8 (osiem) K;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 (trzy) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Pruchnik.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r

Nr. 175.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 16. grudnia 1911, L. 168.967/11, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Podhajcach.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Podhajcach dla dorosłych na 1 K 34 h., a dla dzieci do lat 7-miu na 68 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1912 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Sprostowania.

W ustawie łowieckiej z 13. lipca 1909, Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych Nr. 2 ex 1910 i w rozporządzeniach wykonawczych do tej ustawy z 8. stycznia 1910, Dz. u. kr. Nr. 3—6 należy sprostować następujące omyłki drukarskie:

1. W ustawie łowieckiej z 13. lipca 1909, Dziennik ustaw krajowych Nr. 2 ex 1910:

W § 16. ostatnie słowa tego paragrafu a mianowicie: „§§ 24 i 31 niniejszej ustawy“ należy wziąć w nawias: (§§ 24 i 31 niniejszej ustawy).

W § 39. (pierwszy wiersz) zamiast: przepisu powinno być: przepisów.

W § 59. (trzecia alinea, pierwszy wiersz) zamiast: ptactw powinno być: ptactwa.

W § 62. (trzecia alinea, trzeci wiersz) po słowie: polowań należy przecinek opuścić.

W § 69. (druga alinea, drugi wiersz) po słowie: miejscu należy jako na końcu zdania umieścić kropkę, a nie przecinek.

W § 91. (pierwsza alinea, pierwszy wiersz) zamiast: §§ 57, l. c. powinno być: 57. lit. c.

2. W rozporządzeniu Namiestnictwa z dnia 8. stycznia 1910, Dziennik ustaw krajowych Nr. 3:

W napisie zamiast: „wykonowcze“ powinno być: „wykonawcze“.

Artykuł II, należy rozłożyć na trzy ustępy. Trzeci ustęp rozpoczyna się od słów: „Ustanowienie myśliwych . . . . . .“

3. W rozporządzeniu Namiestnictwa z dnia 8. stycznia 1910, Dziennik ustaw krajowych Nr. 4:

Artykuł I, (pierwsza alinea, trzeci wiersz) zamiast: „okres ich urzędowania“ ma być: „okres urzędowania“.

Artykuł I. należy podzielić na trzy ustępy, tak że słowa: „Tak mi Panie Boże dopomóż“ należą nakoniec ustępu drugiego.

W artykule II. alinea 2 pierwszy wiersz zamiast słowa „skargi“ ma być „roszczenia odszkodowania“.

W alinei 3 pierwszy wiersz po słowie „przewodniczący“ umieścić należy: „w myśl § 69. ust. łow.“, a w alinei 4. czwarty wiersz po słowie „ustanowi“ należy umieścić „w myśl § 70. ust. łow.“.

Artykuł III. należy rozdzielić na dwa ustępy. Drugi ustęp rozpoczyna się od słów „Z takiego żądania . . . . . .“

Formularz A. w piętnastym wierszu z góry powinno być zamiast „kwota“ „Kwota“.

Formularz C. szósty wiersz z góry zamiast: „w okręgu polowania składającego się z gmin . . . . . .“, ma być „w grupie okręgów polowania składającej się z gmin . . . . . .“.

W pierwszym ustępie formularza C. punkt 2. po słowach „względnie jego zastępca“ opuszczono „§ 68. ust. łow.“.

W trzecim ustępie punkt 4. ma być: zamiast „odszkodowanie“ „odszkodowania“.

Na stronicy 44. wiersz 12. z góry zamiast „odszkodowania kosztów“ ma być „odszkodowania i kosztów“.

W alinei D. formularza C. (str. 46) pierwszy wiersz tekstu zamiast „w przeciwnym“ powinno być: „w pierwszym“ wypadku.

W alinei F. formularza C. (str. 47) w piątym wierszu tekstu zamiast „§ 69. ustęp 4“ powinno być „§ 69. ustęp 3“.

Formularz D. (w tekście drugi wiersz) zamiast: „trafnie“ powinno być: „dokładnie“, czwarty wiersz zamiast „strony“ powinno być: $\frac{\text{„poszkodowanego}}{\text{„uprawnionego}}$ do polowania“, siódmy wiersz zamiast „razem z jej mężem“ powinno być „razem ze swoim mężem . . . . . .“.

Formularz E. Wstęp powinien brzmieć:

„Podpisany Sąd rozjemczy zebrany pod przewodnictwem . . . . jako przewodniczącego (zastępcy przewodniczącego) sądów rozjemczych dla grupy okręgów polowania w powiecie . . . . obejmującej gminy . . . . wydał na zgłoszone przez . . . . . . w . . . . przeciw . . . . . , uprawnionemu do polowania w . . . . . . roszczenie o wynagrodzenie szkody zrządzonej przez $\frac{\text{polowanie}}{\text{zwierzynę}}$ po myśli § 69. ust. łow. po przeprowadzonej rozprawie w dniu . . . . . następujący wyrok“.

Dalej w wierszu 7. z dołu zamiast: „§ 595—597“ powinno być „§§ 595—597“.

4. W rozporządzeniu Namiestnictwa z 8. stycznia 1910, Dziennik ustaw krajowych Nr. 6:

Artykuł I. alinea 2 drugi wiersz zamiast: „dla osób, których . . . . “ powinno być: „dla osób, które . . . .“.

Alinea 6. trzeci wiersz zamiast: „pod liczbą porządkową“ powinno być: „pod bieżącą liczbą porządkową“.

Formularz C. Napis powinien brzmieć: „Certyfikat myśliwski upoważniający do tępienia niedźwiedzi, wilków, rysiów, żbików i dzików zapomocą broni palnej“.
